

Báo Phục – Trả thù

Contents

Báo Phục – Trả thù	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11: Kết Thúc (1)	46
12. Chương 12: Kết Thúc (2)	52

Báo Phục – Trả thù

Giới thiệu

Editor: RainBeta : Tử TịchThể loại: Hiện đại, đô thị, hắc bang, giải trí, ngược thân, ngược tâm, H, HEAnh đang cố gắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-phuc-tra-thu>

1. Chương 1

“ A...” phía sau đã tê dại lại một lần nữa cảm thấy bị xâm nhập, tôi cũng không gắng gượng được nữa, giọng nói bởi vì rên rỉ quá lợi hại mà giờ đây khô khốc đến khó chịu, trước mắt chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không còn cách nào khác để giữ cân bằng. Tôi chưa bao giờ hi vọng được ngất xỉu đi như lúc này. Thế nhưng cái cảm giác muốn chìm vào bóng tối lại thủy chung không đến. Cảm giác lao thẳng va đập khiến tôi dằng xé giữa hiện thực và hư ảo.

“A.... a ...” cuối cùng hẳn cũng đâm một cái thật mạnh rồi phóng ra dịch thể nóng bỏng . Tôi chỉ cảm nhận được một trận sóng nhiệt tràn ngập trong cơ thể mình.

Tuy rằng chưa đến mức bị ngất đi, nhưng qua thật lâu tôi vẫn thấy đầu óc trống rỗng, cảm thấy tinh thần được phục hồi đôi chút tôi mới nhận ra là hẳn đã phóng ra nhưng vật kia lại vẫn kiên quyết ở lại bên trong cơ thể của mình.

Tại sao lại có thể như vậy, tôi nhìn không được lại bắt đầu giằng co, trên tay xích sắt đã đem cổ tay mài ra máu thế nhưng tôi lại không cảm nhận được chút đau đớn nào. Chỉ là cảm thấy là một người đàn ông tại sao lại phải rơi vào tình cảnh như thế này, sự khuất nhục này ép ta đến mức không thể thở nổi.

“Đừng nhúc nhích” hắn dùng lực đánh một cái vào hông ta, phía sau cũng vì thế không tự chủ mà co rút lại, lập tức cảm thấy nam căn của hắn lại bắt đầu mạnh mẽ đứng lên. Trời ơi, như này là không muốn ta sống nữa mà.

“Không nên... đừng” tôi rên rỉ kêu lên, dùng toàn lực bò về phía trước, muốn từ dưới người của hắn chạy trốn ra ngoài.

“Được lắm, để tôi xem cậu có thể chạy đến chỗ nào, cậu đúng thật là một báu vật càng làm tôi muốn tìm cách bắt lại”. Hắn lại một lần nữa tiến vào cơ thể tôi, một bên thì bắt được bộ phận thiết yếu của đàn ông dùng sức mà lộn.

Đây là lần đầu tiên hắn đụng tới phân thân của tôi thế nhưng bởi vì phía sau bị xé rách máu cùng dịch thể lẫn lộn vào nhau tôi chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn đến run rẩy. Bởi vậy tuy rằng hiện tại hắn đang không ngừng kích thích dục vọng của tôi thế nhưng phía dưới của tôi một chút cũng không phản ứng, tựa hồ như đang say ngủ.

“Anh đang làm cái gì? Lấy cái tay bẩn của anh ra”. Tôi bị lời nói của hắn dọa sợ chẳng lẽ hành động cường bức của hắn đối với tôi còn chưa đủ, còn muốn tôi phải núp dưới lưng hắn sao? Lẽ nào muốn tôi phải chịu để hắn cưỡng bức đến cao trào phải không? Tại sao hắn lại có cái sở thích quái ác vậy!

“Bẩn thủ, hừ, cậu sẽ thích nó, tôi nhường cậu nhưng bẩn thủ thì đã sao sẽ có ngày cậu phải cầu xin tôi chạm vào cậu.

“A...ừ...” loại tra tấn này làm toàn thân tôi như bị xé rách, có cảm giác rằng hắn sẽ ép ta đến mức phát điên, thiết nghĩ 10 đại cực hình thời cổ Mãn Thanh cũng chỉ như thế.

Hắn cạo sát tôi càng lúc càng nhanh, tôi ở dưới người hắn hiện giờ giống như cá sắp chết vậy, há to miệng thở hổn hển đau đớn rên rỉ đã không kiềm chế được.

Bên trong bụng cảm thấy phân thân của hắn liên hồi di động, tôi thậm chí còn cảm nhận được phần quy đầu của hắn căng tràn mạch máu cứ thế mà đột kích tôi. Cũng chẳng biết từ lúc nào mà huyết thái dương cũng thành thạch thành thạch nảy lên cùng với nhịp ra vào của hắn càng lúc càng nhanh, không thể chịu nổi được nữa, cơn đau đầu nhanh hơn bất ngờ ập tới. Ở hậu huyết lại một lần nữa mạnh mẽ bị xâm nhập, trước mắt hiện lên một tia sáng rồi bất ngờ ngất đi.

Tôi bị âm thanh tách tách làm cho tỉnh lại, đã có một khoảng thời gian dài tôi không phản ứng gì nhiều.

Không đúng, có nhầm hay không, tôi dùng hết sức nhìn lại, chỉ thấy hắn đang cầm máy ảnh mà quay chụp tôi, còn tôi thì vẫn đang lỏa thể, không những vậy trên người còn tràn đầy tinh dịch dính nhớp do hắn bắn ra.

Hắn thấy tôi có phản tỉnh táo trở lại cũng không có dừng lại động tác trên tay thậm chí còn quay đến chính diện mặt của tôi.

“Khốn nạn! Anh đang làm cái gì vậy? “ Tôi khàn tiếng nói to, không thực tế cũng chỉ là tưởng tượng nói to mà thôi, đã trải qua thời gian dài bị hắn hành hạ tôi đây cũng chỉ có thể bật ra được âm thanh giống như mèo kêu thôi.

Khóe miệng hắn nhếch lên, cười lạnh một tiếng “Làm gì? Tôi thấy cậu mỗi ngày theo dõi chụp ảnh tôi cũng thật cực khổ, tôi cũng muốn thử một chút cảm giác lúc chụp ảnh là như thế nào. Làm diễn viên chính cảm thấy thế nào dễ chịu chứ? Ngày mai cậu có thể nổi danh tuy rằng bây giờ cậu cũng đã có chút danh tiếng, phóng viên giả trí dẫn đầu. Nhưng độc giả của cậu chắc cũng không nghĩ tới ngoài việc chuyên viết về đời tư của người khác cậu cũng có tố chất của một callboy đi? Da trắng như vậy, thân thể lại nhỏ nhắn như thế, không phải mỗi ngày cậu đều phải ở bên ngoài phơi nắng sao? Vậy mà da vẫn có thể trắng như vậy cậu cũng thật có tố Ngưu lang chất đi.

* ngưu lang chất: ngưu lang là cách gọi của các chàng trai chuyên phục vụ khách hàng nữ trong các host club dịch vụ này thường được dùng ở Nhật tương tự như money boy.

“Anh nói bậy bạ gì vậy? Buông...” Tôi ra sức dẩy dụa “Có nghe hay không... buông! Anh không sợ tôi sẽ tố cáo anh sao? Anh thế nhưng lại là một đại minh tinh nếu vấp phải scandan vậy thì anh xong rồi. Tuy

rằng tôi theo dõi anh là sai nhưng là một người của công chúng nếu xuất hiện tin đồn này anh không sợ nó sẽ hủy đi sự nghiệp của anh sao? Cũng không sợ ngồi tù?” Tôi vội vàng bò dậy phát hiện xích sắt trên tay đã có phần buông lỏng, cổ tay da thịt đều có điểm không rõ, đang suy nghĩ xoay người ngồi xuống thì toàn thân đều đưa ra kháng nghị, đặc biệt phần phía sau truyền đến đau đơn khiến tôi muốn ói, cố nén cảm giác muốn nôn xuống dưới, tay chân đều nhũn ra thế nhưng đây cũng chưa phải là lúc bộc lộ ra. Dùng hết sức lực để ngồi dậy tưởng có thể tìm quần áo để mặc nhưng quần áo ở nơi nào chứ, trong căn phòng này có giá nhất là cái giường lớn, ngoài ra xung quanh phòng đều là gương, thực sự là biến thái! Tôi đành tận lực kéo chiếc chăn đơn quấn quanh người.

Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đầu óc rồi như tờ vò, tuy vậy tôi cũng không thể tố cáo hẳn bởi vì chuyện này đối với cả tôi và hẳn nếu bị lọt ra ngoài đều không có lợi. Gia cảnh nhà tôi có chút không tốt, cha vì bị ung thư phổi nên đã sớm qua đời, còn mẹ từ nhỏ được nuôi dạy trong một gia đình gia giáo lại vì gặp phải bố tôi mà cùng gia đình cắt đứt quan hệ, theo cha bà phải chịu nhiều đau khổ, mặc dù trong mắt mọi người mẹ tôi là một người phụ nữ mạnh mẽ. Thế nhưng tôi biết chắc chắn bà không chịu được con trai duy nhất của mình bị một người đàn ông khác cưỡng hiếp như vậy. Hy vọng lớn nhất của bà là tôi có thể có sự nghiệp riêng của mình tìm một người vợ sau đó chúng tôi người một nhà có thể ngày đêm sống vui vẻ cùng nhau. Nếu như chuyện này bị lộ ra ngoài nghĩ cùng đừng nghĩ ta có thể tìm được phụ nữ tốt. Mà từ nhỏ tâm nguyện lớn nhất của tôi là nhất định phải để mẹ sống vui vẻ lúc tuổi già. Chính vì chuyện này nên tôi chịu đựng khuất nhục mà nuốt xuống, không có khả năng tố cáo hẳn tôi cũng chỉ mong hẳn không nói ra chuyện này, thực sự nghĩ đến chuyện này làm tôi tức muốn phun máu.

Tôi nỗ lực khuyên nhủ hẳn:” Anh đem camera cùng ảnh chụp trả lại cho tôi, quần áo của tôi cũng đem trả lại, tôi đây... sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, được chưa? Miễn là khi ở chỗ công chúng tôi tuyệt đối sẽ không chọc đến anh, như vậy đã được chưa? tính khí của anh cũng nên giảm đi một chút”. Càng nói về sau vì mong đợi mà thanh âm cũng có điểm run rẩy hi vọng hẳn không nghe được.

“ Ha... ha...ha ” hẳn hình như nghe được cái gì đó tự nhiên cười rất lớn cười đến không thể ngăn được, rất khoa trương cứ ngửa tới ngửa lui.

“ Không chọc đến tôi, không chọc đến tôi mà cậu theo dõi tôi hơn ba tháng, chụp hình của tôi, còn viết loạn về tôi để đăng báo, ba tháng này cậu kiếm được không ít tiền thưởng đi. Mấy người kia chỉ biết là xằng bậy, cậu có biết hay không chỉ vì cậu viết loạn mà hại tôi đến thâm, là cậu đã hại tôi... Quên đi, đối xử với cậu như vậy thì có làm sao, ngày hôm nay tôi sẽ cho cậu biết cảm nhận về sự nổi danh nó như thế nào. Tố cáo tôi? Cậu cho rằng tôi ngu ngốc sao, đừng nói cậu tố cáo tôi nếu cậu có tố cáo thì tôi cũng không sợ, vấn đề là bây giờ cậu đang ở trong tay tôi, thử xem cậu như thế nào có thể tố cáo.” Thanh âm của hẳn lạnh đến mức tôi phải run mình.

“ Thế nào? Sợ? Nhìn cậu run rẩy như vậy thật đáng thương.” Hẳn chậm chạp nói.

Tôi hiện tại chẳng khác nào con sơn dương đang nằm dưới súng của thợ săn thế nhưng vẫn kịch liệt dấy dựa “ Tôi chỉ vì kiếm cơm mà lẩn lộn, tôi đưa tin thì làm hại gì đến anh? Tôi đây là đang giúp anh nổi tiếng anh hẳn là phải cảm kích tôi mới đúng, đúng hay không? Lại...”

“ Im miệng” hẳn ngắt lời của tôi, trên mặt lộ rõ gân xanh, cơn giận của hẳn xông thẳng đến tôi, bước nhanh mấy bước liền đến chỗ tôi

Khí thế của hẳn dường như là muốn sống chết bóp chết tôi, không còn cách nào khác tôi đành lùi về phía sau thẳng đến khi dựa lưng vào đầu giường mắt vẫn dõi theo hẳn.

Hẳn duỗi tay bắt lấy tay tôi, còn tưởng là hẳn chuẩn bị đánh liền lập tức như đã điều mà cúi đầu xuống đầu gối che mặt đi.

Hẳn túm lấy tóc của tôi đem tôi bắt lại, hẳn lại quay mặt của tôi quay ra mà rống giận: “ Cảm kích cậu, tôi hận không giết được cậu, hiện tại nếu giết thì quá lợi cho cậu rồi, tôi muốn cậu phải sống không bằng chết.”

Lời nói thâm độc của hẳn tập kích vào cơ thể của tôi, “ anh muốn làm thế nào”, tôi sợ, thực sự sợ, hẳn không phải là muốn dẫn vật tôi đến chết đi.

Không nghĩ tới người này kinh khủng như vậy. Mọi người khi nhìn hấn trên màn ảnh đều nghĩ anh ta chính là một thiên sứ mang theo ánh sáng ấm áp, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, có đôi khi nhìn hấn khiến cho người ta cảm giác được thực sự có thiên sứ hiện hữu trên thế giới này. Hấn ngay cả việc ứng phó trả lời với giới truyền thông cũng rất giỏi, tôi còn thủy chung cho rằng hấn chính là một người rất tốt đi. Thời gian tôi phỏng vấn các ngôi sao khác đều không có kết quả mới tìm đến hấn chỉ là một cách để đối phó chủ biên.

Hấn kéo tóc của tôi bắt đứng lên, hướng tới trước gương đi đến, tôi từ trên giường ngã xuống, trên chân một chút khí lực cũng không có, chỉ cần dùng một chút lực toàn thân sẽ đau đớn đến run rẩy chỉ có thể phớt lờ đi sát theo sau hấn, hấn thấy tôi không theo kịp liền kéo lê tôi dưới mặt đất. Thèm nhà cứng rắn cọ ma sát với da làm bật ra một vài vết máu.

Ở trước gương đứng vững hấn đem mặt của tôi cố định phía trước “ Nhìn chính cậu xem toàn thân có giống một tên chó tha không, cậu cũng không nghĩ tới có ngày sẽ gặp phải chuyện này đi, dùng ánh mắt chuyên nghiệp của cậu mà nhìn xem, thân thể không mặc gì của cậu có bao nhiêu oanh động”

* oanh động: chấn động, làm cho người khác phải xôn xao nhốn nháo.

Từ trong gương có thể nhìn thấy là một thân thể nam nhân vô cùng thâm mỹ, toàn thân đều là vết bầm ứ máu, chân cũng dính đầy tinh dịch ở phần hậu đình chảy xuống, tinh dịch ngày càng trải khắp toàn thân. Giá mà có thể chụp được cảnh này, tôi cùng hấn tuyệt đối có thể trở thành tin tức đứng đầu, nhưng nếu chuyện này mà phát sinh sẽ không tốt đến như vậy.

Tôi gánh không nổi nếu bị phóng viên truy kích, tôi không muốn đèn huỳnh quang của camera chiếu xung quanh, tôi chỉ có thể cầu xin hấn, ở dưới thân hấn khổ sở mà cầu xin hấn.

Chỉ có vậy,

“ Cầu xin anh, tôi sai rồi, tôi sẽ không tố cáo anh, thực sự tôi cũng không có khả năng tố cáo anh, anh tha cho tôi đi. Tôi đồng ý với anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, tôi xin lỗi anh sẽ không lại theo dõi anh nữa trở về tôi sẽ từ chức, tôi sẽ không bao giờ... tố cáo anh nữa, như vậy được chứ? ” Mặc dù không biết rốt cuộc tin tức nào đã chọc giận hấn có thể khiến hấn đối tôi làm ra hành vi này, tôi chỉ muốn hấn hay không có thể buông tôi ra.

“ Tố cáo tôi? Cậu cũng phải có chứng cứ mới được chứ. Đúng hay không? Tôi hiện tại bởi vì bệnh nặng nên ở viện, mà những thứ trên người cậu cũng sẽ lập tức cũng sẽ bị rửa đi”

Nói xong, hấn đẩy cái gương, nguyên lai phía trong lại là một phòng tắm, hấn ôm tôi đến chỗ vòi sen, cầm vòi hoa sen mở nước rồi vọt đến chỗ ta xả nước, lạnh quá tôi không có chỗ để trốn cũng vô lực trốn thoát, nước vẫn cứ thế xối xả vào cả người tôi, tay hấn cũng thô lỗ cầm bông tắm hình tròn mà chà sát thử lên toàn thân.

Không có cách nào chống lại tôi chỉ có thể co người lại cuộn mình ngã xuống nền đất, tôi cảm nhận như mình đang ở trong hầm băng vậy, ở giữa mùa xuân mà phải tắm nước lạnh, thực sự phải có quyết tâm rất lớn mới làm được,thể nhưng tôi đây là bị ép buộc mà.

Hấn dùng lực tách hai chân của tôi ra xa nhau, sau đó đặt mông mà ngồi lên lưng tôi, tôi bị hấn ngồi lên như vậy vô lực không thể xoay người. Hấn dùng đầu hoa sen hướng đến hậu đình của tôi mà xối nước, còn có ngón tay của hấn cứ thế mà cũng đi vào.

“ Đừng, đừng,... tôi sẽ không tố cáo anh, buông...đau quá” tôi bị ngón tay của hấn chọc đến khiến toàn thân run rẩy, hấn chỉ sợ tôi tắm không sạch sẽ, sợ dĩ không chỉ có đưa vào 2 ngón tay, hấn dùng hết sức mà lấy ra dịch thể, toàn bộ nội bích bên trong đều bị hấn phá vỡ, bị nước lạnh nhất xối vào xé rách đau nhức.

Chẳng biết đã qua bao lâu, ở trong nước lạnh khiến bản thân có điểm choáng váng, giống như ăn phải thuốc độc vậy, dường như đã được siêu thoát khỏi hiện thực rồi. Phục hồi tinh thần trở lại mới phát hiện mình đã nằm ở trong phòng.

Hấn cúi đầu nhìn vào mắt tôi “ Tôi cho cậu cảm nhận cực khổ. Cậu tưởng rằng hiện tại đã kết thúc, đây chỉ là khúc dạo đầu mà thôi trò hay còn chưa bắt đầu đâu.”

Hắn vỗ tay, bên ngoài đi tới có 2 người đàn ông mặc tây trang, vừa nhìn cũng biết là hắc đạo. Lẽ nào hắn một đại minh tinh lại cùng hắc đạo có gì liên quan.

Tựa như hắn nhìn tôi có điểm nghi ngờ “tốt bụng” nói cho tôi biết “ Cậu theo dõi tôi lâu như vậy điều tra lâu như thế cũng phát hiện ra được hoàn cảnh của tôi sao? Ai, xem ra công tác phòng vệ của nhà tôi cũng không tệ lắm mà cậu tên cầu tử nổi danh bậc nhất lại hoài nghi. Hừ, tôi tốt bụng nói cho cậu biết tôi chính là Thanh bang nhị thiếu gia tên của tôi không khiến cho cậu liên tưởng gì sao?”

Trọng Thanh, Trọng Thanh, Thanh bang nhị thiếu gia, trời ạ tôi đã chọn phải loại người gì đây. Thanh bang kéo dài qua hắc bạch lưỡng đạo, tuy nói hiện tại đã tẩy trắng nhưng vẫn đứng đầu trong giới hắc đạo, thủ đoạn của hắn tôi đã quá rõ ràng có điều mặc dù là một phóng viên, nhưng làm phóng viên bao năm những chuyện về việc làm của Thanh Bang tôi cũng biết không ít.

Có ý gì? Hắn muốn làm gì?

Không đợi tôi phản ứng kịp hai người thuộc hạ của hắn đã bắt đầu động tác, một người từ trong túi lấy ra dây thừng, bắt lấy hai tay của tôi bắt chéo sau lưng mà trói chặt, người còn lại đem tất cả đồ trong túi đồ ra, có xoa bóp phồng, có câu thúc đái, có cái cặp, còn có một số đồ vật gì đó mà tôi không biết, bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Bọn họ cũng không nhìn xem tôi vẫn đang lơ đãng mà vẫn cứ trói chặt tôi mang đồ vật đáng sợ đặt trên người của tôi.

“Đừng, đừng, đừng làm như vậy tôi cầu xin anh”, tuy rằng tôi không biết mục đích của bọn hắn là gì nhưng tôi biết rằng hắn ta muốn cho tôi thân bại danh liệt. Thật giống như muốn tôi mang theo những thứ này xuất hiện chỗ đông người để làm cho hắn có tâm trạng vui vẻ. Hắn tại sao lại có chủ ý ác độc này.

Ở tình trạng hai tay bị trói ở sau lưng tôi cái gì cũng không thể tổ, tôi biết cửa ải này khó mà qua được, tôi không thể để mẹ tôi hổ thẹn. Có lẽ tôi chỉ có đường chết đi mà thôi, chỉ hy vọng sau khi ta chết đi Trọng Thanh hắn có hay không tùy tiện một chỗ mà đem tôi chôn đi, không bao giờ...không ai biết được tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi tình nguyện để mẹ biết tôi mất tích cũng không muốn bà thấy tôi phải chịu tình huống này.

Nghĩ tiêu cực vậy, tôi cố dùng sức cắn lưỡi, không đợi tôi cắn được Trọng Thanh đã ngăn lại kìm lại ở bên má sau đó nhét một miếng có hình cầu vào miệng của tôi, đem dây lưng thắt ở sau đầu.

“Đừng, anh hãy để tôi chết đi, nếu tôi đắc tội với anh hãy để tôi lấy cái chết để tạ tội, đừng sỉ nhục tôi nữa, mẹ tôi sẽ không chịu nổi”. Tôi dùng ánh mắt cầu khẩn để cầu xin hắn tha nhưng hắn lại một chút cũng không để ý tiếp tục nhìn bọn thủ hạ tiếp tục động tác.

Bọn họ dùng cái cặp kẹp vào đầu ngực tôi, dùng gậy mát xa để nhét vào hậu đình, lại dùng đoạn dây thừng quấn xung quanh, buồn cười ở phía trên còn vẽ hình một con bướm.

Đợi mọi việc xong xuôi Trọng Thanh lại cầm lấy camera quay chụp mấy tấm hình, hiện tại tôi có muốn chết cũng không có khả năng tôi chỉ hối hận vì sao ban đầu không lường được sự việc này.

Chụp hình xong hắn dùng ngón tay chà sát đầu ngực tôi, nghịch cái kẹp trên đó, tôi đau đớn đến cong người “Được rồi anh tiếp đến dự định làm cái gì?”

“Ồ ... ô... ư” Tôi đem toàn bộ khí lực mà hừ ra một tiếng, chỉ là hy vọng một chút chuyển biến cuối cùng, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. Từ sau khi cha qua đời, tôi đã không còn khóc nữa, bởi vì là người đàn ông duy nhất trong nhà nên tôi không thể khóc. Từ trước đến nay vẫn luôn tự nói với mình như vậy, thế nhưng sự kiên cường của tôi giờ đây không còn khả năng duy trì được nữa.

“Tôi van cầu anh, cầu xin anh, không biết tôi vì đâu mà đắc tội anh, thực sự là tôi ngu muội rồi, tôi cũng là do chủ biên ép buộc, cũng vì kinh tế của bản thân mà phải làm vậy. Tôi thừa nhận tôi là một cầu tử nhưng cũng chưa từng hổ thẹn với lương tâm, tôi chỉ là trong khả năng suy đoán rồi viết thêm mà thôi. Nhưng nếu có chút gì ảnh hưởng đến những người nổi tiếng tôi cũng không nói gì thêm. Sở dĩ tôi có thể trở thành phóng viên bậc nhất là bởi diễn viên họ biết tính cách của tôi vì thế thấy tôi cũng tận lực mà phối hợp, nếu như không có bọn họ cùng phối hợp tôi làm sao mà có nhiều tiêu đề nổi bật như vậy. Bọn họ cũng là cho rằng so với bọn săn ảnh viết loạn chẳng bằng đưa cho tôi viết ít ra còn có lương tri của người viết.”

Không biết có phải hay không hai mắt tôi đầm lệ khiến hấn hài lòng, hấn nhìn tôi chăm chăm dừng lại một hồi, trong mắt hấn hiện lên một tia sáng khác thường nhưng tôi còn chưa kịp nhận ra hấn đã nói “ Mang đi”

Một người có vóc dáng cao lớn đi tới, toàn thân tôi dẫy dựa dừng để bọn họ đánh tôi, dừng để bọn họ bắt tôi, đột nhiên sau gáy truyền đến một trận đau nhức, cả người lâm vào bóng tối.

Đến lúc tôi tỉnh lại thì đã thấy mình ở trên xe, từ lớp kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài có thể thấy được xa xa là con đường phồn hoa,

Trước mặt chính là nhà hát rộng lớn, thời gian bây giờ có lẽ vào khoảng chín giờ tối bởi vì trước cửa có rất đông người chờ để xếp hàng vào.

Mà tôi giờ đây bị bọn họ làm cho ” thật tốt”, thân thể xích lỏng, trong miệng vẫn ngậm vật hình tròn, trên người còn mang đủ loại dụng cụ đáng sợ, không ngờ đến, cả camera bọn họ vẫn còn để lại trên cổ của tôi.

Bọn họ không phải cứ muốn như thế đá tôi ra ngoài chứ. Không nên, dừng mà, tôi nhìn xung quanh một cái Trọng Thanh đã không còn thấy ở đây nữa, trên xe chỉ còn lại 2 tên thủ hạ của hấn. Cái tên vóc dáng cao lớn kia một tay túm lấy tay tôi, tay còn lại như muốn mở cửa xe, trời ạ ai mau đến cứu tôi tôi tình nguyện chết mà!

Tôi dùng ánh mắt cầu khẩn mà nhìn tên cao to đó, hấn bị tôi nhìn có điểm chần chừ hơn nữa ánh mắt cũng có phần tránh né “ tôi van cầu anh, thực sự xin anh” nước mắt lúc này đã không khống chế nổi, động tác của hấn dừng lại một chút, sau đó quyết định chủ ý của mình dùng tay mở ra cửa xe.

Tôi bị hoảng loạn một trận, vẫn chưa kết thúc phải không? Hay là cứ như vậy mà chịu nhục. Đầu của tôi còn có thể cử động mà ta đang tựa bên cạnh cửa sổ xe, tôi nghĩ thậm dù sao cũng không muốn chịu nhục, không bằng đập đầu vào cửa sổ nếu may mắn sẽ được thủy tinh đâm chết.

Tôi đem hết khí lực mà ngồi xuống sau đó đang chuẩn bị đập đầu vào cửa sổ thì tên lái xe quay đầu nói với tên vóc dáng cao lớn đang giữ tôi “ sao vậy hấn đã tỉnh sao còn chưa hành động”? “ Bắt hấn lại” Tên đó đã thấy tôi cử động vội vã quay lại túm lấy cánh tay tôi mà tên cao to thấy vậy liền đâm cho hấn một phát đến hôn mê.

Đây là chuyện gì vậy? Hấn lại quay qua tôi mang vật hình cầu kia cởi ra “ quên đi không sao tôi sẽ mang cậu đi đừng làm chuyện điên rồ” Hấn trèo lên vị trí lái xe phía trước đẩy tên kia ra sau đó dứt khoát lái xe đi.

2. Chương 2

Tôi không biết vì sao hấn lại thay đổi chủ ý mà cứu tôi nhưng tôi biết hiện tại mình sẽ không bị để vậy mà ném ra ngoài xe nữa, mà mẹ tôi cũng sẽ không vì chuyện này mà chịu đả kích. Về phần ảnh chụp chuyện đã như vậy tôi cũng không làm cách nào khác được, chỉ cần bây giờ có thể chạy trốn là tốt rồi, hiện tại tôi chỉ muốn cùng mẹ rời xa thành phố này.

Hấn lái xe đến một góc vắng bóng người rồi đá tên đang bị hôn mê xuống xe, rồi lại lái xe đến một khu dân cư. Hấn mang tôi vào một căn phòng ngủ rồi lại cởi trói cho tôi, sau một thời gian dài bị ngược đãi đến không còn chút sức lực nào, khi mà hấn cởi những thứ đồ chơi ở trên người tôi ra thì bản thân cũng không cảm giác được gì, vậy mà lúc hấn mang hòm thuốc đến chậm rãi bôi thuốc lại làm cho tôi cảm nhận được một chút đau đớn.

Bỏ những vật kia ra lại làm lộ ra bộ phận kia khiến tôi có chút xấu hổ, vết thương trên cổ tay tương đối nghiêm trọng bị xích sắt mài đến mức da thịt đều bật ra ngoài, đợi khi vết thương được xử lý hết hấn liền để tôi mặc quần áo vào.

Tôi quay ra nhìn có chút ngạc nhiên, hấn lại cứ như vậy ôn nhu mà nhìn tôi, trong lòng nhin không được hỏi “ tại sao?”

“ Cậu đừng hỏi tôi, tôi làm vậy không phải vì cậu” hấn cắt đứt nghi vấn của tôi

Thế nhưng tại sao hắn lại dám làm trái lại mệnh lệnh của Thanh bang nhị thiếu gia, tự ý cứu tôi đi, bất luận thế nào nói cũng không hiểu.

“ Bất luận thế nào tôi cũng phải cảm ơn anh”. Tôi tràn đầy cảm kích, nếu như không phải vì hắn cứu tôi đi, nếu như không phải hắn, có lẽ hiện tại tôi là đang bị bọn phóng viên “găm nhăm ăn thịt”.Bọn họ cũng sẽ không quan tâm có hay không tôi còn người nhà, có hay không tôi còn bạn bè, có hay không còn có tôn nghiêm. Bọn họ chỉ hi vọng có thể đào ra một ít thông tin để kích thích nhu cầu ngày càng biến thái.

Thực ra mà nói, tôi cũng không biết tại sao mình lại gây ra chuyện phiền phức như vậy.

“ Vị đại ca này tôi phải xưng hô với anh thế nào” tôi nhỏ giọng hỏi

“Tôi là Lâm Nghĩa”

“Ừm, Nghĩa ca, tôi rất muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Có thể hay không nói cho tôi biết rốt cuộc là vì sao?”

Hắn nhìn sâu vào mắt tôi, môi hơi động, cuối cùng cũng quyết định mở miệng: “ Kì thực cậu là do tôi bắt tới, ba tháng nay cậu theo dõi nhị thiếu gia, tôi đều biết được, vốn là không có chuyện gì, nhưng nếu không phải cậu,...quên đi, chỉ là vì cậu mà xảy ra một vài chuyện, sợ dĩ Nhị thiếu gia giận giữ, muốn tôi đem cậu tới khiển trách cậu, lại nói tiếp người cảm thấy kì quái nhất phải là tôi.

“ Tôi không rõ, tôi không làm gì cả”, tôi thực không rõ, tôi chỉ là ai cũng ghi chép như nhau mà, mỗi ngày theo dõi, mỗi ngày chụp ảnh, tưởng tượng hợp lý một chút, phát triển một ít mảnh lời văn chương, vì sao Trọng Thanh lại hận tôi như vậy? Tôi thật sự nghĩ có điểm oan uổng.

“Chính cậu suy nghĩ lại xem, cậu đã viết bài về Nhị thiếu gia thành cái dạng gì?” Hắn hình như có điểm tốt bụng mà cố bỏ nghi vấn giúp tôi.

“ Tôi ba tháng nay hầu như đều viết về Trọng Thanh, tôi thực sự không biết đã đưa ra tin tức nào”. Tôi thật sự nghĩ không ra bài viết nào có vấn đề, kì thực mỗi lần đưa tin tôi đều xem lại thật kĩ. Chỉ khi xác nhận sẽ không xảy ra bất kì hậu quả nào mới có thể đăng tin.

“Ai, cậu thế nào mà đến bây giờ vẫn không rõ, nửa tháng trước đây cậu thấy Nhị thiếu gia ở một quán bar đồng tính, còn chụp ảnh cậu ấy.” Tôi có điểm tỉnh ra.

“A, đúng rồi, tôi nghĩ ra rồi, trải qua hơn 2 tháng tiếp cận cùng phỏng vấn, tôi luôn cảm thấy đại minh tinh này có điểm kì lạ, có đôi khi ôn nhu tựa như một thiên sứ, có đôi khi lại lãnh đạm khiến người khác không thể tiến gần. Có một buổi tối tôi ở trong xe thấy hắn vào Pub, lúc đi ra còn mang theo một người con trai vừa ôm vừa kéo, cảnh này vừa vụt bị tôi chụp được. Tôi biết mình đã tìm được một tin tức hay, “đại minh tinh ban đêm còn đến quán bar đồng tính”, tôi cố chấp mà giữ tin tức này. Tin tức như thế mà phát ra ngoài sẽ không biết bao nhiêu oanh động, cũng sẽ làm tan nát biết bao trái tim thiếu nữ, mà đối với sự nghiệp diễn xuất của Trọng Thanh thì là triệt để xong., tôi có chút do dự rốt cuộc là phát hay không phát đây? Tuy rằng tiền đối với tôi rất quan trọng, bệnh của mẹ tôi đã không thể kéo dài được nữa, có tin tức này tôi khẳng định tiền thưởng cuối tháng chắc hẳn không ít, nhưng vẫn luôn cân nhắc mãi, nếu quyết định là giàu to rồi, thế nhưng tôi không muốn tự mình hủy đi một nghệ sĩ mà mọi người đều yêu thích. Bởi vậy, tôi buộc phải cất ảnh chụp ở trong ngăn kéo. Không nghĩ tới tên trợ thủ chết tiệt họ Lương kia lại cho cấp trên biết, chủ biên cầm lấy tra hỏi tôi hơn hai giờ, buộc tôi bất luận như thế nào cũng phải gửi bản thảo đi, mà tôi lại thực sự không nghĩ ra đề tài,cũng đành viết vài trang, nhưng nói xong cảm thấy cực kì mờ mịt, mà về phần ảnh chụp được bọn họ nói đã làm rõ, làm cho chủ biên của chúng tôi tức giận nhéo vạt áo tôi mà mắng lên.

Tôi còn tưởng rằng tin tức trên trời không có bao nhiêu người chú ý, bởi vì người đưa tin bây giờ đều chú ý đến mảnh khoe, không nghĩ đến là tôi đây đưa tin đến hình ảnh cũng không có vậy mà lại khiến những cô gái fan cuồng điện ảnh mãnh liệt kháng nghị. Mà ngược lại Trọng Thanh đối với sự vụ này lại không có phản ứng gì, chỉ là bọn họ áp dụng cùng một loại phương châm không nghe, không hỏi thái độ, nên việc kháng nghị tôi cũng không để trong lòng

Lẽ nào Trọng Thanh nói đưa tin chính là tin này?

“Làm sao anh biết tôi ngay cả ảnh chụp cũng không cho phát tán, tôi còn gạt chủ biên của chúng tôi nói là phim ảnh* đã phơi, tôi không muốn hủy đi sự nghiệp của hần, tôi cho rằng hần là một trong số ít những diễn viên tốt, tôi không hi vọng trong vòng giải trí thiếu một người có thanh danh tốt, mà bộ phận chủ biên đã biết chuyện này, uy hiếp tôi phải viết, hần nói nếu như tôi không viết sẽ đưa cho A Lương viết, bởi vậy tôi cũng chỉ có thể viết, nếu như là A Lương viết, không thể nào không chế được suy nghĩ của hần, ai biết được hần sẽ viết thành cái dạng gì nữa, như vậy chi bằng để tôi viết đi.

(*) đã phơi: ảnh trước khi hoàn chỉnh đều cần phải rửa rửa xong thì phơi.

“Ảnh chụp nào cậu nhìn lại xem có phải hay không lại thấy mấy hình kia”.

“Có ý gì? Tôi đã đem ảnh chụp khóa ở trong ngăn kéo, mấy ngày nay cũng không có nhìn qua làm sao lại như vậy” Tôi có chút dự cảm chẳng lành có lẽ chính những tấm hình kia mới là đầu sỏ hại tôi.

“Cậu có biết hay không tên trợ thủ của cậu mang những hình kia gửi đến uy hiếp Nhị thiếu gia nhằm đối lấy năm trăm vạn?”

“Cái gì?” tôi sợ đến ngồi dậy, thì ra đó chính là nguyên nhân của vấn đề, tôi vẫn nằm nghe hần nói, cùng lúc hần lại dùng sức làm tôi tránh không khỏi lại nhe răng trợn mắt.

“Trợ thủ của cậu tên A Lương, phải không?” xem tôi gạt đầu hần nói tiếp “bởi vì nguyên nhân là do ảnh chụp xảy ra một chút vấn đề tôi không thể nói cho cậu được, tôi biết kì thực cậu là người vô tội, nhưng cậu chủ không nghĩ vậy, cậu ấy cho rằng chính vì những bức ảnh mà cậu chụp, mới có thể có chuyện như vậy phát sinh, vì vậy quyết định giáo huấn cậu. Nhưng tôi không ngờ cậu ấy lại giáo huấn cậu như thế này, tôi chỉ cho rằng cậu ấy sẽ bắt cậu rồi đánh một trận.”

“A Lương thế nào rồi? tôi nghĩ chẳng trách mấy ngày hôm trước là lạ, mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng, hiện tại xem ra là đang ở trong tay Trọng Thanh.”

“A Lương chắc đã bị bán sang Thái Lan đi. Chuyện này là Nhị thiếu gia tự mình giải quyết, cậu ấy thực hận tên đó tận xương.” Hần cũng tức giận nói, “thì cũng tại hần, bằng không...”

Chẳng biết có chuyện gì mà lại khiến hần cùng Trọng Thanh lại tức giận đến vậy, hai người đều muốn nói lại thôi, mà tôi cũng không biết những tấm hình kia đã hại Trọng Thanh thậm chí như thế nào, nhưng từ những gì Trọng Thanh đã nói tôi biết hần nhất định không hủy hoại tôi thì không được, tôi vừa nghĩ đến chuyện ảnh chụp lại bị hốt hoảng một phen, nhưng lại nghĩ vẫn còn mẹ đợi ở nhà, lập tức đứng lên hỏi, “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Mùng 10, có việc gì?”

Đã hai ngày rồi, từ ngày mẹ bị đau thắt lưng đến nay vẫn luôn ở nhà dưỡng bệnh, mà tôi trừ khi đi công tác ngoài ra cũng sẽ không ngủ ở ngoài, nếu là tăng ca nhất định là sẽ gọi điện thoại về nhà, đã lâu như vậy không có liên hệ với bà nhất định là đang rất lo lắng.

“Anh có điện thoại không, tôi muốn gọi về nhà”, tôi thúc giục

Hần lập tức từ trong túi lấy ra điện thoại, mở máy rồi đưa cho tôi, bởi vì hần đã cứu tôi, biết được nhất định Trọng Thanh nhất định sẽ tới bắt hần, nên hần phải tắt máy.

Không đợi tôi bấm số, điện thoại đã rung lên liên hồi, tay tôi sợ đến run rẩy, ngay cả cầm điện thoại cũng không được liền đánh rơi trên giường. Tôi biết hần là người của Trọng Thanh, nhất định là bọn họ tìm tới, tôi với hần hai mắt nhìn nhau không ai dám nhận điện thoại.

Không biết qua bao lâu, chuông điện thoại vẫn cứ kêu liên hồi không dừng lại, hần quyết tâm giữ một lúc rồi cũng quyết định nghe máy.

“Alo?”

“...” Bên kia truyền đến âm thanh tôi nghe ra được là giọng của Trọng Thanh. Thật là hần nhưng tôi cũng không biết hần đang nói gì.

“Tôi không thể nhìn cậu chủ làm như vậy được, cậu chủ”. Giọng nói của hần tuy yếu ớt nhưng rất kiên định.

“....” Bên kia thanh âm lớn hơn, có lẽ thấy được không ngờ thuộc hạ của mình lại dám nói như vậy, hẳn đường như đang nổi trận lôi đình.

“ Xin lỗi, khi trở về tôi nhất định sẽ chịu tội.” Hần nói xong bất chấp tất cả mà cúp máy sau đó cũng tắt luôn điện thoại.

“ Cảm ơn”, tôi nói với hắn bằng cả tấm lòng, tuy rằng không biết vì sao hắn nhất định phải cứu tôi, tôi cùng hắn cũng không có chút quan hệ thân thiết nào, nhưng kì thực hắn đã cứu tôi một mạng.

“ Nghĩa ca!” Tôi lại nghĩ đến hắn nói cái gì mà khi về sẽ chịu tội khiến tôi thật bất an, “ Vậy việc anh làm bây giờ có khác nào là phản bội bang? Sau đó sẽ như thế nào?” tôi tránh không được mà lo lắng cho hắn, bởi vì trong giới hắc đạo chẳng phải kiêng kị nhất là phản bội, hắn lại hành động như vậy chẳng biết sẽ bị xử phạt thành cái dạng gì.

“ Tôi sẽ trở lại chịu tội, mặc kệ có như thế nào, chính là về phía cậu,... nhìn cậu thật giống với em trai của tôi, tôi cũng không đành lòng mà nhìn cậu chịu phần tội này, cậu yên tâm tôi trở về cùng lắm là đến phòng xử phạt chịu tội một lần, sẽ không chết. Cậu trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, tôi đi kiếm chút đồ ăn.” Hắn nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Còn chưa đi tới cửa, đột nhiên tiếng đập cửa ở bên ngoài dồn dập thoảng cái cánh cửa liền bị phá hỏng, xông vào có khoảng mười người trên tay đều cầm gậy. Không đến ba phút đồng hồ liền đem Lâm Nghĩa chế trụ trên mặt đất, còn có hai người đến bắt tôi từ trên giường quỳ xuống mặt đất lại cầm gậy kề vào cổ tôi.

Đừng nói là hiện giờ tôi đã không còn chút khí lực, chính là lúc khỏe mạnh cũng không chịu được nhưng tên cậu mạnh này. Sau đó bọn họ liên tục hành động không đến một phút liền đạt đến hiệu quả, tôi liền cũng giống như một tù binh mà cúi đầu nhận tội.

Một đôi giày da liền xuất hiện trước mắt, tôi biết chắc chắn đó là Trọng Thanh, hắn dùng lực hướng đến cầm tôi mà đá một cái, nhìn chân của hắn đá tới nhưng bởi vì thủ hạ ngăn chặn ở đằng sau nên tôi không cách nào mà cử động được, như hắn mong muốn tôi bị đá lật đi lật lại đến trào máu ra miệng mà hai tay vẫn như vậy bị hai người nắm giữ.

Hắn ngồi xuống đối diện mặt tôi mà nói, “ Cậu đừng có nghĩ sẽ chết, trước khi chết cậu có nghĩ đến mẹ cậu sẽ như thế nào không?”

Lúc tôi được Lâm Nghĩa cứu ra còn có hi vọng trốn thoát, hiện tại đã không còn hi vọng được gì, nguyên lai tôi trốn không thoát nổi bàn tay của hắn. Lẽ nào hắn vẫn cố gắng si nhục tôi bằng cách này sao? Như vậy không chỉ làm tôi thân bại danh liệt mà còn khiến mẹ tôi sống không nổi. Mà nghe ngữ khí của hắn là muốn lấy mẹ ra để uy hiếp, tôi không thể chết được, bằng không không biết hắn sẽ đối xử với mẹ tôi như thế nào.

“ Anh muốn như thế nào, thừa nhận là tôi sai, tôi van cầu anh, chỉ cần anh không cứ như vậy mà đem tôi ra cho mọi người xem, tôi cái gì cũng đều đáp ứng anh, được chứ? tôi xin anh, thực sự van cầu anh,...” Tôi hướng hắn dập đầu liên tục trên mặt đất

“ Vậy thì có gì là thú vị? Tôi chính là muốn cho cậu nổi danh, cho cậu cũng bị đội săn ảnh theo dõi.” Hắn âm mưu nở nụ cười, “ chính là cậu như vậy sao lại phải đi làm cầu tử, nhìn xem cậu không đến nửa ngày liền câu dẫn hộ vệ đặc lực của tôi phản bội tôi, thật là một ưu vật mà. Mà các người có muốn ném thử một chút mùi vị của hắn không?” hắn nhìn quanh một chút thủ hạ của hắn.

(*) ưu vật: tương tự như báu vật

Không biết có phải hắn chỉ là đe dọa tôi hay không, bởi vì thủ hạ của hắn không có chút biểu tình nào, nhưng tôi vẫn không nhận được mà bị đe dọa, Trọng Thanh tàn nhẫn tôi đã chịu đủ rồi, hắn khiến tôi sợ hắn từ trong đáy lòng.

“ Nhị thiếu gia cậu không thể làm như vậy!” Lâm Nghĩa gào thét lớn, cũng ra sức giãy dụa suýt nữa thoát khỏi bốn người giữ hắn.

“ Nhị thiếu gia cậu hãy nghe tôi nói, tôi làm như vậy là có nguyên nhân, cậu hãy nghe tôi nói mà,” Lâm Nghĩa cũng không chịu đựng mà cầu khẩn

Trọng Thanh không nói lên lời, quay ra phía thủ hạ của tôi, khua tay một chút, “bắt hắn mang ra xe đi”

Hai người bọn họ lập tức mang tôi kéo vào trong xe, thời gian ở trong xe khiến tôi thấp thỏm bất an, Trọng Thanh xanh mặt đi ra, hướng đến tai tôi mà quát mấy cái, tôi bị đánh vào tai truyền đến một hồi vang động nên không thể nghe rõ hắn nói cái gì, chỉ thấy miệng hắn động vài cái, đẩy tôi về phía sau rồi lập tức cũng vào ngồi.

Chính là ở trên xe bình ổn một thời gian, hắn lại đột nhiên mà chạm vào hạ thể của tôi, tôi bị dọa đến toàn thân cứng ngắc, “Thế nào? Lại bắt đầu sao? Hay là muốn làm như vậy?”

Hắn vậy mà lại nắm hung hăng lắc một cái, tôi đau đến toàn thân ngã xuống, cuộn tròn người lại cảm nhận đau đớn đến tận cùng. Hắn nhẹ giọng ở bên tai nói, “coi như cậu may mắn trò hay sẽ không diễn, nhưng cậu đừng quên, ảnh chụp của cậu vẫn nằm trong tay tôi, tôi nghĩ nếu bán những tấm ảnh này cho tạp chí SM hẳn sẽ rất đáng giá. “Hừ, cậu cứ chờ mà xem, tôi sẽ cho cậu sống trong sợ hãi, về phần tôi có hay không phát tán những tấm hình của cậu sẽ xem biểu hiện của cậu. Cậu sẽ không có chạy trốn đi? Cậu đừng có trốn, chỉ cần cậu trốn tôi sẽ đem ảnh chụp phát tán trên toàn thế giới, cho cậu không có chỗ đặt chân, nghe rõ chưa?”

Tôi run rẩy gật đầu

“Hiện tại cứ vậy đi, mọi chuyện của cậu tôi sẽ tùy ý quyết định, ai kêu tôi là đại minh tinh đi! Muốn tìm người trên giường đều không được, càng không thể đến chỗ ăn chơi, nhưng tìm cậu lại khác, cậu là tình nguyện phải không? Chúng ta bắt kể lúc nào cũng có thể “tiếp xúc thân mật”, đúng không. Hắn giọng mang châm chọc, “xem thân thể cậu cảm giác cũng không tệ, chỉ cần cậu hầu hạ làm tôi hài lòng, nói không chừng tôi sẽ cho cậu chụp ảnh tôi, cậu có chịu không?”

Tình hình hiện tại thật giống một con mèo đùa với một con chuột, lúc con chuột sắp chết dùng mọi cách để trêu đùa khiến cho chúng nó có một chút hi vọng sống, mà trên thực tế lại có ý định ăn sống từ lâu, mà tôi hiện tại cũng đáng thương chẳng khác con chuột nhỏ, ở thời điểm đó cũng giống như chúng phải bắt được một cái phao cứu mạng, đâu có để ý có hay không có một âm mưu ở phía sau?

Tôi liên tục không ngừng gật đầu, quay lại hiện tại đã bị hắn làm cho lên. Nếu như chỉ là muốn làm bạn giường của hắn, có lẽ sẽ nói được hắn trả lại cho tôi ảnh chụp, tôi còn có thể suy tính thế nào nữa đây?

Hắn đưa cho tôi một chiếc điện thoại di động, “Là điện thoại di động của riêng tôi, chỉ cần là tiếng vang phải lập tức nghe điện thoại, mặc kệ đang làm cái gì, có nghe hay không?”

Xe ngừng lại, hắn liền kéo tôi đẩy ra ngoài, ném một túi đồ ở bên chân, sau đó dứt khoát rời đi.

Thì ra là hắn thả tôi ở trước cửa nhà mình.

Tôi từ từ ngồi xổm xuống, bên trong thân thể truyền đến đau nhức khiến động tác trở nên chậm chạp, chỉ một động tác nhỏ cũng khiến tôi cực khổ thở dốc. Thật vất vả nhấc túi lên mở túi ra là camera ở bên trong đây là món đồ quý giá nhất của một phóng viên, phải mất mấy vạn tôi mới mua được. Chỉ là lúc mua thật tâm hi vọng nó có thể đào ra đủ loại tin tức, vậy mà bây giờ lại làm cho nó thành thứ vô dụng nhất.

Tôi từng bước từng bước vào trong, ở hậu đình vết thương chỉ là tạm thời cầm máu, mà bây giờ bị quần ma sát lại cảm thấy có điểm ẩm ướt, chính là lại chảy máu rồi, cũng may là tôi đang mặc quần đen.

Khi tôi bước tới cửa nhà trọ liền dừng lại bên ngoài nghỉ một lúc lâu, tôi phải bước nhanh qua đường không thể để nhân viên quản lý nhìn ra bộ dạng này

Tôi hít một hơi thật sâu, sải bước hướng phía thang máy đi đến, cứ đi một bước lại khiến dạ dày co rút một trận, đầu thần kinh như bị rút ra hàng loạt. Đây quả thực không phải khả năng mà người có thể chịu đựng.

Lưu bá thấy tôi tiến đến, hướng tôi chào hỏi, “Lý tiên sinh làm sao lại về muộn vậy? Trên mặt cậu thật nhợt nhạt chắc hẳn công tác quá cực khổ rồi.”

Tôi nỗ lực hướng phía bác cười, “vâng sinh hoạt tại sở cảnh sát mà”

Chờ đến lúc tôi tiến đến thang máy đã không còn chịu đựng được nữa, thoáng cái tê liệt mà ngã xuống thang máy, tôi phải mau chóng hồi phục khí lực để còn đối phó với mẹ

Đứng ở trước cửa nhà mình, lại có cảm giác như được trở về quê hương, giá mà chuyện này chưa từng xảy ra, lại nói tôi cũng thật quá vô dụng đi mới rời nhà có hai ngày mà như trải qua cả nửa đời người.

Tôi lấy ra chìa khóa, lại vặn xoay hai vòng, cửa dần mở ra một chút, TMD đã thấy vẻ mặt dò xét của mẹ từ phía sau cửa đi đến. Bà biểu tình lo lắng nhìn tôi rồi vội vàng kéo tôi vào trong cửa.

Bà nắm đến cổ tay tôi mà kéo, tôi đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng không dám dây dưa sợ mẹ phát hiện trên người tôi có vết thương. Bà kéo ta ngồi xuống ghế salon lại quay đầu hỏi tôi, “con làm sao vậy, nóng lắm sao? Thế nào trên trán đầy mồ hôi vậy.”

“Đúng vậy, con mặc nhiều quần áo nên thấy hơi nóng,” tôi thầm cười khổ

Mẹ không nghi ngờ gì, “Thế nào mà hai ngày nay đều không trở về, điện thoại cũng không liên lạc được, con không sợ ta lo lắng sao?” Mẹ lại hướng tôi quở trách.

Tôi nhìn bà, bên tai tóc đã có phần bạc, quầng thâm dưới mắt cũng lộ rõ, nhất định hai ngày nay bà không thể nào ngủ ngon được, “Mẹ, người không cần phải lo lắng con sẽ không đi mà không trở về. Con cũng không còn nhỏ nữa sao có thể phát sinh chuyện gì chứ. Hai ngày qua là có bạn bè cũ gọi uống rượu, uống say đến không biết gì nữa, làm sao có khả năng gọi điện thoại về nhà được. Được rồi, mẹ đi ngủ trước đi, con về có chút nhức đầu muốn, con trở về phòng trước”, tôi có chút nũng nịu nói

“Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa, thật là con cũng đã 26 tuổi mà không tìm lấy một bạn gái, suốt ngày chỉ biết tìm kiếm tin tức báo tin, được, được, được, con ngủ đi.” Bà không lay chuyển được tôi liền phải đầu hàng, tôi biết bà vẫn còn nhiều điểm nghi vấn nhưng thấy trên mặt tôi sắc mặt đã trắng bệch cũng không còn nói gì nữa.

Tôi trở về phòng, thân thể không thể chống đỡ nổi mà ngã xuống giường

Nhưng tôi vẫn lo lắng đem toàn thân cuộn lại trong chăn, tôi không thể để cho mẹ nhìn thấy vết thương ở trên người được, bà nhất định sẽ rất lo lắng. Không đến một phút đồng hồ tôi liền hỗn loạn mà rơi vào giấc ngủ.

Tôi đã nằm ở trên giường hai ngày, không nghĩ tới ngủ một giấc liền ngủ đến trọn vẹn một ngày một đêm, sáng đến mẹ gọi tôi chắc hẳn là thấy tôi bất tỉnh, đặt tay lên trán thấy nóng rực mới lập tức mời bác sĩ đến.

Nghe mẹ nói, lúc bác sĩ vén chăn lên kiểm tra tôi thể nào cũng không chịu, thần trí dường như thanh tỉnh, xong lại chỗ đó la to, khiến bác sĩ không có biện pháp, chỉ có thể kê một đơn thuốc kháng viêm cùng thuốc hạ sốt. Hẳn đánh giá ta cũng không có gì đáng lo ngại.

Trong lòng cảm thấy thâm may mắn, xem ra thần thức cũng giúp tôi một tay.

Cho tới hôm nay tôi mới tỉnh lại, mẹ nhìn tôi ở cái dạng này mà dở khóc dở cười, bà vẫn cho rằng tôi vì nhậu nhẹt, uống rượu bia lạnh mới trở nên thế này, cũng không nghĩ đến lý do khác.

“Con a uống rượu cũng không thể uống thành cái dạng như vậy, này không phải là chịu tội sao? Con xem mang đến thật nhiều phiền phức, không chỉ thân thể ăn không tiêu, còn làm lỡ dở công tác. Chủ biên của con đã gọi đến vài lần, nói cái gì mà con hôm nay phải đưa tin về tài chính và kinh tế, mẹ hướng đến chủ biên xin nghỉ giúp con, nói hai ngày nữa con mới đi làm lại.

Bà yêu thương sờ đầu tôi, rồi nhanh chóng ra ngoài

Tôi nhìn trần nhà, trong lòng suy nghĩ hai ngày qua đã có chuyện gì xảy ra.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Buổi chiều thứ năm tuần trước, lúc bản thảo xong đang định rời đi liền bị chủ biên gọi lại, “Tiểu Du cậu đến phòng làm việc của tôi một lát.”

Ở phòng làm việc của chủ biên, hẳn thần bí mà nói, “Tiểu Du a Tiểu Du cấp trên đã đáp ứng cậu cho phép cậu làm ở bộ phận đưa tin về tài chính và kinh tế.”

“Thật vậy sao?” Tôi lập tức cười đến không khép miệng lại được, “chủ biên không gạt tôi chứ?”

“ Ai, tôi vừa từ trong phòng họp đi ra, giám đốc vừa nói với tôi, ngài bảo tôi nhanh chóng tìm một người giống như cậu đưa tin tức giải trí, bởi vì cậu phải điều đi, nói thật cậu là người có tài, để cậu làm ở mục giải trí thật ỷ khuất cho cậu, thế nhưng làm giải trí tiền thưởng sẽ cao, cậu không phải rất thiếu tiền sao? Mẹ của cậu thân thể thế nào? Có khỏe không?” Chủ biên thán một lúc thật lâu.

“ Tôi sẽ không quên chủ biên đã chiếu cố tôi, nếu không có anh tôi cũng không có ngày hôm nay, thực sự trước đây phóng viên ở bộ phận tài chính và kinh tế đã đủ người, tôi còn tưởng phải đổi nghề đi. Anh xem tôi có thể đi con đường khác được không khiến tôi từ phóng viên giải trí mà đi lên. Tuy rằng tôi là không thích loại giải trí tạm thời này, nhưng nó cũng giúp tôi học được rất nhiều.” Tự đáy lòng tôi muốn cảm tạ chủ biên.

Chủ biên bị tôi nói đến hai mắt đều có viền đỏ, “ tên tiểu tử này tôi còn không nghĩ sẽ thả cậu đi, thật không không thể xem thường về bề ngoài có chút yếu ớt của cậu được, vậy mà lại có thể cùng người ta tranh đến danh hiệu phóng viên thứ nhất, coi như cậu cũng có bản lĩnh. Chỉ là, tôi muốn nói nếu như tôi có việc cậu nhất định phải trở về giúp tôi, nghe chưa? Tiểu tử thôi!”

“ Được” tôi nặng nề gật đầu, “Tổng biên hôm nay tôi mời anh ăn bữa cơm chúc mừng cuối cùng tôi cũng thoát được ma trướng của anh, Ceaser thế nào?”

“ Cứ quyết định như vậy đi, không hung hăng ăn hết của cậu cũng là có lỗi với tôi,” chủ biên cũng cười nói

Ở trong nhà hàng bởi vì vui vẻ mà tôi cùng chủ biên uống hết hai chai rượu vang đỏ, lúc đi ra đều có điểm không còn tỉnh táo. Tôi tiễn chủ biên lên taxi, nhớ kỹ mình cũng lên một chiếc taxi rồi bất tỉnh nhân sự.

Đầu đau như bị xé rách, tôi ôm đầu rên rỉ, cuộn người trên giường, sau đó sẽ không bao giờ,... muốn uống rượu nữa, không nghĩ tới khi say lại khó chịu như vậy, tôi muốn nôn, nhưng cũng có lẽ là đã nôn ra rồi trong dạ dày trống rỗng, không thể nôn ra cái gì.

Tôi nhắm mắt lại kêu, “ mẹ, mẹ cho con một cốc trà nóng đi, đầu con đau quá.”

Con mẹ nó! Tôi chờ thật lâu đi tại sao không có thanh âm? Phát hiện có điểm gì đó không thích hợp khi tôi mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh liền phát hiện không phải là phòng của mình mà là một căn phòng xa lạ. Căn phòng bố trí phi thường kì quái xung quanh đều là gương, chỉ có chính giữa là một chiếc giường, giống như đồng hồ báo thức tôi có điểm tỉnh rượu.

“ Cậu đã tỉnh?”

Tôi bất thành linh nghe thấy thanh âm này mà hoảng sợ, quay đầu hướng đối diện nhìn sang, thế nào lại là hần, Trọng Thanh, một năm qua, đại minh tinh mới của làng giải trí hai mươi hai tuổi, gần đây truyền thông luôn cạnh tranh để phỏng vấn hần. Năm ngoái nhờ chụp bộ ảnh “ Điệp hải kinh hồn” mà lần đầu ra mắt đã thành công, vai gián điệp hần diễn trong phim rất sống động, hiện tại đã nghiêm nhiên trở thành thần tượng thế hệ mới, làm hình tượng cho vô số con trai, lại làm bạch mà hoàng tử trong lòng vô số cô gái, mà tôi bởi vì tiền thưởng mà ba tháng liền đều ở bên hần theo dõi, vì vậy cũng từ trên người hần tìm được vô số tư liệu. Đây chính là giới giải trí! Tòa soạn vì để tiêu thụ báo mà không ngừng đòi hỏi tin tức giải trí, mà để đạt được yêu cầu phải không ngừng bám sát nghệ sĩ, nghệ sĩ lại vì những phóng viên giải trí mà không có chỗ trốn. Bởi vậy phóng viên giải trí bọn tôi cũng được thêm luôn danh hiệu “ đội săn ảnh”. Kì thực tôi cũng không thích kiểu phỏng vấn thế này nhưng bởi thói quen cũ khó đổi, hơn nữa mỗi nghệ sĩ đều đối với phóng viên có điểm bài xích, ngược lại cũng phải theo dõi, chụp ảnh mới biết được cuộc sống sinh hoạt của bọn họ, mang đến cho độc giả một nghệ sĩ thật chân thực. Tôi thực sự là chán ghét công việc này, cũng may từ nay về sau sẽ không bao giờ,... cùng những đại minh tinh kia có liên hệ.

“ Đây là nơi nào tại sao anh lại ở chỗ này?” Tôi nghi vấn mà hỏi

“ Ha, ha, ha cậu suy nghĩ một chút đi?” Hần có vẻ cười đùa châm chọc, biểu hiện trên mặt không còn là vẻ ôn nhu mà mang theo một tia không rõ tàn khốc.

Hần từ từ tiếp cận tôi, ngón tay hần nâng hàm dưới, nhìn vào mắt của tôi tràn đầy hận ý

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

“ Cái này cậu nên hỏi chính cậu mới phải, cậu đã làm chuyện tốt gì chính cậu rõ ràng.”

Không nghĩ tới hần lại hỏi tôi một câu như vậy, cũng lại phát hiện mình đã đem nội tâm nghi vấn mà nói ra, thật là có điểm không rõ ràng, hần thực sự là đang tính toán chuyện gì, ta thực lòng không biết rõ mới hỏi.

Lẽ nào điều hần nói đều như vậy? Thế nào trước đây tôi không phát hiện ra, trước đây hần ẩn dấu thật sự tốt, thật sự có đủ hai mặt.

“ Có thể nói cho tôi biết tôi đã làm cái gì khiến anh tức giận như vậy?” Tôi chỉ có thể khiêm tốn thỉnh giáo.

“ Cậu thật một điểm tự giác cũng không có, thế nào đã làm cẩu tử mà còn sợ quỷ dữ gõ cửa? Cậu có biết hay không tại cậu đưa tin mà hại tôi ít có thăm, ngày hôm nay tôi sẽ cho cậu nếm thử trả thù có tư vị gì.”

“ Cái gì?” Tôi có lẽ đã bị cồn rượu làm cho tê liệt, đến bây giờ cũng không cảm giác được mối nguy hiểm đang đến gần.

Hần tiến gần về phía tôi, trên tay còn cầm theo xích sắt, tôi còn tưởng hần muốn đánh tôi, vội vàng nghĩ đứng lên, thế nhưng bởi vì rượu say mà thân thể không có điểm gì là nghe theo.

Hần nghĩ tôi muốn trốn thoát, liền nắm liền hai cái vào người tôi, dùng còng tay khóa tay tôi lại, sau đó dùng xích sắt khóa tôi lại ở đầu giường, đem độ dài xích sắt điều chỉnh thích hợp thẳng đến khi tay của tôi không thể hoạt động được nữa

Tôi phát hiện ở trong tay hần khí lực chỉ là châu chấu đá xe, thật là nhìn không ra bề ngoài hần gầy như vậy mà lại ẩn chứa sức mạnh kinh người, tôi dựa dẫm cũng không hề có tác dụng.

“ Anh muốn làm gì,...” chính là tôi có thể chịu đựng tốt thế nào đi nữa, hiện tại cũng không thể bình thường, hần rốt cuộc là muốn thế nào? Muốn đánh nhau? Không đúng, hần nếu như muốn đánh sao lại đem tôi trói ở trên giường.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ hần liền đến gần xé bỏ áo sơ mi của tôi, áo khoác không biết đã bị cởi từ bao giờ, sau đó lại đem quần của tôi lột xuống, đến khi thân thể bị xích lỏng cũng chỉ chưa đến ba phút đồng hồ.

“ Anh là đồng tính luyến ái sao? Tôi không phải như vậy, tôi đối với anh không có hứng thú, anh buông, buông tôi ra có nghe không, buông...!” Tôi kiệt sức nói cho hần nghe nhưng hần cũng không quan tâm đến lý lẽ, tập trung làm việc của mình.

“ Đồ khốn, anh đang làm gì? Không nên như vậy!” Chân của tôi đạp loạn, có một cú chạm đến ngực hần, vẻ mặt hần nhất thời trầm xuống, giáng cho tôi một cái bạt tai “ đừng có cử động, cẩn thận tôi phết cậu.”

Tôi bị tỉnh mộng, không nhúc nhích một hồi lâu, bởi vì từ khi có ý thức đến nay tôi luôn gần gũi bên mẹ, mà từ trước đến nay bà cũng chưa bao giờ đánh tôi. Mà tôi bởi vì hồi bé thân thể cũng không đặc biệt khỏe mạnh, cũng đặc biệt ghét bị người khác động chạm, hơn nữa lại bị người ta đánh thật mạnh như vậy vào tai. Chính là vì chưa từng bị đánh qua nên tôi đối với bạo lực so với người bình thường chịu đựng kém một chút.

Hần thừa lúc tôi ngây người mà chuẩn bị xong hết mọi việc, nếu như tôi lúc này còn không biết hần muốn làm gì, liền không phải là phóng viên giải trí nhiều năm.

“ Anh chính là một đại minh tinh đi, nếu như phạm phải tội cường gian vậy khẳng định là muốn đi tù. Anh không nghĩ đến sự nghiệp của mình mà muốn đi tù sao?” Tuy rằng qua nét mặt của hần nhìn ra chuyện này hần đã tính qua, thế nhưng sắp chết thì vẫn cần phải giãi.

“ Phải có cơ hội cậu mới tố cáo tôi được chứ, cũng cần phải có chứng cứ mới được, chỉ là tôi nói cho cậu biết, bởi vì bắt cậu mà tôi đã phải lên kế hoạch mấy ngày nay, cậu hần là nghĩ tôi đang vì viêm phổi mà nằm trong viện đi. Đây chỉ là cái cớ để tôi che giấu người khác thôi, tôi ở bệnh viện là có thể chứng minh rồi, cậu làm thế nào mà tố cáo tôi?” Hần đắc ý nói cho

Tôi nghe mà lạnh ngắt trong lòng, nghe được hần có kế hoạch, tôi chỉ biết không có khả năng văn hồi. Chỉ là không rõ vì sao mình lại gặp phải chuyện như vậy?

“ Tại sao? Tại sao?” Tôi lạc giọng hỏi

“ Tại sao” Chờ tôi nghiêm phạt cậu xong sẽ nói cho cậu hiểu”. Nói xong hấn dùng lực lật người tôi lại đem tôi nằm sấp xuống giường, hấn dùng đầu gối tách hai chân tôi ra, hiện tại dưới tình huống không có gì che chắn hấn dùng phân thân hết sức tiến đến.

Tôi vẫn cho rằng địa phương kia chỉ để đi ngoài vậy mà hiện tại lại là nơi để hấn ra vào, tôi thế nào cũng không tin được sự thật này, toàn thân cứng ngắc, cơ thể khẩn trương.

Hấn dùng phân thân tiến nhập một lúc liền có chút cự tuyệt, mà cho dù là như vậy tôi cũng bị đau đớn đến run rẩy. Hấn làm thử vài lần không được liền không nhin được mà quát, “ cậu nếu muốn bị xé rách thì cứ việc dùng lực.”

“ A,...ư...ư” thanh âm trong miệng nhin thế nào cũng không được mà bật ra

Hấn mỗi lần đều dùng hết sức mà đẩy vào, cái đó của hấn thô to làm hậu đình của tôi cũng không thể nào mà chịu được, ngay cả trực tràng cũng lớn ra chưa từng có. Trong bụng thì như bị phồng to ra. Lúc hấn đi vào thì đau nhức hết cả sống lưng, lúc rút ra lại giống như đem cả lực phủ ngũ tạng của tôi mà kéo ra.

Tôi bị đau đớn hành hạ đến chết đi sống lại, cổ tay cũng không tự chủ được mà khê động, còng tay cọ vào tay tôi đến mức xước da chảy cả máu. Nhưng tôi tình nguyện chịu loại đau đớn đó cũng không muốn chịu kiểu đau đớn như lúc này.

Đau đớn rất nhanh mang tôi chìm vào bóng tối.

3. Chương 3

Mỗi lần nhìn thấy hình ảnh của Trọng Thanh lại khiến tôi nhớ lại ngày đó, mỗi lần đều nhớ đến rõ ràng mình bạch, thời gian đó không có gì ngoài bất tỉnh nhân sự, lúc đó cũng khiến cho tôi được rèn luyện chịu đựng sự dày vò thống khổ, không có cửa cầu cứu. Vậy mà sau mọi chuyện người khởi xướng kia vẫn ở trên màn ảnh phong cảnh vô hạn, vẫn là người được mọi người yêu quý, gương mặt của hấn hoàn mỹ tựa David là gương mặt được giới truyền thông yêu thích. Trước đây tôi tại sao lại không nhận ra gương mặt hấn có tỉ lệ cân xứng cao như vậy. Mỗi tối đều được chiếu phim, quảng cáo trên truyền hình vào khung giờ nóng, ảnh hấn được dán khắp các cửa hàng, tiêu đề báo chí, áp phích,...hấn thật giống như hóa thân ở khắp mọi nơi, hấn cứ xuất hiện xung quanh tôi như vậy, khiến tôi bị đè bẹp, đuổi theo tôi nhắc nhở tôi hấn đã làm nên sự tình không nên,...không nên như thế nào, vô luận thế nào hấn cũng khiến tâm lý tôi bị ám ảnh hư tưởng có, lúc nhìn hấn qua các tấm áp phích ở cửa hàng lại làm ta thấy ảo giác lúc đang ở cạnh hấn, điều này làm tôi thực sợ hãi.

Ở nhà nghỉ dưỡng bốn ngày cuối cùng vẫn bất đắc dĩ mà phải rời giường, trên cổ tay vết thương cũng đã đỡ dùng băng vải băng lại giấu sau tay áo. Chỗ phía sau kì thực lại rất khó khép lại, mỗi lần đi vệ sinh lại làm tôi đau đến run rẩy, vậy nên mấy ngày hôm nay tôi hầu như không ăn được cái gì. Chính là hiện tại bất đắc dĩ phải đi lại nhưng cũng không thể hoạt động quá mạnh, tôi cũng không thể cứ ở nhà nghỉ ngơi mãi được, sẽ khiến mẹ nghi ngờ.

Lúc đến chỗ làm, tôi liền đến bộ phận tài chính và kinh tế trình diện. Tuy rằng không phải là một món ăn, nhưng làm một kĩ giả chuyên nghiệp về tài chính cần phải học hỏi rất nhiều, bởi vì tôi không thể làm giống như một người mới phạm sai lầm được coi thành thành đương nhiên, bởi vì cho dù làm phóng viên giải trí cũng đã làm đến ba năm.

Mỗi khi tôi đi theo các tiền bối phỏng vấn các thương nghiệp trở về đều phải chỉnh lại phần lớn nội dung ghi âm, đưa cho bọn họ chuyển hóa thành văn bản. Chỉ có bận rộn mới khiến tôi quên đi tất cả, nhưng lúc rảnh rỗi trở lại tôi liền nhìn chằm chằm vào di động. Tuy rằng đã hơn một tuần nay cũng không có vang lên nhưng cũng chẳng biết lúc nào nó sẽ đổ chuông, loại ý nghĩ này lại khiến tôi luôn khẩn trương trong lòng. Nghe được đồng nghiệp nữ nói hấn đã ra nước ngoài quay MV, thì ra hấn đã không chỉ hoạt động ở giới điện ảnh mà còn bắt đầu cả ở lĩnh vực âm nhạc. Nghe được hấn không ở trong nước khiến tôi có thể thả lỏng một chút, nhưng tôi biết hấn sẽ nhanh chóng gọi điện thoại đến, hơn nữa nhất định là đánh tôi, hấn nhất định ở trong tối trong lúc tôi không đề phòng mà bất ngờ đột kích. Tôi đã biết bản chất xấu xa của hấn, hấn sẽ chẳng cùng người khác nói đúng sai, hấn chỉ thích đùa bỡn với nhược điểm của người khác. Mà đến hiện tại tôi vẫn không biết tại sao lại phải chịu loại trả thù này.

“ Tiểu Du, thế nào? Đã thấy quen chưa?” Chủ biên cắt đứt suy nghĩ của tôi. Bên này chủ biên là họ Hà, chủ biên bộ phận giải trí là sư phụ cũng là bạn tốt của hần, sư phụ đã chiều cổ hần tốt nên giờ hần cũng chiều cổ tôi thật tốt.

“ Cũng được, đa tạ chủ biên đã chiều cổ.” Tôi khách khí nói.

“ Lúc đó lão Trần đã chiều cổ tôi, làm sao tôi lại làm khó đồ đệ hần được?” Tiếng cười của hần sang sảng “Hãy làm thật tốt nhé, tôi là nhìn ra được cậu rất nỗ lực chắc chắn sẽ có tiền đồ.”

Đột nhiên trên tay điện thoại vang lên, tôi thật giống như cầm một đồng than nóng muốn ném ra ngoài, chủ biên cũng vì phản ứng của tôi mà dọa cho giật mình.

“ Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Chủ biên quan tâm nhìn tôi lại vỗ một chút vào phía sau lưng, hành động này thoáng cái lại làm tôi liên tưởng đến đêm hôm đó lúc Trọng Thanh di chuyển, tôi thật giống như trúng độc, kêu to né tránh.

Trên mặt chủ biên biểu tình sững sờ, tôi lập tức biết mình đã phạm phải sai lầm, lập tức đi đến trước mặt hần, “ Xin lỗi chủ biên, trên lưng tôi mọc một cái mụn lớn, ngứa vừa đụng phải tôi có chút đau.”

Nghe nói như vậy cuối cùng hần cũng không hỏi gì nữa, vỗ vỗ tôi nói, “ Vậy cậu nghe điện thoại đi, điện thoại cũng đã rơi trên mặt đất không biết có hỏng không.” Nói xong hần rời khỏi phòng nghỉ

Tôi vội vàng nhặt điện thoại “ Alo”

“ Cậu nhận điện thoại muộn, không phải tôi đã nói rồi sao? Nghe thấy chuông phải lập tức nghe điện thoại.”

Vừa nghe thấy thanh âm lạnh lùng tôi liền rơi vào trạng thái sợ hãi ngày đó, “ Không phải, tôi không phải cố ý, thực sự tôi sẽ nghe lời anh nói, anh đừng tức giận, xin anh.”

“ Nghe cho kĩ, 8 giờ tối nay cậu đến Hắc Sắc, trực tiếp nói với phục vụ ở đây là tôi gọi cậu tới. Nghe hiểu chứ?”

“ Hiểu rồi, hiểu rồi.” Tôi ngay cả nghĩ cũng không nghĩ mà đáp ứng hần. Ngay cả Hắc Sắc ở đâu tôi cũng không biết, mà đầu biên kia điện thoại cũng đã cúp nhưng tôi cũng chẳng có gan mà gọi lại cho hần. Quên đi, chắc lúc đó gọi xe tới tài xế taxi sẽ biết chỗ đó.

Kế tiếp mấy giờ tôi thật giống như “đứng trên đồng lửa như ngồi đồng than”, làm chuyện gì cũng nhầm lẫn. Cuối cùng dứt khoát đến phòng nghỉ ngơi thần thở ở đó đợi đến 8 giờ.

Không nghĩ tới Hắc Sắc lại là một câu lạc bộ đồng tính lớn của toàn thành phố, lúc tôi đón xe khi nói ra địa điểm tài xế liền dùng con mắt khác thường mà nhìn tôi, tôi cũng không đoái hoài, chỉ muốn biết Trọng Thanh định làm gì tôi.

Cùng người phục vụ nói qua, sau đó hần đem dẫn tôi đến một căn phòng trong cùng ở tầng 2, bảo tôi ở đây chờ đợi. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tôi như nghe thấy được nhịp đập của tim mình, mỗi một nhịp lại làm cho tôi thoát không khỏi kích động. Ngăn chặn, ngăn chặn. Không tự chủ được lấy hai tay đặt lên ngực đè thật chặt, cũng dần dần dập thổ dốc.

Rốt cuộc lúc không thể chịu được tâm tình đè nén này, bỗng nhiên lại thấy tiếng động, ngoài cửa bước vào chính là tên ác ma có gương mặt thiên sứ kia đi đến mang về mặt châm chọc, “ Muốn làm gì? Còn muốn chạy sao? Cũng không sợ tôi đem ảnh chụp của cậu gửi đến tòa soạn của cậu sao?”

Hần từ từ tiến về phía tôi, cảm giác áp bức cũng làm cho tôi dần lùi về phía sau, tận đến khi lưng chạm vào tường không thể lùi được nữa. Hần vẫn cứ thế tiến đến phía trước người tôi, hạ thân kề sát, lại lấy tay giơ cầm tôi lên, hơi thở của hần trực tiếp phả vào mặt tôi, dường như còn có thể thấy được mùi thuốc lá ở trong miệng hần.

“ Mấy ngày nay tôi thật bận rộn, không có thời gian mà tìm cậu, có phải hay không cậu vì thế mà sốt ruột chờ tôi? Tôi thế mà từ trên máy bay xuống lại lập tức gọi điện thoại cho cậu.” Hần tà ác cười.

Đầu ngón tay hần để ở bên gáy, hơi dùng lực bóp nhẹ, bên trong huyết quản bị đè nén mà cảm thấy áp bách, nhịp tim lại từng chút một gia tăng nhịp đập, tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của mình càng ngày càng nặng nhưng hết lần này đến lần khác cũng chẳng dám phản kháng. Các đồng nghiệp đều nói tôi thần

kinh tôi có sức chịu đựng hơn người thế nhưng hết lần này đến lần khác đối mặt với hắn, tôi chính là cảm nhận được tình hình biến hóa từng chút một, tôi sợ hắn lại không khống chế được, sợ hắn lại nhớ tới cái trò chơi ác liệt kia.

Hắn thấy tôi đã bị dọa sợ không dám lên tiếng, “ Cậu có muốn biết hay không Lâm Nghĩa bị xử phạt kiểu gì?” Hắn dường như đùa dai hỏi

“ Tôi,... Nghĩa ca thế nào?” Mặc dù bây giờ chính tôi bản thân cũng khó mà bảo toàn thể nhưng cũng không muốn chính người đã từng giúp đỡ mình bị liên lụy.

“ Hắn a, tôi đã không cần hắn nữa, theo quy định của bang hắn phải chịu phạt bằng côn hình, ít nhất phải hai tháng mới xuống được giường, một tên phản bội chủ nhân của mình tôi cũng không cần.” Càng nói về sau thanh âm của hắn càng lạnh dần.

“ Cậu vẫn có tâm trạng lo cho người khác sao? Hiện tại suy nghĩ một chút đi, cậu biết chỗ này là nơi nào sao?”

Tôi lắc đầu.

“ Đây chính là một câu lạc bộ SM, chuyên phục vụ nhằm thỏa mãn nhu cầu của những lãnh đạo cấp cao, cậu có lẽ không biết trong này có bao nhiêu tên biến thái bụng mập, đã chơi đến mức tàn phế rất nhiều người. Đêm nay để cho cậu ở đây mà nhìn một chút bắt đầu từ ngày mai sẽ để cậu làm việc ở nơi này.

“ Cái gì? Không nên, tôi không muốn.” Tôi thất thanh kêu to, tại sao lại như vậy bắt tôi làm việc ở chỗ này cùng với công bố ảnh chụp ra ngoài có gì khác nhau.

Hắn thật muốn biết tôi phản đối cái gì, “ Cậu có thể đeo mặt nạ biểu diễn, chỉ cần chính cậu không bỏ mặt nạ xuống, nơi này sẽ không ai dám bỏ mặt nạ của cậu, đây là quy định. Được rồi, cậu tự mình chọn lựa đi, ở lại đây biểu diễn hoặc công bố ảnh chụp, trong hai cái chỉ được chọn một.”

Một phát đánh trúng vào tử huyệt của tôi, không thể phát ra thanh âm

Tôi còn có thể chọn được sao?

Hắn suy đoán liền có thể đoán được lựa chọn của tôi, sở dĩ không đợi tôi có phản ứng liền bước tới trước bàn làm việc ở trong phòng, nhấn một cái nút gì đó đột nhiên xuất hiện mười hai màn ảnh ở đối diện bàn làm việc, trên màn ảnh đều là hình ảnh của một người đang dây dụa, chỉ khác là quay ở các góc khác nhau, có góc chuyên quay mặt, quay ngực, quay hậu đình, quay từ trên nhìn xuống, quay từ dưới nhìn lên, toàn bộ đều bị máy quay quan sát.

“ Nhìn cho thật kĩ người ta biểu diễn thế nào, sau đó cậu bất cứ lúc nào cũng phải nhận lệnh, chỉ cần làm con rối của bọn tôi cậu phải “lên đỉnh”. Cái sân khấu này chính là một phòng nhỏ độc lập, khách nhân không được vào chỉ có rối và trở thủ vào được thôi. Mỗi lần có VIP thuê phòng sẽ đều thấy được ở tivi đối diện trong phòng, có thể ở bên đó toàn bộ mà diễn xuất, yên tâm tôi đã đáp ứng A Nghĩa rồi, sẽ không đưa chuyện của cậu ra ánh sáng, vậy nên mỗi lần cậu chỉ diễn hai tiếng mà thôi, hơn nữa cũng sẽ để cậu mang mặt nạ. Cậu thật là may mắn tôi chỉ bắt cậu làm rối cũng không bắt cậu làm luyện đồng.”

Nghe vậy tôi mới hướng phía màn hình tivi nhìn lại, trời ạ! Diễn viên rõ ràng là một đứa nhỏ mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, hắn bốn chân bị xích sắt trói lại, cả người bị kéo lên trên thành hình chữ đại, hắn có lẽ đã bị hạ thuốc, hai gò má đỏ ửng, ánh mắt mơ màng, toàn thân không tự chủ được mà dây dụa.

Phân thân của cậu ấy bị để vào trong một ống khí, thậm chí tinh hoàn còn bị buộc một vòng thật lớn, trong màn hình âm nang đã dựng thành hình cây trụ. Một cây nhô ra dưới hậu đình đang chậm rãi nhúc nhích,.. nhất định là bị bỏ vào tính khí tự động.

Hậu đình cậu ta đang từ từ co rút lại càng lúc càng nhanh, đột nhiên toàn thân cậu cứng lại rồi không nhúc nhích, toàn thân như rung lên trong nội cú có gì đó bắn đi ra, là một cái trứng rung cỡ một quả tennis. Trời ơi tại sao lại có thể để vật lớn như vậy tiến vào.

Nhưng bởi vì phân thân của người đó bị giam cầm, vậy nên cho dù đã trương căng trở thành màu đen nhưng vẫn cứ duy trì như vậy không có cách nào mà phóng ra, bộ phận đàn ông của cậu ấy bị làm cho đau đớn đến tận cùng. Cậu bé kia lúc này cũng chỉ có thể ở tại chỗ đó dùng hết sức mà lăm nhấm, tựa như một con

cá bị ném lên bờ chỉ có thể giật giãy giữa. Dần dần mắt cậu bé đã chuyển sang màu trắng, cậu ấy thật sự là đã chịu không nổi.

Tôi đã không đành lòng nhìn tiếp được nữa, chỉ cần vừa nghĩ tới trong đầu liền nghĩ ngày mai cũng sẽ phải biểu diễn như vậy, dạ dày tôi từng đợt co rút lại, tôi đặt hai tay lên dạ dày phía trên nhưng cũng không khắc chế được cảm giác muốn ói, cuối cùng nhìn không được phải chạy vào toilet nôn điên cuồng.

Mấy ngày nay tôi vốn chẳng ăn uống được gì, vậy nên cũng chẳng nôn ra được thứ gì càng về sau có thể nôn ra một ít dịch màu vàng có lẽ là dịch dạ dày,, ngay cả như vậy sau khi xem xong những cảnh kia tôi cũng không tránh được mà ở chỗ này nôn khan.

“ Không nên, thực sự không nên, thực sự tại sao lại bắt tôi phải chịu như vậy, mẹ, xin lỗi, con nghĩ sẽ bỏ qua, thực sự không có khả năng chịu đựng chuyện như vậy.”

Hắn bước đi thông thả cầm một xấp ảnh chụp đặt trước mặt của tôi, tôi như bị đánh một đòn trí mạng, đáng về kia, hai ngực bị mang theo 2 cái kẹp, phần thân bị quấn lên đoạn dây hình con bướm, kĩ xảo của tấm ảnh khiến tôi phải bội phục, rõ ràng hai tay bị trói sau lưng, hết lần này đến lần khác nhìn vào trong hình cũng không nhìn ra vẻ mặt thống khổ, ở tấm ảnh đó nhìn lại cũng không thấy là bị ép buộc mà còn là vui vẻ.

Nước mắt nhất thời tràn mi, “ Làm sao có thể như thế được, anh làm sao có thể làm như vậy?” Tôi gầm nhẹ, đem xấp ảnh chụp đoạt lấy cầm chúng nó mà xé nát, từng tấm, từng tấm bị xé nát ra từng mảnh, không bao giờ... có thể hoàn lại được nữa.

“ Camera của cậu cũng không tệ đi, chụp rất rõ ràng, thế nhưng những tấm cậu xé vốn sẽ không dùng, ảnh chụp vẫn còn ở chỗ tôi, muốn rửa bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Mẹ cậu tôi nghĩ cũng muốn xem đi, để tôi gửi cho bà ấy thế nào?” Nhìn thấy nụ cười của hắn ở trong mắt tôi không thể nói ra sự khúat nhục này.

Vừa nghe thấy lời của hắn tôi nhin không được mà tiến về phía hắn hướng hắn đánh một quyền, có thể bởi vì ra chậm, hắn bắt lại được sau đó lại đem tôi đẩy về phía sau làm tôi bị đặt xuống mặt đất, lưng chạm vào bàn.

“ Vì sao, rốt cuộc là vì sao? Coi như bởi vì tôi không cẩn thận mà đưa tin anh là đồng tính luyến ái, thế nhưng không phải là mọi người đều tin tưởng anh sao? Về phần ảnh chụp cũng không phải tôi gửi đến để uy hiếp anh, không phải anh đã bắt A Lương bán đi rồi sao? Còn chưa hết giặc nữa? Nếu như nói anh muốn khiển trách tôi, cường gian tôi còn chưa đủ sao? Vì sao còn muốn làm như vậy? Làm vậy đối với anh có gì tốt?” Lòng tôi đồng nhất một cái, đơn giản cùng hắn giằng co.

“ Người thì biết cái gì?” hắn rống to hơn, “ Nếu như không vì những hình này, trợ thụ chết tiệt của cậu lấy gì ra mà uy hiếp tôi, như thế nào khiến bệnh cũ của mẹ tôi tái phát, bà hiện tại sống chết chưa biết, nếu như mẹ tôi xảy ra chuyện gì không hay, tôi nhất định để cậu chôn cùng.”

“ Cái gì? làm sao có thể như vậy?” Tôi không rõ.

“ Làm sao có thể?... mẹ tôi là người rất cố chấp, bà nhất định phải tìm một người môn đăng hộ đối để kết hôn cùng tôi, sau đó kế thừa bang hội của cha, bà muốn cho cha không thể rời khỏi bà. Mà trên báo cậu viết như thế mẹ tôi vốn chịu không nổi, cái tên đáng chết kia lại gửi ảnh tới bị mẹ phát hiện được. Hiện tại bệnh tim của bà đang tái phát vẫn còn đang cấp cứu ở viện.” Hắn hung ác nhìn tôi nói.

“ Tôi không biết, tôi thực sự không nghĩ tới, tôi vốn không muốn đưa tin đó, nhưng chủ biên đã biết chuyện này,...” không đợi tôi giải thích xong hắn đã ngắt lời của tôi, “ Được rồi, đừng kiểm cố nữa, bây giờ cậu hãy cầu nguyện ông bà của cậu cho mẹ tôi đừng gặp chuyện không may đi, bằng không tôi sẽ cho cậu chôn cùng.”

Nói xong hắn liền đi ra khỏi phòng tắm

Tại sao có thể như vậy, hình như từ ngày đó đến giờ, tôi luôn một mực hỏi những lời này, thế nào hết lần này đến lần khác tôi đều cho rằng bản thảo không có vấn đề gì vậy mà lại hại tôi rơi vào hoàn cảnh này.

Lưng đã bớt đi đau đớn một chút, tôi liền ra khỏi phòng tắm, hắn thì đang ngồi sau bàn làm việc nói, “ Cậu ngày hôm nay có thể đi, tôi cũng không có hứng thú lại quay cậu, thế nhưng tại sao hôm nay cậu lại không

đến dự họp kí giả?”

“ Tôi đã xin chuyển sang đưa tin về tài chính và kinh tế.” Tôi cúi mặt xuống nói không để hắn thấy được vẻ mặt tức giận của tôi.

“ Cậu hãy xin chuyển lại bộ phận kia đi, nếu không làm sao mà phối hợp với tôi. Hạn cậu trong vòng một tuần phải làm xong nếu không cậu cứ tự từ chức đi.” Hắn mặt không đổi sắc nói.

Vừa nghe hắn muốn tôi từ chức, tôi luống cuống, cả đời tôi mong muốn nhất là được làm phóng viên, thật vất vả hiện tại mới có khả năng thực hiện giấc mơ này, nếu như cứ vậy mà buông tha tôi thật không cam lòng. “ Đừng, xin anh tôi phối hợp, nhất định phối hợp với anh. Chỉ cần anh gọi điện thoại, tôi nhất định sẽ bỏ tất cả để nghe.” Tôi sợ đến vọt trước mặt hắn mà cầu hắn.

“ Cậu nói cái gì vậy, một mình cậu là phóng viên tài chính và kinh tế chạy đến gặp tôi làm cái gì? Lẽ nào cậu muốn ảnh chụp được phát tán, cái kia cũng không phải là chủ ý hay.” Hắn cũng không mặc kệ tôi.

Đúng vậy, làm sao bây giờ, hiện tại lại đến chỗ sếp khẳng định là không được, vậy cũng chỉ có thể từ chức, nhưng từ chức sẽ không có thu nhập, vậy bệnh của mẹ phải làm sao bây giờ? Tuy rằng hiện tại cũng không phải nằm viện nhưng bà mỗi ngày đều dùng thuốc Đông y cũng vô cùng đắt tiền.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“ Cậu đi đi, lần sau nhớ phải nhanh chóng nghe điện thoại, đừng để tôi phải đợi lâu.”

Tôi bất chấp không quan tâm phía sau hắn nói cái gì, lại trở về bộ phận cũ cũng không phải là không có khả năng, sếp nhất định sẽ nhận, nhưng ở chỗ lão tổng phải lấy lý do gì? Làm như thế nào, tiền đồ của tôi coi như xong, so sánh ra thì không thể từ chức được, nếu từ chức rồi thì làm sao mà đối phó với mẹ được.

Tôi thần trí có điểm hoảng hốt, đi từ Hắc Sắc ra cũng không muốn gọi xe, cứ như vậy mà trở về nhà, đi hơn hai tiếng thì về đến nơi cũng không quan tâm mẹ lo lắng thế nào mà trực tiếp trở về phòng mình.

Mẹ,... con thực sự hối hận, tại sao lại làm phóng viên giải trí, vì sao lại muốn phỏng vấn Trọng Thanh, vì sao rõ ràng biết bản thảo đó chủ biên nhất định sẽ không trả về?

Mệt mỏi quá mà,...

4. Chương 4

Sáng sớm tỉnh dậy đầu đau như muốn nứt ra, hỗn loạn đi ra cửa phòng liền ngửi được mùi thơm của mì thịt bò mà tôi thích nhất.

“ Đi nhanh lên, mau vào đánh răng rửa mặt rồi ra ăn mì” Mẹ đứng ở cửa phòng bếp mỉm cười nhìn tôi.

“ Vâng” tôi nặng nề gật đầu một cái, có thể thấy mẹ vì để tôi hài lòng mà sớm như vậy đã dậy đun canh thịt bò để nấu mì. Trong lòng thực cảm thấy bất khoan, tôi hai ngày nay vì tâm tình vẫn rất phiền muộn, chưa thực sự cùng bà nói chuyện rõ ràng, đây là chuyện trước đây chưa từng có. Hai mẹ con tôi bao năm qua luôn nương tựa lẫn nhau mà sống cho tới bây giờ cũng chưa từng có điều gì giấu nhau. Tình trạng hiện giờ của tôi hiện nay nhất định bà rất lo lắng.

Thấy mẹ khổ cực, bắt đầu âm thầm trách mình, làm sao có thể buông xuôi đây? Nếu như tôi chết mẹ phải sống làm sao đây? Để cho bà về già còn phải chịu loại dằn vặt này sao? Quay về với hiện thực chỉ cần hắn không đem những tấm ảnh kia công bố, mẹ tôi cứ yên tĩnh sống như thế này, thì chuyện gì tôi cũng đáp ứng. Hơn nữa tôi cũng là một người không thú vị, không bao lâu sau hắn sẽ hết giận, cố gắng chắc cũng sẽ buông tha tôi. Đến lúc đó tôi liền cùng mẹ rời xa nơi này, bắt đầu lại từ đầu.

Về phần trở về làm ở bộ phận giải trí cũng làm tôi nhức đầu.

Tôi vừa đến công ty liền thấy mấy cô gái xúm lại nói chuyện, sau khi nghe ngóng một lúc xem đã xảy ra chuyện gì thì biết hai đồng nghiệp của tôi đang chụp ảnh Trọng Thanh thì bị hắn lái xe đâm phải, mà người lái xe bởi vì kinh hoàng mà đâm phải khu vực tránh xe mà ngã ra phải vào viện tĩnh dưỡng.

Nhớ rõ là chủ biên nói nếu bộ phận giải trí có việc thì sẽ trở về trợ giúp xem ra lần này thực sự lại phải trở về chi viện.

“ Nhìn xem, mới để cậu đi được nửa tháng đã phải gọi cậu trở về” chủ biên rất ý tứ mà nói với tôi, “ Yên tâm chỉ cần tìm được người tôi nhất định để cậu trở lại”.

Nhìn chủ biên của tôi đỏ mặt, trong lòng cảm thấy rất có lỗi. Không nên nói vậy, nếu chủ biên không gọi trở về, tôi thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ? Nhưng những lời này tôi làm sao mà nói được.

“ Không có việc gì, sự phụ gặp chuyện để tử giúp đỡ là chuyện đương nhiên”, tôi còn đùa giỡn ba hoa một chút để chủ biên yên tâm.” Được quay về chỗ cũ công tác đương nhiên cảm thấy quen thuộc, chuyện này so ra chẳng khác nào như cá gặp nước.

Chủ biên xoa tay, “ Được vậy sẽ phái cậu đi làm nhiệm vụ lần trước, Trọng Thanh bởi vì bị chúng ta theo dõi mà tức đến mức đâm xe vào phóng viên của chúng ta, đây là chuyện chưa bao giờ có, xem ra có chút tầm tình, cậu hãy xem xem là chuyện gì đã ảnh hưởng đến hần.”

Trong lòng tôi dồn lên một trận khí đau khổ, chuyện gì? Cũng là vì muốn thuận lợi cho tôi trở lại làm cầu tử.

(*) tổ cầu tử: Trọng thanh coi những người làm phóng viên đưa tin về giải trí là cún.

Tôi gạt đầu xoay người rời đi, từ trên bàn làm việc lấy máy ảnh V8 rồi ra khỏi công ti.

Vừa lái xe vừa xem tư liệu từ em gái biên tập, lúc này Trọng Thanh chắc là đang ở phim trường đi, ở một tấm ảnh vô hiệp huyền huyền, hần lúc đó chính là thiếu hiệp phong lưu tiêu sái có thể bay lên trời trốn xuống đất.

Vừa đến phim trường, không ngoài dự liệu khi thấy được nhóm người thích điện ảnh rất lớn, phần lớn là mấy cô gái tuổi vị thành niên, không nghĩ tới chính là bên trong còn có một vài cậu con trai, trên tay bọn họ đều cầm banner rộng lớn, thậm chí một số fan còn làm ra tranh hoặc chữ viết thật là khoa trương. Đương nhiên ngoại trừ fan thì đội săn ảnh là không thể thiếu, rất nhiều tuần san giải trí cũng ở chỗ đó đợi. Báo lớn báo nhỏ đều có, xem ra chỉ cần có thể nắm được tin tức của Trọng Thanh là hấp dẫn được độc giả. Hần chính là miếng bánh gato mà đám phóng viên chúng tôi phải cướp giật.

Nếu như nói fan điện ảnh điên cuồng, phóng viên giải trí còn điên cuồng hơn, nhớ là một fan điện ảnh đã từng nói như này. “ Ban đầu chúng tôi cũng chỉ có thể rất xa mà ngắm nhìn thần tượng, nhưng bởi vì phóng viên giải trí đưa tin chúng tôi mới có thể biết nhiều chuyện riêng của thần tượng như vậy, cho chúng tôi điên cuồng tìm kiếm thông tin thích hợp của thần tượng. Chỉ có những người đưa tin tài năng mọi người mới biết được là hần đang làm cái gì, thích làm cái gì đã từng trải qua những gì,... bất kể là thật cũng tốt, là giả cũng được, chúng tôi đều muốn xem như vậy mới khiến bản thân cách hần ngày càng gần.”

Chính là tòa soạn nắm giữ được mong muốn của các fan vì vậy mà không tiếc tin, không tiếc bịa đặt, chỉ cần kích thích lượng tiêu thụ chuyện gì cũng có thể, không gì là không thể, chuyện gì cũng dám làm.

Trọng Thanh là một thần tượng mới xuất sắc nhưng đại chúng đối với hần lại biết rất ít, chỉ biết hần cô độc lớn lên, mẹ Lam Ngọc thực chất là một người nghệ sĩ, đã từng là ngọc nữ thành công nhưng bởi vì chồng chưa cưới không được đại chúng đón nhận mà nhạt dần trong giới giải trí, hần cùng mẹ lớn lên đều vô cùng giống nhau, đều có ngũ quan vô cùng xinh đẹp, đồng thời khi hần mười lăm tuổi đã cao được 1m78 ở trong đám người cực kì nổi bật, do đó bị tình tham*(người tìm kiếm ngôi sao) phát hiện trở thành ngôi sao quảng cáo nổi tiếng, nhưng chẳng biết vì lý do gì, hần không cùng với bất kì một công ty nào kí hợp đồng, dường như chỉ tự do chụp ảnh quảng cáo hai năm, sau đó nhạt dần, nghe nói là hần đi nước ngoài du học, đến tận năm ngoái đột nhiên trở về, gia nhập công ty giải trí mới “ Tung Hoàn” trở thành nghệ sĩ đầu tiên kí hợp đồng với bọn họ. Hần mang dáng vẻ ưu nhã, ngoại hình tuần mỹ, rất nhanh trở thành người được đại chúng yêu thích, đồng thời quay những bộ điện ảnh hành động nguy hiểm mà trở thành người đảm bảo phòng vé. Tung Hoàn cũng thừa dịp này mà đầu tư rất nhiều vào những ngôi sao hiện tại, đồng thời đầu tư vào năm bộ phim, mỗi bộ đều nằm trong vị trí top 10 của phòng bán vé.

Hần làm đúng như một ngôi sao thiên vương, ở trước truyền thông không một chút kiêu ngạo, bất kể là phóng viên hẹn trước để phỏng vấn hay đối với hần đột kích phỏng vấn hần đều có thể gặp gỡ, thông thả

đổi mặt, ứng đối ra bên ngoài đều là vẻ khoan dung, mạnh mẽ khiến người ta khó mà nghĩ rằng hắn là nam nhân mới có hai mươi hai tuổi.

Từ từ chậm rãi di chuyển đến giữa đám phóng viên, chuẩn bị cùng bọn họ trao đổi một chút, tuy rằng để cướp tin tức thủ đoạn rất nhiều, nhưng do tôi ở trong giới phóng viên cũng có địa vị nên bọn họ đối với tôi cũng rất mực tôn kính.

Giữa lúc tôi muốn cùng các tuần san giải trí chào hỏi, không nghĩ tới bị một người tách ra, nhìn ra là trợ lý thường ngày của Trọng Thanh tên Vân Thường, đối với hắn tôi cũng tương đối quen thuộc, bất luận là lúc tôi phỏng vấn Trọng Thanh hay lúc ở TV truyền thông, gương mặt hắn cũng xuất hiện từng ấy lần, chỉ cần là nơi có Trọng Thanh xuất hiện, liền sẽ thấy thân ảnh của hắn, đừng nhìn bộ dạng hắn gầy gò, trên mặt luôn mang mắt kính không gọng, giống như người trong giới trí thức, rất ít người biết được hắn thuộc hàng ngũ đạo cao thủ trong đạo võ Nhật Bản.

Vì vậy tôi ở trong tay hắn không thể ra sức. Hắn cầm tay tôi rất có kĩ xảo, nhìn qua thấy giống hai người bằng hữu tốt bắt tay vui vẻ, mang theo tôi đi qua từng lớp người cùng bảo an ra dấu rồi đi về phía phim trường. Nhất thời bên ngoài một mảng ồ lên, phóng viên chờ lâu lại xông vào bàn luận nhưng bảo an lập tức ngăn bọn họ ở bên ngoài.

“Sao hắn lại có thể đi vào?”

“Hắn chính là phóng viên của tuần san Thành Thị, tôi thay mặt cho tòa soạn báo, cũng không phải tiểu công ti a...”

“Làm sao có thể đối đãi khác nhau như vậy?”

“Chúng tôi ở ngoài đợi lâu như vậy, chỉ là muốn phỏng vấn Trọng tiên sinh, các người không có khả năng đối với chúng tôi như vậy, chúng tôi chính là đại biểu của các fan điện ảnh...”

“Hắn...”

Đi qua một đoạn thật dài, tôi được gặp Trọng Thanh trong phòng nghỉ ngơi, “Trọng tiên sinh muốn gặp cậu, cậu ở đây mà chờ anh ấy,” nói xong hắn cũng đóng cửa rời đi.

Nhìn quanh một chút xung quanh phòng nghỉ của ngôi sao thiên vương, ngay cả phòng nghỉ cũng bố trí như một căn hộ, ngoại trừ một vài bàn hóa trang, chỗ thay quần áo chụp ảnh, cũng có cả ghế mát xa và giường lớn cỡ kingsize thực sự là biết hưởng thụ.

Tôi bỏ máy ảnh V8 ở trên cổ xuống, ngồi xuống ghế salon. Ai, chẳng biết phải đợi bao lâu nữa.

Căn phòng nghỉ này của hắn rất yên tĩnh, có thể là phòng cuối cùng trong một dãy, cách phòng quay chụp cũng khá xa, vậy nên một điểm huyền não cũng không nghe thấy.

Ngày hôm nay bị nhiều đồng nghiệp nhìn thấy vào phim trường như vậy nhất định phải có được tin tức, mà hiện tại làm gì có tư liệu để viết, thật đau đầu.

“Cạch”, cửa bị dùng sức đẩy ra, Trọng Thanh mặc đồ cổ trang đi đến, trên tay vẫn còn cầm bảo kiếm, đi đến trước bàn hóa trang cố sức dùng bảo kiếm đập đồ, “Con mẹ nó, nữ nhân xấu xa” hắn khẽ nguyền rủa.

Tôi trợn to hai mắt mà nhìn hắn, vẫn biết là tính cách của hắn là ác liệt, nhưng trực tiếp thấy hắn lăng mạ người ta như vậy vẫn là lần đầu tiên. Thế nhưng đã trải qua được bị hắn đối đãi như thế, thì hắn làm ra hành động kì quái nào tôi cũng thấy bình thường mới phải.

Hắn đem trường bào bên người cởi ra, đi tới trước mặt của tôi, đem tôi từ trên ghế xô pha kéo đến bên giường.

Cảm giác được điểm không thích hợp, tôi ra sức giãy giụa, “Anh muốn làm gì? Buông, buông, đây là phim trường đây anh đang nghĩ gì vậy?”

“Đừng nhúc nhích, tôi biết đây là đầu mả, Vân Thường ở bên ngoài coi chừng, hơn nữa tôi đã giao hẹn qua muốn phỏng vấn, sẽ không có người tới quấy rầy.” Một tay hắn có thể đem cả hai cổ tay tôi chế trụ, làm cho cổ tay tôi bị bóp chặt, thế nhưng một nam nhân như tôi làm như thế nào đi nữa cũng không có ích, cũng không bị hắn coi như đứa trẻ mà cầm, như này thật là một tên đàn ông quái đản.

Không cần tốn nhiều công sức hẳn liền có thể đẩy ngã tôi ở trên giường, tôi vội vàng trở mình về phía trước, hẳn lập tức bắt được chân của tôi lập tức kéo về phía sau, đem đầu gối đặt ở phía lưng, từ phía sau dùng tay mà kéo quần áo của tôi xuống may mà loại quần áo tôi mặc là loại quần áo có khóa kéo bình thường, nếu không lần này các nút cúc chắc đã hi sinh.”

Ai nha, nghĩ thế nào lại đến chỗ này chứ, hiện tại loại tình huống này thật không hay, quần áo bị cởi bỏ một nửa, vừa lúc hẳn bắt được cánh tay tôi chế trụ ở hai bên, một điểm cũng không thể động đây, đầu gối của tôi bị hẳn giữ đến đau nhức, nhịn không được nước mắt liền rơi, nhịn không được bắt đầu rên rỉ “ Đau quá, thực sự đau quá.”

Hắn nâng chân lên, quay người ngồi xuống lưng tôi, sau đó bắt đầu cởi quần của tôi,

Tôi toàn thân dùng hết sức dây dụa “ Không nên, buông, đây là phim trường anh sao lại lớn mật mà làm vậy, không sợ có người xông tới sao?”

Hắn suýt nữa bị tôi lật qua, tức giận hung hăng đánh xuống mông tôi một cái “ Đang hoang một chút cho tôi, tôi đang rất nóng”

Hắn đè lên người của tôi, mông cảm thấy nóng rực, chuyện gì xảy ra, phóng viên cũng có thể làm hẳn nổi lên dục vọng sao?

“ Hửm? cảm thấy sao, tôi thể nhưng lại cố ý bảo Vân Thường ở bên ngoài đợi cậu, trò đùa của ngày hôm nay, không có tôi cậu nên tự mình giải quyết.”

“ Tại sao lại như vậy?”

Một trận đau nhức quen thuộc ập đến huyết thái dương, hẳn chính là cứ như vậy không để ý mà tiến đến, cửa huyết chưa được bôi trơn cứ như vậy bị ma sát nên lại một lần nữa bị xé rách.

“ A”, tôi vô cùng nhức đầu mà kêu một tiếng, trong đầu nghĩ bên ngoài có người liền ghé đầu vào trong chăn mà cắn., đau quá. Lần trước đau tròn một tuần, lần này lại phải đau bao lâu đây.

Hắn lại vỗ một cái vào mông tôi, “ Thả lỏng một chút, cậu kẹp tôi đau quá, lại không buông lỏng, tôi sẽ chờ cậu.”

Lẽ nào tôi không muốn sao? Hận đến mức lại cắn cắn đơn, coi như đó là Trọng Thanh mà cắn. Nhưng vẫn là nghe xong lời hẳn nói, tôi tận lực thả lỏng, đây cũng không phải là đùa giỡn, nếu như hẳn lại làm bừa, vậy có thể thực sự tàn phế.

Cảm giác được cửa huyết được buông lỏng một chút, hẳn liền tận lực mà đẩy vào, a, toàn bộ vào được. Vách niêm mạc của tôi bao trọn phần thân của hẳn, thậm chí có thể cảm nhận được phần thân của hẳn đầy máu mà nảy lên. Đột, đột, đột

Hắn hình như rất thoải mái mà thở dài một hơi, lại đứng lên bắt đầu sáp nhập. Tôi bị hẳn thúc đến trước sau đều lay động, cảm giác ruột cũng nhanh chóng bị hẳn xé rách, rất đau khổ.

“ Đau quá, chậm một chút, xin anh chậm một chút” bởi vì bên trong vẫn còn rất khô ráo, nên hẳn sáp nhập không mấy thuận lợi, mà tôi vì thể cũng cảm giác đau đến cực điểm, hẳn không nhịn được đơn giản cứ vậy mà làm bừa, cửa huyết sớm đã bị xé rách hiện tại cũng rất nhiều máu bị chảy ra, ngược lại cũng có tác dụng bôi trơn, khiến hẳn thuận lợi mà sáp nhập.

Hắn mỗi lần trườn sáp đều khiến nó nứt ra lớn hơn nữa, mà tôi có thể nghe được tất cả âm thanh mỗi lần sáp nhập, loại đau đớn này kéo thẳng đến đỉnh đầu, khiến dây thần kinh số năm cũng bắt đầu co quắp, không biết tại sao lại có phản ứng đau nhiều đến như vậy.

Chăn đơn đã bị nước bọt dính ướt, nhưng vẫn cứ rên rỉ không thôi.

Số lần xuyên vào đã đếm không xuể, thời gian đã qua bao lâu ý thức cũng có điểm không rõ lắm. Chờ thời gian hoàn hồn lại thì ra loại tra tấn này cũng đã kết thúc. Hẳn ngồi ngay ngắn ở ghế mát xa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi chậm rãi chịu đựng mà đứng lên, “Đau quá!” ngồi là một chuyện vô cùng thống khổ. Quay đầu nhìn lại phía dưới của mình dịch thể đỏ trắng lẫn lộn dính đầy, khô lại dính vào đùi trên, trong hậu huyết có

cảm giác khác thường, bị xé rách, máu cũng đã ngừng lại. Xem ra máu của tôi còn có tác dụng vẫn là bình thường, trong lòng nhin không được mà tự giễu.

Tôi đem áo mặc sửa sang xong, lấy trong túi ra một túi khăn giấy bắt đầu chà lau, nhưng bởi vì đã khô lau lên cũng có phần khó khăn, tôi còn dùng sức mà chà sát, da đã lau ra một ít máu cũng không quan tâm, đối với tôi mà nói đau nhức đã không còn để ý nữa. Tôi không thể chịu được là hấn lại làm loại hành động này trên người của tôi. Lau hết một túi khăn giấy sau đó tôi lại dừng lại, nhặt quần áo rơi trên mặt đất nhặt vào, coi như là tốt, hôm nay mặc quần màu tối, nếu có chảy máu cũng không thể nhìn ra.

Sau khi chờ tôi dọn dẹp xong, quay đầu về phía hấn thì thấy hấn đã mở mắt nhìn tôi chăm chăm, ánh nhìn phi thường sâu sắc tựa như ẩn chứa rất nhiều chuyện bên trong.

“Tôi,... cái kia” từ trước đến nay tôi vẫn gọi hấn là Trọng tiên sinh, sau khi xảy ra chuyện kia tôi cũng không biết nên gọi hấn là gì.

“Hôm nay cho cậu phỏng vấn để khi về có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ.” Hấn nói vậy khiến gánh nặng trong lòng của tôi được giảm bớt. “Tôi đã kêu người công bố ra ngoài, sau này, nếu là phỏng vấn đều để cho tòa soạn của các cậu làm, tuy nhiên ngụ ý của tôi chính là cậu đến, nhớ cho rõ đừng có cho là người thông minh mà phải người khác tới.” Hấn cho tôi một lời cảnh cáo trước.

Tôi âm thầm cười khổ, hấn làm thế nào lại có thể phản ứng nhanh vậy được.

“Được rồi, bắt đầu đi.” Hấn nhắm mắt lại nói.

Tôi chỉ có thể lấy lại tinh thần của một phóng viên để bắt đầu phỏng vấn hấn, ngoài chuyện hấn đã gây nên, bất kể là câu hỏi hay năng lực phản ứng hấn chính là một đối tượng phỏng vấn tốt, trả lời phóng viên luôn ngắn gọn lưu loát, cũng không mất đi vẻ hài hước.

Không đến nửa tiếng tôi đã hỏi xong phần nội dung muốn hỏi, hôm nay, bản thảo coi như không thành vấn đề.

Đối thoại vừa kết thúc, tôi phát hiện thất lưng mình có bao nhiêu hồng, từ lúc bắt đầu phỏng vấn đã chìm trong đồng câu hỏi, trong đầu muốn chuyển đến vấn đề chính nhưng tôi nghĩ bây giờ mình phải nằm xuống, thất lưng như muốn gãy ra.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của Vân Thường, “Trọng Thanh đến thời gian nghỉ của cậu rồi, cậu hãy đến lầu 2 đi.”

“Hả?” Hấn vẫn đứng ngoài cửa, như vậy không phải cái gì cũng nghe thấy sao? Mặt của tôi lúc đỏ lúc trắng, làm sao bây giờ, hấn cũng là người của giới giải trí,...

Trọng Thanh nhìn thấy thái độ của tôi rất tốt như vậy, nhếch miệng nói, “Hấn là người của tôi, yên tâm.” Nói xong lại cảm thấy không thể đối với tôi thật tốt, mà hồi hận phụng phịu, “Cậu đi đi.”

Đúng vậy tôi phải mau trở về, đứng dậy cầm đồ vật, gắng gượng thất lưng đi ra ngoài. Đi qua cửa bảo an, lại bị đèn loang loáng chiếu hoa mắt, tôi nheo mắt, đem hai tay muốn ngăn chặn ánh đèn.

“Xin hỏi vì sao Trọng tiên sinh chỉ đồng ý tuần san của cậu phỏng vấn?”

“Có phải hay không cậu cùng tiên sinh đã có thỏa thuận?”

“Xin hỏi cậu cùng Trọng tiên sinh có quan hệ gì? Tại sao cậu ấy lại chỉ định cậu đến lấy tin tức?”

Tôi ra sức đẩy microphone trước mặt ra, mặt không đổi sắc vọt ra phía trước xe mình, không có khả năng cùng bọn họ giằng co, hậu đình đau đớn khiến tôi phản ứng có chút chậm, cước bộ cũng có chút lảo đảo, tôi cảm giác phía quần đã ướt, nếu không rời đi, khó bảo toàn những người đó sẽ không phát hiện, bọn họ cũng sẽ quan sát tỉ mỉ người của người đi.

“Lý tiên sinh sắc mặt cậu có chút tái nhợt, có phải cậu cùng Trọng tiên sinh phỏng vấn không quá thuận lợi. Có thể tiết lộ gần đây hấn có kế hoạch gì không?”...

Tôi tự nhiên nghe được câu nói như vậy, ai lại có thể nhảy cảm như vậy? Tôi liếc mắt nhìn xung quanh, a, chính là cường điệu, Thủ Thắng của tuần san E Đại Miệng.

Ném những câu hỏi ở phía sau, tôi không trả lời mà vội vã hướng đến xe đi. Đối với bọn hán tôi đã quá hiểu rồi, càng nói nhiều càng sai, tình nguyện để cho bọn họ nói sai cũng không muốn bọn họ bắt được một tiêu đề câu chuyện.

5. Chương 5

Nếu như nói Trọng Thanh ngay từ đầu muốn là cho tôi nổi danh, muốn cho tôi cũng ném được tư vị phóng viên đuổi theo, vậy hiện tại mục đích của hắn đã được thực hiện.

Chính là hắn là một ngôi sao thiên vương, bị chụp ảnh, bị theo dõi là hoàn toàn bình thường. Bọn họ rất được mọi người quan tâm, đại chúng đều muốn hiểu rõ sở thích, yêu cầu sinh hoạt của thần tượng, do đó có thể nắm bắt nhất cử nhất động của những minh tinh này, đây đều là có căn cứ, không quan hệ nghề nghiệp của bạn, bạn được giáo dục như thế nào, mà bây giờ trong xã hội văn minh muốn biết được đời tư của người khác cũng là một loại ngược đời. Vì vậy để trở thành minh tinh sinh hoạt cá nhân luôn luôn bị truyền thông cho ra ngoài ánh sáng. Nhưng tôi là một phóng viên giải trí ngoại trừ công tác săn tin tôi cũng không có liên quan đến giới giải trí, lại nói hoàn toàn là một người bình thường lại cũng bị theo dõi, bị chụp ảnh thì hoàn toàn không bình thường.

(*) cho ra ngoài ánh sáng: công bố tin tức ra bên ngoài

Lúc đó, hắn nói rõ sau này tin tức đều giao cho tuần san Thành Thị hoàn thành, dẫn tới một vài phóng viên được cử đến bên này, bởi tôi là nhân viên của tuần san Thành Thị. Hơn nữa chuyện lần trước xảy ra ở phim trường có lý do cho bọn họ nghi ngờ là tôi khiến Trọng Thanh quyết định này. Tuy rằng sự thực và chuyện này không khác bao nhiêu, nhưng lại không phải là nguyện vọng của tôi. Điều này cũng làm tôi ném được cảm giác bị mọi người bao vây tấn công. Bởi vì đa số phóng viên bị mất đi một con gà đẻ trứng vàng, chỉ có đến vậy công tôi thì mới đạt được mục đích mà hết giận. Về phần chỗ Trọng Thanh bọn họ có nóng ruột hay không, thì cho dù không lấy được tin tức, hoạt động trong lĩnh vực giải trí, kí giả được gặp mặt hắn là nhiệm vụ để bọn họ hướng tới, nếu cái này cũng bị cự tuyệt, sẽ có lượng tiêu thụ báo chí thật lớn bị khấu trừ. Bởi vậy bọn họ lo lắng chỉ có tôi là được thư giãn, đương nhiên, bọn họ vẫn là phỏng vấn vì danh nghĩa, chỉ là lời nói lúc đó có lẽ là đang oán trách tôi một mình ăn mảnh.

Tôi là bị oan mà, còn oan hơn cả Đậu Nga *

Thậm chí có một vài phóng viên hoài nghi tôi cùng Trọng Thanh đã dùng giao dịch bất chính gì, tuy nhiên hiện nay vẫn hoài nghi không được “quan hệ” trên là quan hệ gì, nhưng bọn họ đã nghĩ qua muốn theo dõi tôi để thu thập tin tức. Điều này không chỉ làm cho sinh hoạt riêng của tôi bị xáo trộn, ngay cả hoạt động xã giao cũng đều phải hạn chế, tôi lại lo sinh hoạt của mẹ bị những người vô vị này quấy rầy, cũng sợ quan hệ không rõ ràng với Trọng Thanh bị bọn họ phát hiện.

(*) Oan Đậu Nga: Chú thích: Đậu Nga là tên một nhân vật trong vở kịch của Quan Hán Khanh(nhà viết kịch cổ Trung Quốc đầu nhà Nguyên). Nàng Đậu Nga bị vu hãm mà chết oan, nỗi oan khuất của nàng khiến trời cao cảm động mà cho tuyết rơi giữa mùa hè. Từ đó dân Trung Quốc sử dụng cụm từ Oan Đậu Nga như một thành ngữ để chỉ nỗi oan khuất không biết nói cùng ai. Liên hệ

để biết thêm chi tiết.

Mấy hôm đầu, lúc nào thần kinh của tôi cũng ở trạng thái căng thẳng, vừa sợ không biết phóng viên trốn ở chỗ nào, vừa sợ không biết lúc nào tiếng điện thoại đòi hỏi thúc giục.

May mắn chính là Trọng Thanh không biết thật sự bận quá hay còn có nguyên nhân khác mà ngoại trừ lần phỏng vấn đã an bài lần trước ra, hắn cũng không lại gọi điện đến, mà những kí giả theo dõi tôi một vài ngày không có giá trị tin tức cũng liền bỏ qua. Như vậy để mấy người nghe theo miệng lưỡi của phóng viên Tiểu Quý phân chia ra theo dõi tôi bỏ đi ý niệm trong đầu.

Đương nhiên những lời nói của tôi nhất định khiến bọn họ tin tưởng. Tôi là người trong giới phóng viên có danh tiếng tốt nhất, điều này khiến bọn họ không thể không phục hay là minh tinh phối hợp cũng được, tôi đều có thể thu được nhiều tiền lời hơn so với bọn họ. Điều này chẳng trách khiến Trọng Thanh có thể để cho tôi toàn quyền phụ trách tin tức của hắn, điều quan trọng nhất là vô luận người minh tinh nào cũng

không hi vọng phần phỏng vấn của mình qua tay phóng viên trở nên hoàn toàn thay đổi. Nói đến phương diện này, bọn họ đều tự hỏi lương tâm xem có thẹn?

Vì tiền thưởng hằng năm, chủ biên bố trí tôi nhiệm vụ chuyên môn phỏng vấn Trọng Thanh, thậm chí còn muốn cho tôi tăng thêm người trợ thủ, tôi vội vàng cự tuyệt, chuyện đùa, A Lương kia đã hại tôi thê thảm như vậy, lại thêm một người, làm sao có thể chịu được, hơn nữa, với tình cảnh hiện tại của tôi làm sao có thể có thêm trợ thủ? Chính là không muốn sống đi!

Mà tình huống hiện tại dần có điểm không đúng, hiện tại tình huống công việc của tôi cùng với trợ lý của Trọng Thanh có gì khác nhau? Chỉ cần lão nhân gia hắt gọi điện một lần, tôi liền phải chạy tới báo danh, tôi thật là muốn van cầu hắt, đây chỉ là một tuần san mà thôi, không cần phải đến phỏng vấn chuyên cần tới vậy chứ? Hiện tại số lần hắt gọi tôi đến càng ngày nhiều, lúc đầu chỉ là một lần một tuần, hiện giờ gọi đến hơn ba lần, cứ tiếp tục như vậy mà nói, sớm muộn gì cũng bị truyền thông phát hiện.

Thế nhưng cho dù trong lòng tôi khẩn trương thì có ích lợi gì? Hắt thế nhưng có mặt khắp nơi, tuyệt không lo lắng đến hình dạng. Còn rất biết lấy tôi làm lá chắn, một bài tin tức liền có thể dẫm chân mọi người ở ngoài cửa. Ai có thể biết lúc lấy tin hắt là thời gian tôi chịu đau khổ.

Ở giữa cuộc phỏng vấn, bất kể là chụp ảnh cũng tốt, tuyên truyền cũng tốt, chỉ cần bắt được cơ hội, hắt trăm triệu lần không bỏ qua cơ hội làm nhục nhã tôi.

Thế nhưng, gần đây mới phát hiện thì ra chuyện đó làm nhiều cũng thành một thói quen, lúc đầu hắt làm vài lần cũng khiến tôi chảy máu lúc làm xong, nhưng gần đây hắt bắt đầu dùng dầu bôi trơn, theo như hắt nói là không muốn tôi phải xử lý vết máu phiền toái như vậy, sau khi hắt sử dụng dầu bôi trơn cũng làm bớt cho tôi một gánh nặng, thậm chí sau khi hắt kết thúc có thể lập tức tiếp tục công việc, nhưng gần đây lại có vài lần kì quái, hắt luôn muốn kích thích dục vọng của tôi, nhiều lần không có kết quả hắt còn tức giận hoài nghi có hay không tôi bị bắt lặc.

Đùa cái gì a, ai có thể đang bị đàn ông thượng còn có thể bắn chứ, cũng không phải đồng tính luyến ái, tôi là thích cô gái dịu dàng, hiền thuận thứ thiệt, còn có một chút ngượng ngùng là so ra tôi lại càng thích con gái giỏi giang hơn, tôi còn nhớ mối tình đầu, đối tượng chính là học tỷ, chị ấy hoàn toàn phù hợp với ước mơ của tôi, nhưng bởi vì hoàn cảnh gia đình tôi không tốt, nên bố mẹ của chị lại càng phản đối, cuối cùng chỉ có thể kết thúc, đến nay tôi vẫn còn hoài niệm về mối tình đầu đó, thế nhưng cũng không thể nói với hắt, nếu như hắt cứ muốn như vậy, chính là kéo dài như vậy là được rồi.

Gần đây, hắt đối với tôi có một chút tốt, không có lại khác người mà dùng ánh mắt can đảm nhìn chăm chăm tôi. Tôi kì thực có điểm kì quái, vì sao hắt bề ngoài tuần tú như vậy, vóc người cũng mảnh khảnh tựa thiên sứ vậy mà cũng trờng người khác, hơn nữa còn trờng đến chuyên nghiệp như vậy, làm cho tôi sợ hắt từ trong đáy lòng. Hắt không có nói với tôi cái gì đó nặng nề, cũng chưa từng trước mặt tôi nhắc lại tình hình mẹ của hắt gần đây, không biết mẹ hắt dạo này thế nào? Tôi có chút hiếu kì, vừa muốn biết cũng vừa sợ biết, hy vọng mẹ hắt bình an vô sự khiến hắt tha tôi một mạng, nhưng sợ hơn là mẹ hắt có chuyện không hay xảy ra, không biết hắt sẽ bắt tôi phải chịu hậu quả gì.

Điều làm tôi vui vẻ nhất là hắt chưa từng đề cập qua việc bắt tôi đi làm rồi biểu diễn ở Hắc Sắc, thật giống như ngày đó là một ác mộng nào đó, ở trong hiện thực không hề tồn tại.

Từ trong đáy lòng, tôi rất muốn hỏi hắt, Lam phu nhân không biết có chuyển biến tốt đẹp hay không, nhưng tôi cũng không dám hỏi, nỗi sợ xuất hiện khiến tôi không chịu nổi tình huống đó, tôi nghĩ nếu nói như vậy chẳng bằng cứ duy trì trạng thái hiện tại là tốt rồi, không thể trách tôi như con đà điểu để mẹ của tôi không thể không làm một người hieu quạnh.

(*) con đà điểu: chỉ một người thích trốn tránh.

Tục ngữ nói, thế sự không có chuyện như ý, làm sao có thể mười phần vẹn mười, nếu như hắt ngay cả đà điểu cũng không để cho tôi làm, tôi còn có thể có biện pháp nào?

Ngày hôm qua, đột nhiên bảo tôi đến nhà của hắt, tôi bị hắt dẫn vật quá sức ba tiếng đồng hồ, khiến tôi cuối cùng ngay cả mở mắt được cũng là chuyện khó khăn, hắt cả trong quá trình cũng không hoàn toàn sử dụng vị trí phía sau lưng, nói cách khác, trong ba giờ bộ dạng tôi chẳng khác nữ nhân thừa nhận yêu

thương của hấn, hơn nữa trong quá trình đó, chỉ cần tôi giương mắt nhìn hấn, chính là nhất định có thể phát hiện mắt hấn không chớp mà cũng chăm chú mà nhìn tôi.

Trong ánh mắt của hấn có thứ mà tôi không hiểu được, động tác của hấn làm tôi hết sức khổ cực. Lúc sau ngất đi vài lần, đều là bị hấn làm cho tỉnh, “Tha cho tôi đi, tôi thực sự không chịu nổi”. Cuối cùng tôi phải cầu xin hấn, nếu làm nữa tôi nhất định sẽ chết.

Lúc hấn buông tha, khi đó tôi đã ngủ thật say, cho tới sáng nay tỉnh dậy, hấn đã đi mất, chỉ để lại một bộ tóc giả cùng râu giả.

Cải trang xong tôi liền rời khỏi nhà hấn. Lúc trở lại đi làm tôi có điểm kì quái, ngày hôm qua hấn không nên có thời gian trống mới phải, không phải là còn có lịch quay sao?

Đột nhiên một trận chuông điện thoại liên hồi làm tôi thức tỉnh, luống cuống tay chân, là phóng viên mà tôi quen biết lúc ở bộ phận tài chính và kinh tế, “Cậu biết Lam Ngọc Nghi không?” Bên kia có vẻ ồn ào, thanh âm không rõ lắm

“Biết không phải mẹ của Trọng Thanh sao?”. Rất sợ bên kia không nghe rõ tôi còn đề cao thanh âm.

“Bà ấy đã chết một giờ trước bởi trái tim suy kiệt mà chết, không cứu chữa được,...”

Tôi hoa mắt chóng mặt một lát, dùng ngón tay nắm chặt mép bàn làm việc, chậm rãi ngồi xổm xuống nhưng tay kia vẫn nắm chặt microphone, bên kia nói xong gì đó tôi căn bản phản ứng không kịp, trong lòng chỉ liên tục nghĩ đến điều này, mẹ hấn đã chết hấn cho tôi chôn cùng, mẹ hấn đã chết hấn cho tôi chôn cùng,...

Không được, tôi phải mang theo mẹ rời khỏi nơi này, nghĩ đến đây mà đột nhiên lắc đầu, không được tôi phải bình tĩnh, khắc chế chân tay run rẩy, nhanh chóng cầm đồ đạc của mình rời khỏi công ty.

Sau khi về đến nhà, mẹ còn đang đun canh thịt bò mà tôi thích nhất. Tôi không để ý ánh mắt ngạc nhiên của bà, liên tục lôi kéo bà thu thập hành lý, chuông cửa liên vang lên

“Vẫn không kịp sao?” tôi ngã người vào ghế salon. Mẹ dùng ánh mắt kì quái nhìn tôi xong liền xoay người ra mở cửa.

Đi vào là Vân Thường phía sau còn mấy người nữa, mẹ đã từng thấy hấn ở trên TV, biết hấn là trợ lý của Trọng Thanh, bởi vậy không có chút phòng bị mà mời họ vào phòng khách.

“Lý tiên sinh Trọng Thanh muốn mời cậu qua nói chuyện có thể chứ?” Thanh âm của Vân Thường rất nhã nhặn.

Mẹ nhìn sắc mặt của tôi có chút vấn đề liền chen vào một câu hỏi, “Tiểu Du, không có vấn đề gì chứ?”

Quay qua nhìn Vân Thường ánh mắt của hấn lãnh khốc vô tình, trong lòng căng thẳng, “Mẹ người trước hết đi pha vài chén trà được không?” Mẹ nghe xong lời của tôi liền quay người đi vào phòng bếp.

“Cậu hãy nghe lời Trọng Thanh bằng không tự biết hậu quả.” Hấn thấp giọng ở bên tai tôi nói.

“Được, tôi cùng các người đi dừng bắt mẹ tôi.” Tôi cầu hấn, nhìn hấn gật đầu liền thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đứng lên, cầm áo khoác, đối với mẹ đang bưng trà ra nói một câu “Mẹ, con còn có việc, cần phải theo bọn họ một chút, ngày hôm nay có lẽ không trở lại, người đừng chờ con, cứ ngủ trước đi.” Không biết ngày hôm nay tôi còn có thể trở về được không, liền vội bước đi trước.

Tôi nhất định đáp lại tâm nguyện của hấn, con người nếu có một ngày không sợ hãi cái chết, dũng khí của hấn có thể làm nên rất nhiều chuyện. Trong lòng suy nghĩ càng lắm là một mạng đổi một mạng thôi.

Bọn họ thả tôi ở trước một căn biệt thự ở vùng ngoại ô. Ở đây vừa nhìn đã biết phi thường đáng giá, mà lại có một mảnh rừng của tư nhân mà căn biệt thự này lại nằm trong khu rừng đó.

Chính là đã tổn rất nhiều tâm ý của nhà thiết kế, khi tôi nhìn đến Trọng Thanh thì tất cả đều tan rã. Bộ dạng hấn hiện tại cùng với dã thú cũng không có khác nhau là mấy, trong ánh mắt hiện lên tơ máu, lộ ra điên cuồng, giống như là một con sói gian ác, tùy lúc đều có thể lao đến trước mặt con mồi mà cắn xé.

Hắn để tôi cảm giác được mình chính là con mồi trước mặt hắn. Hắn từng bước từng bước hướng tôi đi tới, đi lại tuy rằng thông thả nhưng lại mang đến cảm giác áp bách đến mười phần, ép tôi đến không tự chủ được mà lùi đến phía sau, phía chân trước rất vô dụng mà đạp phải chân sau ngã xuống.

Hắn không định đi tới phía tôi, trong ánh mắt quang mang mà bao phủ tôi, thật sự là chịu không nổi loại bức bách này, chỉ có thể trở mình muốn trốn chạy khỏi số mệnh.

Hắn một cước dẫm xuống lưng của tôi, ngồi xổm xuống, lấy tay xiết chặt cổ tôi, “Cậu có biết không, mẹ tôi vì không thể cứu được nữa nên đã rời xa tôi. Điều này đều phải trách cậu.” Hắn tận lực đè thấp giọng nói, trong lòng chắc chắn là cực kì khó chịu.

Tay hắn giống như làm từ thép, bóp tôi đến không thở nổi, khiến cho tay tôi muốn đẩy ra lại không có chút phản ứng nào, lẽ nào hắn cứ như vậy mà siết chết tôi sao? Tôi ngược lại có thể tiếp nhận rồi, nghĩ tới đây liền buông tay ra.

Dần dần, đầu của tôi vì sung huyết não mà phồng đến đỏ ửng, ngược cảm thấy lo lắng bồn chồn, đông, đông, đông, phồng vì một chút khí cũng không thể hít vào nên vô cùng đau đớn. Phải không, tôi sẽ không cần lại bị hắn uy hiếp, ngược lại tôi bình tĩnh đứng lên.

Đột nhiên tay hắn thả ra, “Đừng tưởng như vậy là có thể giải thoát, đừng có nằm mơ, không có dễ dàng như vậy.” Hắn lạnh giọng nói.

Bởi vì đột nhiên không khí tràn vào ngực làm tôi bị ho khan không ngớt, ho đến mức suyễn, dường như đem tôi mà phế đi. Cho đến khi tôi bình ổn loại đau khổ này, hắn lại kéo tóc tôi nói, “Tôi nay cậu phải đi Hắc Sắc, cậu không phải nói mình không phải đồng tính sao? Tôi sẽ cho cậu từ đầu đến cuối biến thành đồng tính luyện ái.”

“Đừng mà, đừng bắt tôi đến chỗ đó, anh bắt tôi làm cái gì cũng được, không phải anh muốn tôi làm bạn giường sao, tôi có thể, tôi nhất định làm cho cậu hài lòng, van cầu anh đừng bắt tôi đến chỗ đó.” Tôi bị dọa sợ phải nắm lấy ống quần mà cầu xin hắn, nghĩ có khả năng hắn có thể cảm động.

“Tôi là, tôi là đồng tính không cần phải chứng minh nữa.” Mặc kệ, chỉ cần làm hắn không bắt tôi đến chỗ đó, đồng tính thì chính là đồng tính đi. “Thực sự tôi có thể hầu hạ anh. Tôi, tôi,.. người tôi thích là anh.” Tôi không tiếc nói linh tinh mà. “Tôi không phải sẽ để cho anh thương sao? Hiện không phải là một chút phản kháng cũng không có sao?”

Trong mắt Trọng Thanh liền có một tia hoang mang nhưng thoáng qua liền biến mất, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng. “Cậu có tin là trong buổi họp tôi sẽ giết mẹ của kẻ thù không?”

Tôi hoảng hốt vội lắc đầu, “Không có, không có, tôi không giết mẹ của anh.”

“Nhưng điều đó cùng với việc cậu tự mình động thủ có gì khác nhau?” Hắn rống to hơn. “Mẹ của tôi cũng vì tin tức cậu viết mà dẫn đến bệnh tim tái phát.”

“Tôi,..tôi”. Tôi muốn giải thích lại không có lời nào để nói

“Cậu không nên nói nữa, cứ ở đây chờ biểu diễn, chớ có làm chuyện diên rồ, trước hết muốn mẹ của cậu tôi đã phái người đưa bà ấy đến, hiện tại đã ở Thanh Bang.”

“Anh,... anh làm sao có thể như vậy, anh muốn trả thù cứ trả thù trên người của tôi đi, tại sao muốn quấy rối mẹ tôi, tại sao lại mang bà đi. Vì sao?” Lệ trong mắt rốt cục nhận không được, “Anh muốn mẹ tôi phải như thế nào?” Tôi bò dậy, nắm vạt áo trước ngực hắn.

“Cái này phải xem biểu hiện của cậu.” Hắn dùng lực vung lên, đem tay tôi bỏ ra.

Gọi Vân Thường đến, hắn nghe theo mà mang tôi đến một căn phòng lạ, đầu óc không ngừng nghĩ đến tình cảnh ngày đó, không phải là ác mộng đó là sự thật, mà tôi còn phải làm biểu diễn giống như vậy, không nên, không nên. Mùi vị chờ chết này khiến trong lòng tôi đau khổ sôi trào, vừa lại như một nhát dao cắt sâu vào thịt, một nhát lại một nhát. Tôi sắp bị loại cảm giác này ép điên rồi, thật muốn cái chết mà.

“Không được mẹ phải làm sao đây? Bà còn phải uống thuốc, thân thể bà không tốt. Bà đã đến nơi nào rồi, bà tại sao lại không ở chỗ này, mẹ, mẹ. Người ở chỗ nào, người không thể không ở cạnh con.” Cuối cùng tôi

không tự chủ được mà đứng lên. “ Mẹ? Mẹ? Người ở chỗ nào?”

Thật là nhớ lúc còn nhỏ, khi đó chỉ có hai người tôi và mẹ, một ngày mẹ giúp tôi đi mua Băng Kích Lâm, mà tôi vì đuổi theo một con bướm mà lại chạy đi, lúc về sau bướm cũng không bắt được mà mẹ cũng không thấy đâu nữa, khi đó tôi cũng như vậy mà gọi “ Mẹ? Mẹ?”

“ A” Tiến vào có hai người, bọn họ có thấy mẹ tôi không, tôi xông lên phía trước cầu bọn họ, “ Các người có thấy mẹ tôi không, tôi không thấy mẹ.” Tôi muốn khóc, mẹ người ở chỗ nào vậy?

Bọn họ bắt tôi lại, tôi liền ra sức giãy dụa, “ Các người sao lại bắt tôi, tôi muốn đi tìm mẹ, buong, các người là người xấu.”

Đúng, mẹ từng nói phải cẩn thận với những người không quen biết, không nên cùng với người không quen biết ở cùng một chỗ, mẹ, mẹ người ở chỗ nào. Con bị người xấu bắt rồi.

“ Mẹ, mẹ!” Tôi gào khóc, hai người giữ tôi ở chỗ đó cũng không biết nên giữ tôi thế nào bây giờ?

“A? Làm sao vậy? Các người đang làm gì?” Ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm thật êm tai.

Tôi quay đầu lại nhìn, hình như là thiên sứ mà, trong sách viết thiên sứ đều như vậy, lớn lên thật xinh đẹp. Mẹ từng nói qua thiên sứ là người tốt, chỉ có người tốt mới có thể làm thiên sứ.

Tôi tránh người khỏi hai người bên cạnh, vọt tới trước mặt thiên sứ. “ Thiên sứ, anh là thiên sứ! Anh dẫn em đi tìm mẹ có được không?” Mắt tôi kìm nén nước mắt, hy vọng mà nhìn hắn.

Vì sao thiên sứ lại nhăn mặt? Thiên sứ cau mày bối rối. Tôi lấy tay khê vuốt lên hai hàng lông mày, thổi nhẹ một hơi, “ Không nên, không nên nhíu, nhíu rất khó coi.”

Tôi thật sự rất mệt mỏi, khóc cũng khóc thật lâu, nháo loạn cũng nháo loạn thật nhiều, lấy tay xoa mắt, kéo tay của thiên sứ nói, “ Thiên sứ anh ngủ cùng em, em rất mệt, chờ em ngủ dậy, anh dẫn em đi tìm mẹ được không?” Nói xong tôi liền ngáp một cái thật to.

Thiên sứ không nói gì, dẫn tôi đến bên giường, khiến tôi đi ngủ, còn giúp đắp chăn.

Thiên sứ thật là người tốt, trong lòng suy nghĩ. Được rồi, chờ tôi tỉnh, muốn cùng thiên sứ tìm mẹ.

6. Chương 6

Lúc tôi tỉnh lại, cũng không có mở mắt ngay, nghe thấy bên cạnh có hai người cúi đầu nói chuyện với nhau, trong đó có giọng của Trọng Thanh mặt khác cũng có giọng nói của một người rất xa lạ.

“ Cậu ấy có thể vì chịu kích thích quá độ, muốn trốn tránh hiện thực, bởi vậy mà trí nhớ có khả năng bị biến xấu. Chờ cậu ấy tỉnh lại tôi sẽ kiểm tra thêm một chút.” Âm thanh xa lạ này lại tạo cho tôi một cơ hội thật tốt.

Đúng vậy, tôi căn bản không có điên, đầu óc cũng không bị thoái hóa, chẳng qua là đã đến đường cùng mà thôi. Nếu là phóng viên giải trí dĩ nhiên TV, điện ảnh xem qua không ít, tôi nhớ kĩ có một bộ phim truyền hình tình tiết là có một cô gái vì không chịu nổi đả kích mà đầu óc bị thoái hóa trở thành cô bé sáu tuổi.

Nếu như tôi thực sự phải đi Hắc Sắc vậy không bằng biến thành một kẻ ngốc. Kẻ ngốc sẽ không cảm thấy nhục nhã, sẽ không theo bọn họ cảm thấy thú vị, mà Trọng Thanh đối với một kẻ ngốc có thể sẽ thay đổi sự trả thù vui vẻ kia.

Bọn họ nói xong gì đó tôi cũng không chú ý, chỉ ở trong lòng tính toán xem nên làm thế nào mới phải, đương nhiên nghĩ nhiều nhất là làm một đứa bé thì nên phản ứng như thế nào, muốn giấu giếm được vết tích không để Trọng Thanh tìm ra khe hở.

Ngẫm lại hiện tại tôi nên tỉnh, vậy nên cố ý ừ một tiếng sau đó còn dùng sức giật giật mí mắt, lần thứ hai mới mở mắt, quả nhiên gương mặt đã nhìn thấy mặt của Trọng Thanh, còn có một người mặc quần áo màu trắng, bọn họ đều nhìn quan tâm phản ứng của tôi, đương nhiên điều hắn quan tâm là nếu như tôi thay đổi trở nên ngốc nghếch, hắn sẽ không thể thuận lợi mà đả kích tôi, nhục nhã tôi, mà hắn cũng không thể cảm nhận được khoái cảm trả thù, cái chủ ý này của tôi hẳn là không sai.

Trong lòng tôi cười lạnh, trên mặt lại dương ra bộ dạng ngây thơ, “Thiên sứ? Người là thiên sứ sao? Anh là đang cùng em sao?” Tôi cúi đầu nhìn xung quanh một chút, “ Mẹ ở nơi nào? Mẹ em ở nơi nào?”

Tôi xoay người ngồi dậy, đương nhiên là ngồi dậy theo tư thế của trẻ con rời giường, bò liền ba bước đến mép giường, đi chân trần đứng trên mặt đất, hai tay kéo áo hần, cũng may so với tôi hần cao hơn vài cm, nếu so ra hần thấp hơn thì cũng không thể diễn tốt được.

“Thiên sứ anh đồng ý giúp em tìm mẹ đúng không? Thiên sứ anh giúp em tìm mẹ được không?”

Tôi chính là từ trong viên mắt mà ép ra nước mắt, đương nhiên chuyện này tôi chưa từng tập luyện, vốn cho rằng chuyện này có chút khó khăn, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến sự tàn khốc của Trọng Thanh, nghĩ tới sự trả thù tàn bạo của hần, nước mắt liền không tự chủ được mà rơi xuống.

Hần không tin mà nhìn tôi, còn đem tôi đến đối mặt với bác sĩ, “ Bác sĩ giúp hần kiểm tra cận kề một chút, rút cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Nghĩ đến kiểm tra làm tôi sợ hãi, đối với y học tôi không biết rõ, lo lắng hần sẽ dùng dụng cụ tinh vi kiểm tra ra tôi căn bản không có vấn đề.

Toàn thân tôi bắt đầu uốn éo, miệng còn hô lớn, “ Không nên bắt tôi tiêm, tôi không muốn uống thuốc.” Tôi còn làm động tác thổi bong bóng, “ Thuốc rất đắng, không nên, không nên.”

Có thể do tôi tận lực diễn xuất khiến hần ít nhiều tin tưởng vài phần, Trọng Thanh thả tay của tôi ra, tôi vội vàng chạy vào một đầu giường khác của góc phòng, cuộn, toàn thân co lại thành một ngò dưới đất.

Trong miệng nói “Không nên, không nên” rơi vào tai bọn họ

“ Xem ra thực sự là do kích thích quá độ”. Cuối cùng bác sĩ cũng đưa ra kết luận như vậy

“ Đây là tạm thời sao? Tạm thời?” Nếu anh không buông tha tôi tôi sẽ vĩnh viễn như vậy.

“ Đầu óc có vấn đề sẽ không dễ phán đoán bởi vì chúng ta không biết cái gì khiến cậu ấy trở nên như vậy. Mà rốt cuộc làm sao để chữa cho cậu ấy cũng là vấn đề khó. Như vậy đi, tinh thần cậu ấy không quá ổn định, tôi sẽ kê một ít thuốc an thần cho cậu ấy, xem sau này hãy nói.” Bác sĩ có điểm không xác định.

“ Được, cứ như vậy đi.” Trọng Thanh nói rồi tiễn bác sĩ ra ngoài

Tôi thở ra một hơi, có thể là lừa gạt qua rồi.

Nhưng mẹ vẫn còn ở chỗ hần. Tôi nên làm thế nào bây giờ?

Thấy tôi bị suy sụp như vậy, hần cũng không lại gây khó dễ cho tôi, còn mời một cô y tá đến trông nom tôi, gần đây đã vài ngày hần không đến, không có hần ở trước mặt, tôi cũng không cần diễn kịch khổ cực như vậy. Tôi chỉ có thể cả ngày ngồi ở chỗ đó, chỉ khi có người mới giả bộ như vậy một chút, người hần mời có lẽ đều không thích trẻ con, đương nhiên không thể coi tôi là một đứa trẻ con, ở trong mắt bọn họ tôi chỉ là một kẻ ngu ngốc, bởi vậy bọn họ thích nhất tôi ở trong phòng, điều này lại thật hợp ý tôi.

Nghe y tá và người nữ hầu nói chuyện lúc không có ai mới biết được gần đây hần đang lo hậu sự của mẹ hần, hần làm rất khoa trương, đương nhiên địa vị của hần lúc này cũng không thể làm đơn giản được.

Hần không đến là tốt nhất, nhưng tôi đã trở nên ngu ngốc hần vì cái gì mà còn không thả tôi? Lẽ nào hần còn muốn đem tôi chữa lành, rồi lại dẫn vật tôi trở lại? Tôi thực không thể bội phục tính nhẫn nại của hần.

Lễ tang của mẹ hần toàn bộ đều được truyền thông theo dõi, tôi một bên chơi đồ chơi nằm trong tay, một bên liếc mắt nhìn hình ảnh TV, may mà cô y tá cũng không phải là người mê điện ảnh, vậy nên tôi cũng có thể cùng lúc mà thấy được động thái của hần.

Lúc phỏng vấn tình trạng hần thực sự không tốt, kì thực tôi hiểu được tình cảm của hần đối với mẹ rất sâu sắc nếu không hần cũng không đem tôi làm ra tình cảnh này. Xem đến cảnh lễ tang, kì thực tôi cảm thấy áy náy, mặc dù tôi không giết bác gái nhưng nguyên nhân bác gái chết lại là vì tôi. Tôi có thể tiếp nhận hần đánh tôi, thậm chí giết tôi, nhưng hần không thể làm nhục tôi như vậy được.

Nước mắt đã không kiềm chế được, tôi liền đưa tay lên ấn ten ô tô hung hăng vẽ lên tay một chút, máu rất nhanh trào ra, “ Chị, chị tay em chảy máu.”

Y tá vội tới lấy hộp cấp cứu ở trong phòng, bởi vì tay tôi bị như vậy làm cô ấy bỏ lỡ một đoạn nên không thấy được một chút nhẹ nhàng nào lúc cô ấy nắm tay tôi, sau đó dùng băng vải bao lấy. Băng rất chặt, rất đau nhưng cũng vì vậy mà tôi có thể quang minh chính đại mà khóc.

“Đừng khóc, ngoan nào, lập tức sẽ không đau nữa.” Tuy rằng cô ấy nhìn tôi một chút cũng không thoải mái nhưng tôi thiếu thái độ chuyên nghiệp vẫn phải có.

Tôi cũng không cần cô ấy an ủi chỉ là không muốn người ta hoài nghi vì sao mình khóc mà thôi.

“Trọng tiên sinh, xin hỏi sắp tới cậu có dự định gì?” Âm thanh của ti vi mở rất lớn.

“Bởi vì mẹ tôi chết là có nguyên nhân, tôi cũng không có tâm tình gì, phim điện ảnh của tôi đã đóng máy, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi mới tiếp tục làm việc.” Trong TV có thể thấy được khuôn mặt Trọng Thanh có chút uể oải, giữa hai lông mày cũng không xóa đi được nét bi thương.

Từ sau khi Trọng Thanh tạm dừng công tác, hấn vẫn lúc này vẫn ở trong biệt thự.

Có hấn ở bên cạnh, tôi sinh ra khấn trương, lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình, nghìn vạn lần không thể bị lộ. Hấn phi thường kì quái, mỗi ngày đều ngồi bên cạnh tôi, cho dù là tôi cố tình gây sự, hấn cũng vô cùng kiên nhẫn mà dỗ tôi, điều này làm tôi vô cùng sốt ruột, không biết hấn đang có suy tính gì.

Mấy ngày nay tôi đều quần lấy hấn đòi tìm mẹ, mỗi lần như vậy hấn đều ôm lấy tôi lẩm bẩm nói, “Ngay cả cậu cũng muốn rời bỏ tôi sao? Cậu cũng không muốn ở cạnh tôi sao?”

Ở trong ngực của hấn khiến tôi vô cùng khó chịu, từ ngực nảy lên một kích thích muốn đẩy hấn ra xa, nhưng việc tôi làm lại là nắm chặt cổ tay, không thể làm như vậy, bởi vì hiện tại đầu óc tôi đã biến thành trẻ nhỏ, mà trẻ nhỏ sẽ vui mừng khi được ôm, được coi trọng, chỉ hy vọng hấn không phát hiện lúc bị hấn ôm toàn thân tôi đều cứng ngắc.

Thế nhưng hấn đối với tôi cũng có mâu thuẫn, từ thái độ của hấn tôi có thể đoán được, lúc trước còn vui sướng mà chơi cùng tôi, lúc sau lại dùng sức đẩy tôi ra mà trốn trong thư phòng. Nếu như hấn không từng đối xử với tôi như vậy, tôi còn nghĩ là hấn thích tôi, nhưng tôi biết điều này là không thể. Hấn cứ thay đổi thất thường thế này cũng khiến tôi nhiều lần cảm thấy khổ cực. Điều này cũng khiến cho tôi không biết nên đối mặt với hấn thế nào cho phù hợp với thái độ của đứa bé nhất.

Thế nào hấn lại không thấy phiền chứ, nếu cứ tiếp tục thế này tôi thực sự muốn làm một kẻ ngu ngốc.

Tôi buồn bực ném loạn người máy trong tay, đem chúng ném vào ti vi, làm ra âm thanh rất lớn. Trọng Thanh từ trong thư phòng đi tới kéo tôi đến sofa rồi ngồi xuống, sau đó ôm tôi đặt lên chân của hấn, gần đây hấn rất thích làm như vậy.

Hấn ôn nhu nói, “Tiểu Du làm sao vậy?”

Nhiều lúc hấn ôn nhu khiến tôi thực sự cảm động, giờ phút này hấn cho tôi cảm nhận thật giống như tôi là người quan trọng của hấn, tôi thậm chí còn suy nghĩ rằng hay là hấn đã tha cho tôi, hay là tôi nói cho hấn chân tướng, không chừng hấn sẽ bỏ qua, tôi vẫn thường xuyên nghĩ đến điều này, nhưng cũng sợ hấn bây giờ cũng chỉ là đang ngụy trang.

Cái này cũng không thể trách tôi có suy nghĩ như vậy, bởi vì nếu không từng trải qua loại đau khổ này thì căn bản sẽ không thể tin người như hấn có thể làm ra loại chuyện tàn khốc như vậy, âm mưu ác độc đến thế.

Từ trong ánh mắt hấn có thể nhìn ra được cái bóng của mình, bộ dạng đầy ủy khuất, làm ra vẻ một người đàn ông đáng thương, tôi lại lần nữa nói lên chủ ý của mình, giọng rất nhỏ, “Em muốn tìm mẹ”

Hấn thở dài một hơi, lại dùng lực ôm chặt đầu tôi, đầu tựa vào cổ hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nói, “Em không phải rất thích tôi sao? Em ở bên cạnh tôi có được hay không, chúng ta mấy ngày nữa hãy đi tìm mẹ em có được không?”

Ai thích anh? Tôi ở trong lòng mắng to, nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại là gật đầu, “Đúng, anh là thiên sứ đẹp nhất, mẹ em từng nói, thiên sứ thì đều là người tốt, vậy nên em rất thích anh, thế nhưng anh không giúp em tìm mẹ em không thích anh nữa.”

Tôi lắc người một cái, muốn thoát ra khỏi người hắn, hai cánh tay của hắn lại chặt chẽ mang tôi trở về, nặng nề đánh vào ngực hắn một cái, cổ ý kêu một tiếng, “Đau quá”.

Hắn cuống quýt giúp tôi nhìn trái nhìn phải, xem tôi bị đau chỗ nào, nhìn dáng vẻ của hắn trong ngực nổi lên cảm giác rất kì quái, có một chút mừng rỡ cũng một chút chua xót.

Căn bản không giải thích rõ được cảm giác này, vì vậy tôi vẫn hết sức tránh khỏi ngực của hắn giả vờ bộ dạng muốn chơi đùa mà chạy đi.

Bởi vì bác sĩ đã chuẩn đoán chính xác đầu óc tôi bị thoái hóa, vậy nên Trọng Thanh luôn nhìn tôi chăm chăm, bảo vệ không cho ra đến cửa biệt thự, mà tôi cũng biết là mình trốn không được, trước hết không nói xung quanh rùm rậm tôi đều không biết lối mà y tá cứ cách một lúc lại tới bắt tôi uống thuốc, chính bởi vậy tôi căn bản không có khả năng đi ra ngoài, hơn nữa mẹ của tôi vẫn đang trong tay bọn họ.

Tôi có thể ở bên ngoài vườn hoa một lúc nữa, đợi y tá đến sẽ đem tôi vào. Tôi không biết có người đang âm thầm theo dõi không nên cũng không thể khinh thường, cổ ý cuộn cuộn người trên cỏ, còn lớn tiếng cười, mãi cho đến khi cho rằng được rồi mới dừng lại, nằm ở một chỗ suy nghĩ mọi chuyện.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân, dẫm lên cỏ vang xào xạc, tôi không muốn mở mắt, tiếng bước chân dừng lại bên cạnh, cảm giác được hắn ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi biết là Trọng Thanh, thế nhưng tôi diễn một hồi rồi, không muốn lại đối diện với hắn, tôi ở trong lòng thầm nói, hãy cho tôi được yên tĩnh, để cho tôi được một mình một lát nữa.

Đột nhiên trên mặt cảm giác được bàn tay hắn, cảm giác nhẹ nhàng xoa lên lông mày, mắt cả ở miệng tôi rồi lại dừng lại ở trán.

Tôi cố gắng thả lỏng hết sức, kiềm chế không để mi mắt rung động, tôi biết hắn đang nhìn.

Thế nhưng tôi vẫn không muốn đối mặt với hắn, lo lắng sớm muộn cũng bị hắn phát hiện, bởi vậy tôi chỉ có thể giả bộ ngủ. Hắn ngồi bên cạnh thật lâu, tôi không biết hắn đang làm gì, cũng không quan tâm, dần dần tôi thực sự sắp ngủ.

Hắn có lẽ cho rằng tôi đã ngủ thật, liền lầm bầm tự nói, “Tiểu Du tôi thích em, tôi thực sự thích em”

Nghe thấy điều này, toàn bộ cơn buồn ngủ đều bay đi, hơn nữa trong lòng lại nặng thêm một chút, sao có thể, nếu như thích tôi sao có thể đối với tôi như vậy?

Hắn nói tiếp, “ Từ lần đầu tiên em xuất hiện trước mặt tôi, tôi đã chú ý đến em, tuy rằng bề ngoài của em làm cho người ta cảm giác rất khó đến gần, nhưng tôi biết em là người rất ôn nhu, nhớ kĩ lúc tôi ở bên ngoài phim trường thấy em đỡ một người ăn xin qua đường. Vì sao em có thể đối tốt với tên ăn xin bẩn thỉu như vậy, còn ôn nhu cười với hắn. Đối với người mà người khác đều muốn tận lực lấy lòng như tôi lại không có thái độ hoà nhã. Cậu xem kể từ lúc tôi làm minh tinh đến giờ cũng không chân chính xem tôi là minh tinh, cậu cho đến bây giờ cũng không lấy lòng tôi giống như những phóng viên khác, tuy rằng cậu làm cùng với đội săn ảnh, công việc giống nhau, nhưng cậu lại cho tôi cảm giác không giống, thật giống như cậu rất không tập trung, mỗi lần đến thu thập tin tức xong liền lập tức rời đi, cũng không ở lại thêm giây phút nào, người như cậu thật khiến tôi thích.”

Cái gì? Chuyện xảy ra khi nào? Tôi thế nào lại không có cảm giác. Ở trong đầu suy nghĩ tôi đã giúp tên ăn mày lúc nào chứ? Không nhớ rõ.

“Tôi trước giờ đều không cho rằng mình là một người đồng tính, mãi cho đến khi gặp cậu, thấy cậu nỗ lực phỏng vấn tôi, bộ dáng chuyên chú của cậu, bộ dáng thỏa mãn của cậu khi tôi trả lời được vấn đề, thực sự khiến tôi muốn ôm lấy. Em có biết không, lúc ở trong phòng nghỉ ngơi lần đầu tiên cùng em tiếp xúc phỏng vấn, vậy mà cậu lại làm tôi có cảm xúc. Điều này thực sự đem tôi bị hù dọa, tuy rằng bang cha tôi có quản lý một bar đồng tính, nhưng cũng chưa nghĩ qua một ngày sẽ thích một người đàn ông, hơn nữa đáng đáp cũng không được tốt lắm.” Nói đến đây hắn khẽ cười một cái.

“Đã xác định loại cảm giác này nhưng tôi lại không muốn cho mẹ tôi biết, tôi cố ý đến một pub không nổi danh lắm tìm một tình nhân, nhưng nhiều người như vậy mà tôi hết lần này đến lần khác đều chọn người có dáng dấp giống cậu”

A, vậy chẳng phải là lần tôi chụp được? Lẽ nào chuyện này hết thấy đều bắt đầu lại là từ tôi.

“Kì thực từ lúc mang hấn về nhà đã biết kết quả, kì thực có thể viết chi phiếu để cho hấn đi, nhưng cứ như vậy một lần lại thêm một lần bị cậu chụp được, tuy rằng cậu viết tin rất mờ mịt, nhưng mẹ tôi rất hay nghi ngờ, lúc tôi muốn gia nhập giới giải trí bà luôn lo lắng sợ tôi đụng phải những chuyện bất nháo của giới giải trí, vậy nên nhìn thấy tin tức liên cầm lấy mà chất vấn tôi, mỗi ngày đều khuyên đừng giống cha tôi, đều thua trong tay đàn ông, mặc kệ tôi giải thích thế nào bà cũng không nghe, cuối cùng còn khiến cho bệnh tim bị tái phát.”

Nói đến đây, hấn thở dài một hơi, nhẹ vuốt tóc tôi, rồi cuộc dừng lại.

Nghe đến đó, đó không phải là điều mà tôi thích sao? Giống như trước mặt có miếng thịt mà tôi hết lần này đến lần khác đều với không tới, vậy không bằng cho tôi chết đi? Nói đi, nói cho tôi chân tướng, tôi phải biết được chân tướng.

Tôi thật sự nghĩ sẽ nhảy dựng lên nhưng vẫn nhịn được, dù cho trong lòng có chút chột dạ giống như đang bắt một con mèo. Nhưng trong lòng vẫn thể loạn. Có điều tôi thật không ngờ hấn lại thực sự thích tôi. Trong lòng thật sự vui vẻ sao? Sai, khẳng định là sai.

Thật sự là không thể giả bộ được nữa, tim tôi đập càng lúc càng nhanh, vì vậy cố ý ừ một cái, còn cố ý vươn người mở mắt thật to, quả nhiên thấy hấn đang ôn nhu nhìn tôi, lúc này trong lòng liền nảy lên một chút, làm tôi bị dọa đến giật mình.

Hấn đưa tay qua, lại vỗ về nhẹ mặt của tôi, “Tĩnh ngủ, đi vào trong nhà thôi.” Hấn kéo tôi đứng lên, hướng nhà lớn mà đi đến.

7. Chương 7

Đã ba tháng rồi, ngay cả mùa hè cũng đã sớm kết thúc, hấn vẫn không tiếp tục công việc chỉ ở lại trong biệt thự chiếu cố tôi.

Hấn luôn luôn vào lúc tôi đòi tìm mẹ thì liền đem rất nhiều đồ chơi đến để tôi quên chuyện đó đi. Tôi không biết nếu thực sự là một đứa trẻ thời điểm này nó sẽ chọn gì, lựa chọn tình mẹ bẩm sinh hay lựa chọn vui đùa, tôi không biết. Nhưng tôi biết hấn có thể chiếu cố tôi như vậy, còn cho tôi biết là hấn thích tôi, vì vậy tôi có thể lớn mật mà đoán rằng hấn nhất định sẽ không làm khó mẹ của tôi.

Hơn nữa tôi cũng muốn biết chuyện trước đây của hấn, muốn hấn tiếp tục nói chân tướng mọi chuyện.

Mà ba tháng này tôi cũng không nghe thấy hấn thì thì thăm nữa, điều này làm thâm tâm tôi vô cùng phiền nhiễu, tôi cũng tạo rất nhiều cơ hội như bình thường ở trước mặt hấn giả bộ ngủ, ngủ ở sân thượng, ngủ ở ngoài sân cỏ, thậm chí còn ngủ cả ở trên chân của hấn, thế nhưng thẳng đến khi tôi ngủ thật, hấn cũng không tiếp tục nói chuyện còn đang đỡ từ lần trước, mà hấn chỉ ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng vuốt ve cơ thể tôi.

Thế nhưng ở gần hấn một thời gian, hấn lại làm tôi có chút khẩn trương

Thời gian cùng quan hệ với hấn cho đến bây giờ cũng không có lưu lại một ấn tượng tốt, vẫn luôn luôn là sự thống khổ, mà thời gian gần đây, hấn luôn lấy chuyện trấn an tôi làm chuyện thú vị, đến cả tắm cho tôi cũng không cần nhờ y tá.

Nếu như hấn thực sự thích tôi, vậy thử tưởng tượng nếu là bình thường mà đối mặt với hấn nhất định tránh không khỏi tình cảm bị biến động, mà tôi chính là đối tượng đấy, đáng giận hơn tôi còn không có năng lực chống cự, bởi dưới tình huống hiện tại này, tôi không hiểu.

Hấn vẫn như thường lệ mà ôm lấy tôi, lấy tay an ủi toàn thân, tôi phát hiện nếu như trước đây sẽ không có nhạy cảm đến như vậy, hiện tại cảm thấy mỗi lần hấn tiếp xúc đều khiến tôi thoải mái đến nổi da gà, thì ra tôi là cần đối xử ôn nhu. Giống như trước kia mỗi lần cùng hấn quan hệ hấn rất thô bạo khiến tôi không cảm thấy bất cứ khoái cảm nào mà bây giờ chỉ cần hấn nhẹ nhàng chăm sóc đều khiến tôi cảm động.

Hắn có lẽ cũng đã phát hiện ra điểm này, nên tận lực tăng số lần đụng chạm. Mặc kệ nói như thế nào, mặc dù đầu óc bị thoái hóa, nhưng thân thể của tôi là của một người trưởng thành, cũng có thể cảm nhận vui vẻ, có thể hưởng thụ tình ái, hành động của hắn bây giờ chính là muốn cơ thể tôi có thể tiếp thu hắn.

Hiện tại hắn thích nhất là lúc tắm cho tôi, vì đây chính là lúc mà tôi và hắn đối mặt trực tiếp với nhau. Lúc hắn thích nhất lại là lúc tôi sợ nhất, tôi sợ ánh mắt của hắn, sợ hắn đụng chạm, sợ không thể đoán được hắn, mà sợ nhất chính là sẽ chẳng biết lúc nào hắn lại dấn vật tôi như dự tính. Bởi vậy mỗi lần đến thời gian tắm, tôi đều phải tìm chỗ trốn, chỗ nào cũng từng trốn qua, trong tủ bát, trong vườn hoa, trong phòng chứa đồ, thậm chí trong gầm cầu thang, nhưng cũng chưa một lần trốn thành công. Nếu như trước đây hắn từng nói có thể tìm tôi ở khắp thế giới thì với một ít nghị lực của tôi ắt không thể không xuất hiện trước hắn, gần đây từ trong ánh mắt có thể thấy được hắn không giấu được dục vọng. Bởi vậy hiện tại càng phải nghĩ biện pháp để trốn tránh.

Từ sau khi ngủ trưa đây tôi đều núp ở trên bệ cửa sổ, tận lực dấu mình sau rèm cửa sổ, bệ cửa sổ rất lớn, rèm cửa sổ cũng rất dày, vì vậy trốn sau đó nếu không nhìn kĩ sẽ nhìn không ra. Chỉ cần trốn đến sau 5 giờ liền an toàn, bởi vì hắn ăn cơm tối xong đều đi ra ngoài, tôi từ cuộc đối thoại giữa hắn và Văn Thường mà biết được, hắn hiện tại mỗi ngày đều phải đến Hắc Sắc xem xét, hình như gần đây câu lạc bộ có chút phiền toái nhỏ.

Thời gian dần dần trôi qua, trong lòng bắt đầu khẩn trương, cửa phòng bị kéo ra vài lần có thể là hắn tìm tôi và xác nhận, sắc trời cũng dần tối, thanh âm của hắn càng lúc càng lớn, ngoài cửa tiếng bước chân cũng càng lúc càng ầm ĩ, tôi có chút hoảng hốt hắn vì sao còn không có buông tha tôi, không phải hắn muốn đến câu lạc bộ sao? Như vậy tôi vẫn cứ trốn ở chỗ này, không để cho hắn tìm được, không để cho hắn xử phạt.

Vốn cho rằng hắn nếu không tìm được, sẽ đi xử lý việc của câu lạc bộ trước, đợi hắn trở về tôi cũng tắm rửa xong, nhưng là bây giờ tôi không biết tính toán như vậy có phải nhầm rồi hay không, có đang tự đẩy mình vào hoàn cảnh nguy hiểm hay không.

Tôi chậm rãi vén rèm cửa sổ thò đầu ra ngoài, trong phòng không có ai, quên đi, còn đi ra ngoài nếu để cho hắn biết tôi thoát nhất định sẽ gặp phải tai ương.

Thận trọng muốn buông chân xuống, ai biết được là đã ngồi lâu lắm rồi nên toàn bộ chân tê rần, một chút sức lực cũng không có, nặng nề từ trên bệ cửa sổ mà ngã xuống, vừa nghe thấy tiếng động lớn ở trong phòng, Trọng Thanh với gương mặt trắng bệch vọt vào.

“Làm sao vậy? Tiểu Du có sao không?... Thì ra em ở đây, ở đây mà!” Hắn ôm tôi thật chặt, ngực nặng nề đập phồng.

Trong lòng sợ sắp tới sẽ có vấn đề, mượn việc chân còn tê dại mà hết sức kêu đau, thậm chí ép buộc chính mình chảy ra nước mắt. Thế nhưng chân bối vì thời gian dài máu không được lưu thông hiện tại vừa chưa xót vừa tê dại, bởi vậy tôi hiện tại cũng không hẳn là lừa dối hắn.

Nhìn hắn bởi vì tôi rên rỉ mà khẩn trương xoa bóp bắp chân, bộ dáng hắn lúc xoa bóp vô cùng chăm chú khiến tôi tin tưởng hắn thật khẩn trương, thực sự thích tôi, nhưng vì chuyện của mẹ tôi không cách nào mà đáp lại hắn. Tâm trí thực sự rất chua xót, nước mắt không cần cưỡng ép cũng tự nhiên mà chảy ra. Khi hắn nhìn thấy nước mắt của tôi rơi xuống lại càng khẩn trương hơn, dồn dập hỏi tôi có sao không, tôi lắc đầu, tựa đầu vào ngực của hắn, đây là lần đầu tiên tôi làm vậy, một chút không tự nhiên cũng không có, tất cả đều là tự nhiên cứ vậy mà xảy ra.

Mặt hắn dần thấp xuống, khe hôn lên chỗ nước mắt còn đọng lại bên hai mắt, tôi không cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt, có phải hay không là hắn khẩn trương, là hắn đối với tôi yêu thương khiến tôi không thể lại kháng cự.

Mà đây cũng là lần đầu tiên tôi cho phép hắn hôn lên mặt của tôi, cho dù là trước đây, lúc hắn cường bạo cũng sẽ không để hắn hôn lên, bởi vì tôi nghĩ loại chuyện này rất lãng mạn, chỉ phát sinh giữa hai người yêu nhau say đắm, không nên phát sinh trong lúc cường bạo.

Có thể hắn đã cho tôi cơ hội cự tuyệt, nên thấy tôi không phản ứng hắn trái lại lại dừng một hồi lâu, sau đó nụ hôn của hắn như mưa rên gió dữ mà hướng đến, trải đều khắp các bộ phận trên mặt. Đặc biệt dừng lại rất lâu ở mắt rồi dần dần chuyển hướng xuống môi.

Hắn đầu tiên là dung lưỡi tinh tế mà chạm đến môi, khiến tôi vừa nhột vừa tê dại, loại cảm giác này rất xa lạ, thất lung kích thích một trận nóng rực vọt đến khắp sống lưng khiến toàn thân run lên. Hắn trước hết tiến đến thăm dò sau kết thúc, dùng đầu lưỡi mở miệng, sau đó liền giống như con rắn khê khằng tiếng vào khoang miệng, tìm đến đầu lưỡi tôi, mà tôi căn bản không kịp tránh liền bị nó cuốn lấy, sau đó bị mút vào, dây dưa đến tê dại, bị cắn cũng không khiến tôi im lặng, nước bọt nhỏ ra bên mép, cuối cùng lưỡi hắn vậy mà lại tiến tới cổ họng tôi, sau đó ở phần gốc lưỡi mà cố ý nhấn một cái, ai nha, toàn thân như bị điện giật thoải mái từ đỉnh đầu lan ra khắp toàn thân.

Tôi dùng hết sức đẩy, hắn bất ngờ không kịp đề phòng mà bị đẩy ngã lão đảo, trong ánh mắt hắn không kiềm chế nổi dục vọng. Tôi vừa xấu hổ, lại theo dõi hắn, đột nhiên từ trong mắt hắn thấy ánh lên mỉm cười, từ trong ánh mắt hắn nhìn lại phát hiện phân thân mình chẳng biết từ lúc nào đã cứng lên chống đỡ không nổi đã nổi lên ở trong quần.

Trời ơi, đây là chuyện gì đang xảy ra, tôi cuối cùng nên làm thế nào?

“Thanh, tại sao em lại như vậy?” Thanh, cách gọi này là do hắn sửa cách gọi của tôi sau nhiều lần, hắn không cho tôi gọi thiên sứ, cũng không cho gọi hắn là anh trai, hắn đương nhiên không được làm anh trai, nhưng gọi Thanh điều này khiến tôi không được tự nhiên.

Tôi giả vờ không hiểu chỉ phân thân mình mà hỏi hắn, như vậy hắn là hắn sẽ không hoài nghi.

Hắn cười nhích lại gần, “Không có gì đây là bởi vì Tiểu Du thích anh đúng không, đây là dấu hiệu em thích anh biết không?”

Lừa gạt, ngu ngốc mà, đúng tôi chính là người ngu ngốc mà, vì vậy hắn đúng là đang lừa gạt một người ngu ngốc.

“Thích?” Tôi giọng hoang mang nghiêng người nhìn hắn.

“Em không phải nói thích anh sao? Tiểu Du em không nhớ rõ?” Hắn kiên nhẫn hướng tôi tìm chứng cứ.

Tôi chỉ biết gật đầu.

“Đi thôi chúng ta đi tắm, thuận tiện để cho tiểu đệ đệ của em thoải mái một chút.” Hắn đứng lên, lôi kéo tôi vào phòng tắm.

Không muốn, không nên kéo tôi đi, tôi không muốn tắm. Thế nhưng đến ông trời cũng không đáp ứng nguyện vọng của tôi, tôi làm sao có thể đáp lại? Trọng Thanh ngay cả chuyện vô cùng cấp bách cũng không xử lý, hiện tại làm sao hắn có thể bỏ qua tôi?

Ở trong phòng tắm, hắn dùng bông tắm hình tròn cẩn thận mà chà xát qua toàn thân tôi, bởi vì dư vị vừa rồi còn sót lại, tôi không thể chống cự, toàn thân yếu đuối đều đặt trên người hắn, hắn lấy sữa tắm ra tay, từ từ xẹt qua bắp đùi, sau đó lại ở hậu đình bắt đầu thâm nhập, trước hết một ngón tay lạnh lẽo có dính sữa tắm từ từ đưa vào, loại cảm giác này khiến tôi không quá thoải mái, trước đây khi bị hắn tiến vào thì cũng không quá thoải mái, có thể điều này đã khiến tôi có chút chướng ngại về tâm lý.

“Thanh anh đang làm gì, anh khiến em khó chịu, đừng làm như vậy.” Tôi hét hoảng nói.

Hai tay hắn ôm chặt tôi, “Em không phải là thích anh sao? Em phải tin tưởng anh đúng không? Ngoan ngoan, nghe lời đừng nhúc nhích được không? Anh đang muốn làm cho tiểu đệ đệ của em thoải mái thực sự.”

Hắn nhìn vào trong mắt của tôi nói, “Em tin tưởng anh không? Em thích anh không?”

Vậy tôi còn có thể nói gì? Chỉ có thể ngậm miệng gật đầu.

Khi hắn cho một ngón tay tiến vào cơ thể, tôi còn giãy dụa một cái, hắn đè xuống, sau đó tay kia nhẹ nhàng bao lấy phân thân đã dựng lên của tôi, không nghĩ tới hắn trước đây thủy chung làm kiểu gì cũng không được vậy mà hiện tại chỉ một cái hôn lại đẩy đến cảm giác này. Bàn tay của hắn cùng với lực độ trong tay khiến tôi có cảm giác giống phụ nữ, hắn lộng càng lúc càng nhanh, tôi đã chịu không nổi, hai tay ôm chặt cổ hắn cũng không có ngăn hắn lại, tôi rên rĩ làm hắn cùng nhau đến cao trào, đem một cô dịch thể màu trắng bắn vào tay hắn.

Hắn giống như là rất cao hứng, giờ ngón tay còn dính nguyên tinh dịch đưa đến bên miệng mình dùng lưỡi liếm một chút. Mặt của tôi rầm rầm đỏ lên, cảm giác khó chịu sau khi trải qua lần đầu, kì thực tôi muốn chính là lao ra khỏi phòng tắm, nhưng một ngón tay hắn vẫn ở trong cơ thể của tôi khiến tôi không thể nhúc nhích.

Hắn nhéo lên mặt của tôi một cái, rồi hôn lên, tư trong miệng của hắn tôi có thể nếm được mùi vị dịch đạo của chính mình, tanh hôi giống như cá mặn, tôi muốn nhổ ra nhưng lại bị nụ hôn của hắn ngăn lại trong miệng. Đến lúc hắn chịu buông tha tôi, cả người đã không còn chút khí lực, chỉ có thể thở gấp, cơ thể bắn xong một lần, xuất ra liên xụi lơ xuống, hoàn toàn phải dựa vào tay hắn chống đỡ mới có thể đứng lên được.

Ngón tay hắn ở trong cơ thể tôi chậm rãi chuyển động, trực tiếp vuốt ve màng nội vách, thỉnh thoảng rời khỏi đem cửa huyết mở rộng.

“Đừng....đừng, ư...”

Có điểm đau nhức nhưng cũng không phải quá đau, kì thực đã biết hôm nay chạy không thoát, vì vậy liền buông tha không phản kháng không cần thiết.

Hắn từ từ tăng thêm số ngón tay đưa vào, thỉnh thoảng sẽ đưa vào thêm một ít sữa tắm đối với hậu đình của tôi trơn nguyên vẹn. Đột nhiên ngón hắn đụng vào một nơi khiến toàn thân tôi run lên một cái, thậm chí nam căn vừa rồi phóng thích lại dựng lên lần nữa, cảm giác thật kì quái, tôi đem cơ thể mình nhéo một cái, phải dùng hai tay chống vào hắn.

Hắn thật vất vả mới tìm được điểm nhạy cảm của tôi làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Vì vậy cường ngạnh đem tôi lật trở lại, khiến tôi dựa vào tường mà đưa lưng vào hắn, ngón tay của hắn kiên trì mà kích thích một điểm, tôi biết hắn đã đụng đến tuyến tiền liệt.

“ A...”

Không bao lâu tôi lại một lần nữa mà phóng ra, lúc này tất cả tinh lực của tôi đã thực sự hao hết, nếu không phải ngón tay hắn vẫn còn ở trong cơ thể, tôi thực sự đã ngồi phịch trên mặt đất, hắn cuối cùng thấy tôi bởi vì hắn kích thích hậu đình mà phóng thích thậm chí còn chưa cần chạm đến phía trước một chút.

Hắn nhanh chóng rút ngón tay ra, nhanh chóng đưa dục vọng đã sớm đứng thẳng của hắn chen vào, hắn gắng gượng chính là so với ngón tay thì lớn hơn rất nhiều, cũng dài hơn rất nhiều, trước mắt còn cách rất xa

“Ư...” Tôi rên rỉ một tiếng

Thật đau mà, tuy rằng hoa cúc không bị xé rách, nhưng tôi có thể cảm nhận được nếp nhăn từng đợt co rút lại, miệng cúc kéo đến đau nhức, hắn thử sức vài lần tiến vào phía sau, đều vì tôi khấn trương mà cự tuyệt, chỉ có bộ phận phía trước bị khóa lại bên trong, có thể bởi tôi không tự chủ được mà cố sức khiến hắn cũng bị đau, hắn sốt ruột đứng lên, dứt khoát bắt được hông của tôi dùng hết sức mà tiến vào, dục vọng của hắn cứ như vậy mà vào, có lẽ đã tới chỗ sâu nhất trong trực tràng.

Hắn dựa vào lưng tôi nghỉ ngơi một hồi, cũng để tôi thích ứng một chút, thật lớn, chưa từng có cảm giác nó lớn như vậy, nội vách của tôi đã bị nó lấp đầy hoàn toàn không có một khe hở

Sau đó hắn từ từ bắt đầu trườn động, cảm giác vô cùng khó chịu, ruột chính là đã bị trùng kích, trực tràng đã bị hắn gắng sức kéo đến vừa vào vừa ra, tôi đau khổ mà rên rỉ.

“Đừng,...đừng,...ư”. Cơ thể của tôi bị hắn áp đến dính lên tường, hắn khiến tôi lại một lần nữa mà áp sát vào tường. Hắn mỗi một lần trùng kích đều nhắm vào tuyến tiền liệt, rốt cuộc sau lần thứ hai bắn ra liền đến lần cao trào thứ ba, lần này tôi không thể coi như vui vẻ mà bắn, lần này chỉ thấy thống khổ, là bị cưỡng bức.

Nhưng chuyện tôi có thể hồi đáp lại hắn làm hắn thật giống như nhặt được vàng, không chịu đơn giản mà buông tha, ở trong phòng tắm làm hai lần lại làm đến trên giường ba lần.

Đến lúc rời giường thần chí đã có điểm mơ hồ không rõ, đã quên phải phản ứng thế nào, có bị hắn xuyên thủng không cũng không biết, chỉ biết khi hắn trùng kích ngay cả khí lực rên rỉ tôi cũng không có.

Trong lúc hấn làm tôi cũng ngắt đi vài lần, nhưng mỗi lần đều bị hấn làm cho tỉnh dậy, sau đó lại mất đi ý thức. Ở tình huống như vậy mà hấn cũng không ngừng mà tha cho tôi, trong đầu từng nghĩ có hay không hấn muốn giết tôi ở trên giường?

Lần cuối mất đi ý thức khi tỉnh lại trời đã sang. Tôi bị hấn ôm vào ngực, tay và chân đều chặt chẽ quần lẩy tôi ở dưới thân, mặc dù thân thể trần trụi nhưng thật sạch sẽ, có lẽ làm xong hấn đã tắm lại cho tôi.

Tôi ngược mắt nhìn biểu cảm gương mặt của hấn, thật giống như một thiên sứ, nhìn khỏe mắt hấn khẽ mỉm cười cũng là một loại hạnh phúc.

Nhưng loại hạnh phúc này chắc chắn sẽ không đúng, bởi vì hiện tại đầu óc tôi có vấn đề mà hấn tạm thời buông xuống cừ hận trong lòng, nhưng hấn có thể hay không chân chính buông bỏ khúc mắc, tôi không biết.

Thế nhưng rõ ràng hiện tại hấn càng ngày càng không buông tôi ra, vì vậy kế hoạch chạy trốn cũng sẽ bị trở ngại, điều này làm tôi không biết phải làm sao, vốn có ý định giả điên để hấn thả tôi ra, đem tôi vào viện, nếu tống vào viện tâm thần cũng được, nhưng hấn lại phải ứng như vậy, khiến tôi thua rồi, nên làm gì bây giờ, đầu của tôi thật đau.

8. Chương 8

Một lần kia khiến tôi liên tiếp ba ngày liền đều phải ở trên giường, tôi thật sự không biết, một người bị ngốc đang đối diện với tình huống này sẽ làm cái gì?

Nhưng hấn đối với tình huống này lại vô cùng hài lòng, cũng như bình thường khiến tôi mệt mỏi chỉ có thể dựa vào hấn ở trên giường.

Ở lúc mệt mỏi đến tận cùng thì ngay cả ngủ say cũng không làm được, thần kinh thường là vừa thanh tỉnh vừa mê man cùng lúc, có thể nghe được âm thanh ở bên ngoài nhưng lại không thể mở mắt ra được, sau đó chính là bị một lực mạnh kéo vào hôn mê sâu.

Bên tai cơ hồ nghe được tiếng nói chuyện.

“....”

“Cậu chủ bang chủ đã thức dậy mấy lần để cho cậu đi một chuyến.” Là giọng của Vân Thường.

Giọng nói của Trọng Thanh ở ngay bên tai, thì ra hấn chưa thức dậy, chỉ là đem tôi ôm vào lòng, tựa đầu vào giường. “Đã biết.”

“Cậu chủ...” Giọng nói của Vân Thường có điểm lo lắng

“Tôi đã biết, đừng nói nữa, cậu ra ngoài trước đi.” Trọng Thanh không nhận được tận lực đè thấp thanh âm Nghe được tiếng mở cửa đóng vào, Vân Thường đi ra.

Tay của Trọng Thanh thật chặt đem tôi ôm vào lòng, “Anh nên làm gì với em bây giờ?”

Sau đó bởi vì chống lại không được cơn buồn ngủ mà ngủ thật say. Tối nay hấn đi Thanh bang, đã rất lâu rồi chưa thấy về, không biết tại sao tôi có loại dự cảm không lành.

Tôi ở trên thảm phòng khách mà lắp ráp mô hình ô tô, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào cửa chính, lẽ nào tôi đang đợi hấn, không, không có khả năng, tôi không thừa nhận

“Phịch!” Cửa bị một lực lớn từ bên ngoài đẩy ra, Trọng Thanh với vẻ mặt điên cuồng xuất hiện ở cửa, thấy tôi ngồi bây giờ, vài bước liền vọt tới trước mặt tôi.

Hấn thoát một cái liền đem tôi từ trên thảm, trực tiếp đối diện với cơn giận của hấn.

“Thanh anh nắm em đau quá”. Tôi chưa phát hiện bắt đầu giằng co.

“Cậu,...cậu tại sao lại là con hấn, cậu làm sao lại là con hấn?” Thanh âm của hấn chấn động làm lỗ tai tôi rất đau.

Lửa giận của hắn khiến mọi người bao gồm cả Vân Thường (nếu như Trọng Thanh không ở đây nhất định Vân Thường sẽ ở đợi bên cạnh tôi), người hầu, thủ hạ đều sợ ngậy người, cho tới bây giờ cũng không có người nhìn thấy hắn biểu hiện tâm tình như vậy ra bên ngoài, ngay cả thời gian nghiêm phạt tôi cũng chỉ là biểu tình âm hàn mà thôi, nhưng hắn không thể khống chế tâm trạng mà phát tiết như thế này mới là lần đầu.

Vân Thường bắt đầu nỗ lực ngăn cản, Trọng Thanh vung tay lên, “ Các người tất cả dừng xen vào!” Tất cả mọi người phải nghe lệnh hắn mà ngay lập tức cứng lại tại chỗ.

Hắn nắm chặt cánh tay tôi, kéo đến phòng ngủ phía trên lầu.

“Đau quá, đau quá, anh nắm em đau quá, Thanh,...” Như vậy quá nguy hiểm, hắn rút cuộc là làm sao? Tôi ra sức giả khóc tranh thủ sự đồng tình của hắn, thế nhưng cái này trước đây đều là vũ khí thuận lợi bây giờ lại vô dụng.

Trên đường đi đến phòng ngủ tôi thấy cái gì cũng cầm lấy chính là không muốn hắn mang tôi đến phòng ngủ, nhưng hắn hết lần này đến lần khác đều dùng tay mà lấy đồ vật trong tay tôi bỏ ra.

Tôi muốn tìm những người xung quanh giúp đỡ nhưng họ chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhìn tôi.

Cuối cùng hắn mang tôi đến phòng ngủ, mà tình trạng của tôi lúc này cũng đã kiệt sức, bị hắn hung hăng vứt ở trên giường.

Hắn thả người một cái nằm sấp lên người của tôi, nhất thời ép tôi đến mức không thở nổi, dùng hết sức mà cảm khái

Hắn nhanh nhéo cổ của tôi, “Tại sao, tại sao cậu lại là con hắn?”

Hắn cuối cùng là đang nói cái gì?

Ai là con ai? Tôi là con của ai?

“Thanh, buông, em rất khó chịu. Khụ,...”ho khan một cái. Những nghi vấn này tôi lại không thể nói ra miệng

Hắn thực sự làm tôi rất đau, nước mắt không nhịn được mà ngấn đầy ở vành mắt.

Hắn thấy tôi nhăn lại rất thống khổ, từ từ bình tĩnh lại, sau đó nghiêng người nằm xuống bên cạnh tôi, sau đó dùng hai tay ôm đầu của chính mình, hung hăng nắm tóc, lẩm bẩm, “Tại sao có thể như vậy...? Cậu tại sao lại là con hắn? Cậu như thế nào lại là con hắn?”

Rốt cuộc hắn đang nói cái gì vậy? Tôi biết hắn vừa từ Thanh bang trở về, lẽ nào hắn ở Thanh bang đã biết chuyện gì, hơn nữa còn liên quan đến chuyện của tôi? Đúng rồi, mẹ bị bọn hắn mời đến Thanh bang lẽ nào mẹ đã nói ra chuyện gì?

Cuối cùng là làm sao vậy? Tôi bị thắc mắc ép điên rồi nhưng hết lần này đến lần khác cái gì cũng không thể hỏi, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, thực sự là rất phiền.

Hơn nữa bộ dạng của hắn ngày hôm nay lại khiến tôi nhớ đến ngày hắn làm tôi thống khổ, tâm trạng hắn xấu như này cũng trực tiếp ảnh hưởng đến tôi.

Hắn như vậy e là tôi tránh không kịp, chậm rãi nâng nửa người trên ra sau,lại nhẹ nhàng xuống giường, giữa lúc chỉ cách cửa phòng một chút, liền bị một lực mạnh đẩy mạnh ngã xuống mặt đất.

Là Trọng Thanh, khuôn mặt hắn nổi gân xanh xác thực sẽ làm sợ hãi nhiều người, “ Cậu muốn đi đâu? Cậu đừng có đi, cậu có biết tôi đã sớm tha thứ cho cậu, đã sớm bỏ đi ý định trả thù. Nhưng vì cái gì cậu lại là con hắn?”

Tay hắn điên cuồng lột bỏ quần áo của tôi, mà sự chống cự của tôi ở trong mắt hắn căn bản không đủ, “Vì sao, cậu hết lần này đến lần khác là con hắn? Vì sao?”

“Không nên, đừng,...đừng, đau quá em không chơi nữa, anh làm em đau quá.” Tôi vẫn còn nhớ kĩ thân phận của mình, vừa nãy giây giữa đã đem hết khí lực hao hết, bây giờ quả thực có chút bất lực tòng tâm.

Tôi đem hai chân dùng sức đá, hấn sơ ý một chút liền bị tôi đá đến, lúc này hấn đã hoàn toàn không khống chế được chính mình, thấy tôi còn đang phản kháng liền đánh vào bụng tôi một cái, cảm giác đau đớn kéo đến, lập tức mất đi tất cả sức lực, chỉ muốn làm sao có thể xoa dịu loại đau đớn này, toàn thân cuộn vào làm một, cũng nỗ lực kiềm chế muốn nôn.

Không đến ba phút trên người đã xích lỏa, hấn nhào vào người tôi, cũng vừa hôn vừa cắn, hàm răng của hấn rất sắc, ở những chỗ hấn công kích, trên người lập tức lưu lại rất nhiều dấu răng, tất cả đều đã sẫm máu, điều này lại làm tôi nhớ lại tình cảnh lần đó bị hấn cưỡng bạo, hiện tại hấn cũng làm tôi kinh ngạc như ngày hôm đó, tôi thực sự không hiểu là hiện thực hay chính là hồi ức, liền lâm vào hỗn loạn.

“Không muốn, buông,...buông!” Không muốn lại phát sinh chuyện ngày đó, không cần lại bắt tôi chịu đựng sự cưỡng bạo đến khuất nhục ngày đó, không muốn chịu cảm giác xé rách đến đau đớn, không muốn,...!

“Đừng, Trọng Thanh” lúc gọi xong mới phản ứng đã gọi tên hấn, nguy rồi, bởi vì hấn chưa từng nói ra tên đầy đủ, chỉ cho phép tôi gọi hấn là Thanh.

Quả nhiên động tác hấn dừng lại, đầu đang vùi vào ngực dần dần ngẩng lên, mang theo ánh mắt sắc bén khiến trong ngực tôi cũng lạnh lẽo dần.

“Cậu gọi tôi là gì?” Thanh âm như phát ra từ hầm băng, quả nhiên hấn vẫn phát hiện.

Căn bản không thể cùng ánh mắt của hấn đối mặt, tôi không thể qua được rồi. Hấn vẫn phát hiện, kì thực có thể lừa hấn đến lúc này tôi đã cảm thấy khó tin, bởi vì hấn không cho tôi rời đi, cứ để mặc chuyện của bang hội sớm hay muộn, nhưng ông trời không nên cho hấn biết vào lúc này chứ.

Hấn dùng hai tay kẹp lấy má của tôi, đưa đầu tôi trở lại, trực tiếp đối mặt với hấn, ngữ khí băng lãnh, “Nói, cậu không có bệnh đúng không? Cậu là giả bộ đúng không?” Ánh mắt của hấn cứ vậy lợi hại trực tiếp nhìn thấu được trong lòng của tôi, tôi ở trong mắt hấn căn bản không có chỗ nào che giấu, điều đó đương nhiên khiến hấn phát hiện ra tôi chột dạ.

Hấn ngang nhiên giáng cho tôi một cái bạt tai, nhất thời trong miệng cảm nhận được mùi máu tươi, trước mắt một trận hoa mắt chóng mặt chỉ nghe thấy hấn rống giận.

“Cậu đùa giỡn tôi, cậu căn bản không bị điên, cậu dám đùa giỡn tôi?” Hấn dè lên người bắt đầu hành hung tôi.

Tôi căn bản không có sức lực chống lại chỉ có thể lấy tay ôm đầu, bắt đầu đau đớn đến chết lặng, trong lúc này nhất thời tôi chỉ muốn chết đi.

Không nhớ lúc nào hấn thôi không hành hạ tôi nữa, cũng không nhớ hấn đã rời đi, đến khi tỉnh lại mới biết mình đã hôn mê bất tỉnh, cho dù là đã che mặt nhưng sau đó vẫn ngất đi, không thể ngăn lại quả đấm của hấn, trên mặt đau đến khó chịu, con mắt cũng chỉ có thể mở hé, miệng cũng bị nứt ra.

Nhưng một vài đau đớn này cũng không sánh bằng ngực đau tức, thật sự nhịn không được, tôi chỉ có thể tránh qua một bên, hết sức cuộn tròn cơ thể.

Hấn dùng lực nắm tóc của tôi kéo đến sô pha, toàn thân trần trụi liền bị ngã trên mặt đất, hấn ngồi xuống, thở hổn hển, “Cậu dám gạt tôi! Cậu dám gạt tôi!”

Đối với hấn thì hiện giờ tôi nói gì hấn cũng sẽ không nghe, chỉ có thể nói năng thận trọng.

“Có phải cậu rất muốn đùa bỡn tôi, nhìn tôi trước mặt cậu giống như thằng hề khiến cho cậu vui vẻ?”

“Đều không phải, không phải như thế,...” Tôi tận lực mà giải thích cho mà vừa mở miệng liền động tới vết thương bên mép, tôi chỉ có thể không ngừng hít hà.

“Cậu có biết không, thấy cậu bị ngốc, trong lòng tôi lại thấy vui vẻ, đúng, tôi thích cậu, nhưng sao lại có thể thích một người hại chết mẹ tôi?” Hấn mang giọng nức nở.

Đối với sự lên án của án, tôi chỉ có thể gật bừa, nhưng cũng nhìn ra được tình cảm của mẹ con hấn không bình thường.

“Sở dĩ cho rằng cậu bị ngốc tôi có thể lựa chọn một lần nữa bắt đầu với cậu. Cậu đã quên tất cả mọi việc trước đây, đầu óc trở thành đứa trẻ năm, sáu tuổi, như vậy có nghĩa là cậu sẽ quên hết tất cả những việc tôi đã làm với cậu, sẽ không dùng ánh mắt lo sợ mà nhìn tôi, cậu sẽ không hận tôi chỉ có thể ỷ lại vào tôi, chỉ có thể lấy tôi làm trung tâm. Mà tôi cũng sẽ coi những chuyện kia như chưa từng phát sinh, vĩnh viễn chỉ có cậu, chúng ta có thể mãi mãi ở cùng một chỗ.” Ánh mắt của hắn hàm chứa ý tứ điên cuồng.

Đã đến tình trạng này, tôi còn có thể nói được gì? Chỉ có thể nghe, tôi muốn biết tất cả nguyên nhân tôi muốn biết tại sao hôm nay hắn không khống chế được, cũng may hình như hắn cũng muốn tôi biết được điều này.

“Vào ngày mẹ tôi qua đời, có phải hay không cậu muốn chạy trốn? Hừ! Tôi làm sao có thể để cậu chạy trốn? Tôi đã sớm phái người theo dõi cậu.”

Thì ra là thế nên tôi mới có thể bị hắn bắt được.

“Lúc đầu, muốn cậu đi Hắc Sắc biểu diễn để tôi đối với cậu hết hi vọng, vừa hay cậu lại bị điên, ở thời điểm đó thực sự cậu đã khiến tôi động tâm, cậu diễn thật không tệ.” Câu cuối cùng là hắn nghiêng rằng mà nói ra, “Có thể cười ngọt ngào dùng tay lôi kéo tôi mà gọi thiên sứ, đây thật là khiến tôi phải mở rộng tầm mắt, thế nhưng nhưng vậy lại làm tôi càng thêm thích. Tôi nghĩ có phải đây là cơ hội trời ban để xoay chuyển hay không, khiến tôi dừng lại kế hoạch trả thù, nhìn lại thấy mình ép cậu đến điên cũng coi như là một loại trả thù. Tôi không quan tâm cậu trở nên ngu ngốc, bởi vì bộ dạng cậu ỷ lại vào tôi thật khiến tôi thật vui vẻ, bởi vì tôi yêu cậu, chỉ cần cậu an phận ở bên cạnh tôi là được, thậm chí có thể nói tôi thật vui khi thấy cậu bị ngốc, chỉ có như vậy cậu mới có thể hoàn toàn dựa vào tôi.”

Tôi thực sự cảm thấy đau nhức, bắt đầu rên rỉ.

Tại sao tôi phải rên rỉ, lẽ nào muốn hắn có thể an ủi? Lẽ nào tôi mong muốn hắn có thể chiều cổ tôi? Mà tôi thấy hắn không phản ứng tại sao lại không khỏi thấy thất vọng? Chẳng lẽ bất tri bất giác ở cùng hắn đã sinh ra mong muốn.

Nhưng vì cái gì lại đến tình trạng này?

Hắn nói tiếp, “Cậu tại sao lại không biến thành kẻ ngu ngốc thật sự?”

“Nếu như cậu ngu ngốc, tôi có thể cùng sinh hoạt với cậu, có thể cả đời chiều cổ cậu, chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ không xa rời nhau. Mẹ của cậu tôi nhất định cũng sẽ chăm sóc, như vậy không phải rất tốt sao?”

Lúc này tôi hy vọng chính mình thực sự điên, muốn mình thật sự ngu ngốc, như vậy sẽ không phải chịu loại thống khổ thế này, không chỉ ở trên thân thể, còn có cả trong lòng. Nhìn hắn khóc không ra nước mắt tôi cũng thấy cảm động.

Hắn thoáng bình phục kích động, “Cậu biết hôm nay tôi đi gặp ai không?”

Tôi làm sao mà biết?

“Tôi đi Thanh bang gặp cha tôi, không nghĩ lại nghe được chuyện xưa có liên quan đến cậu.” Hắn dừng một chút, “Cậu biết không mẹ cậu thì ra cùng cha tôi là người quen cũ.”

Cái gì? Không có khả năng, mẹ tôi là tiểu thư khuê các làm sao có thể có quan hệ cùng hắc đạo? Hắn vừa về đã hỏi tôi là con của ai? Chẳng lẽ ý tứ của hắn tôi là con của Hà Nhật Viêm? (Chính là Thanh baba đó)

Hắn nhìn một chút thấy được biểu tình không ngừng biến hóa của tôi, cười lạnh một chút, “Đừng đoán bừa cậu không phải anh của tôi.” (Thực ra nếu tính theo tuổi thực thì Trọng Thanh kém tiểu Du 4 tuổi nhưng vì để hợp với mạch chuyện nên ta vẫn để xưng hô tôi- cậu)

“Thực sự, tôi tình nguyện cậu là anh của tôi.” Giọng nói của hắn có chút nhỏ đi.

“Hôm nay cha tôi gọi đến bảo tôi có hay không đảm nhiệm chức vụ đồng thời giao cậu qua đó, chính là tôi sẽ không đem cậu giao đi, cả đời này cậu đừng nghĩ sẽ thoát khỏi tôi.” Bộ dạng hiện tại của hắn thực sự là điên rồi.

“Cậu có biết cha tôi đã nói gì không? Cha của cậu thì ra cũng bị bao dưỡng? Ha...ha...ha...” Hấn cười điên cuồng.

“Nói bậy, anh nói dối!” Tôi rống giận, “ Anh sỉ nhục tôi còn chưa đủ? Còn muốn sỉ nhục cha tôi?”

“Nói bậy? Tôi mới không có nói sai chính là từ mẹ cậu và cha tôi nói.” Hấn nhe răng cười ngất lời tôi, “ Không nghĩ tới cha cậu mê hoặc cha tôi mà cậu lại có thể mê hoặc tôi? Cha con đúng là có số bị bao dưỡng.”

“Nói bậy, anh im miệng đi, cha tôi không thể là đồ chơi của Hà Nhật Viêm, lại nói là anh ép buộc tôi, là anh cưỡng bạo tôi.”, Giọng nói của tôi khàn đặc.

“Cưỡng bạo? Vậy ai là người ngày hôm trước ở trong tay tôi ra ba lần, sung sướng đến ngay cả giường cũng không rời được.”

Không muốn nghe những âm thanh ô uế của hắn, tôi ra sức lắc đầu, giống như làm vậy có thể bỏ lại những âm thanh đó ở ngoài tai.

Vốn đang rất đau đầu lại mãnh liệt lắc như vậy lại bắt đầu hoa mắt chóng mặt

“Anh nói bậy, là anh cưỡng bạo tôi, cưỡng bạo tôi,...” Tôi thì thào nói.

“Phải không?” Hấn một bên cười nhẹ một bên lại đến gần tôi, “ Vậy chúng ta bây giờ thử xem cậu có nguyện ý hay không.”

“Đừng, lẽ nào anh lại muốn cưỡng bạo tôi sao?.

9. Chương 9

Tôi nén thân thể đau đớn, cố gắng bỏ trốn chạy khỏi tên con trai điên cuồng này, “Đừng, đừng qua đây, Trọng Thanh, đừng,...”

“Phải, vì sao lại không nên? Muốn cho cậu biết có phải bị tôi cưỡng bạo hay không thôi mà.”

Hấn bắt được mắt cá chân của tôi, tôi chẳng thể di chuyển được, hắn hừ một tiếng, tìm được cái cà vạt liền đem hai chân của tôi buộc vào nhau

“Đừng, buông, buông có nghe thấy không? Buông,...” Hai tay không ngừng gạt tay hắn ra lại bị hắn dùng một tay mà khóa lại, lại bị trói.

Hấn đem hai chân thẳng một đường mà ép lại, sau đó trực tiếp xâm nhập.

“Đau quá...!” Một phần là vì hậu huyết chưa được bôi trơn mà trực tiếp bị xé rách, cho dù hậu đình đã từng bị hắn thương, nhưng bỏ qua bôi trơn mà trực tiếp tiến vào đối với tôi vẫn là một việc cực kì thống khổ, một phần vì bị hắn bẻ chân chạm thẳng tới ngực mà đau nhức, đối với thân thể không mềm mại của tôi mà làm loại động tác có độ khó cao như này là một chuyện vô cùng gian nan.

“Hừ(tiếng thở),...hừ,...,a....đau quá.” Tôi đến mức đầu toát đầy mồ hôi.

Đột nhiên một trận đau nhức kéo tới, không phải hậu đình cũng không phải là chân mà là lưng. “Đau quá, tôi thực sự rất đau, a...” Tôi kêu lớn. Bởi vì thân thể chưa đủ mềm, bởi vì để giảm áp lực ở chân mà lưng phải cong lên, ai ngờ lần này toàn bộ áp lực đều đặt trên lưng, nhất thời đau đến mức tôi không thể không kêu to.

Hấn thấy biểu tình của tôi không giống giả bộ, liền đem phân thân rút ra ngoài, hắn rút ra cũng giãy vò tôi không ít, phân thân của hắn khô ráp ma sát bên trong làm cho tràng bách đường như bị nứt ra. Tôi vẫn cảm giác được sự rách ra đến đau đớn đó, thậm chí còn nghe được coi như còn nhe được tranh âm tí tách của máu chảy.

Hấn dùng một tay lật người tôi lại, khiến tôi quỳ rạp dưới đất, khi tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã nâng hông lên lập tức chen vào, nhờ có máu làm trơn, hắn không cần cố sức như lần đầu tiên đi vào, một chút liền có thể đẩy toàn bộ phân thân đi vào.

Từ lúc hấn tìm được điểm mẫn cảm của tôi đến nay cũng chưa từng làm tôi chảy máu. Thế nhưng lúc này đây hấn đã hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của tôi, chỉ muốn phát tiết tâm trạng của mình.

Bởi vì tâm trạng kích động hấn rất nhanh đã xuất ra, nhưng nhìn hấn không có phản ứng, mới phát hiện hấn căn bản không muốn rút phân thân đã mềm nhũn ra.

Tôi lại giãy giụa, “Buông, nên đủ rồi chứ, nên thấy thỏa mãn rồi chứ?”

“Thỏa mãn?” Hấn cười nhạt, “Tôi còn chưa cho cậu thỏa mãn đi? Miễn cho cậu lại nói tôi cường bạo cậu.”

“Đừng, đừng!” Tôi nghe đến đó lại càng luống cuống, trước kia bởi vì cho rằng mình đang ngu ngốc nên căn bản không nghĩ đến tôn nghiêm của chính mình, hiện tại lấy thân phận là một người bình thường để tiếp nhận sự an ủi của đàn ông, điều này tôi làm sao có thể tiếp nhận?

Hấn lật một cái liền đem lưng của tôi áp xuống đất, sau đó dùng tay còn lại bắt đầu kích thích huyết khẩu, lại cảm giác được vừa tê vừa ngứa, quả nhiên, phân thân của hấn ở trong hậu đình lại bắt đầu dần lớn lên lấp đầy ở bên trong.

Sau khi xuất ra một lần, lần này hấn thông thả hơn, bắt đầu chơi đùa các kiểu, đầu tiên là rút ra dò xét lối vào, sau đó đột nhiên lại thật mạnh đẩy vào, lần này hấn đụng thẳng vào tuyến tiền liệt.

“A...” Kiểm chế không được liền phải bật ra tiếng rên rỉ, chỉ cảm thấy một hồi nóng rực từ đỉnh đầu rồi lan ra toàn thân, thực sự rất thích, toàn thân đều run rẩy. Tuy rằng bản thân đã gắt gao cắn chặt lấy hai tay nhưng loại sung sướng này tôi kiểm chế không được.

Hấn cũng đem điểm này làm mục tiêu mà toàn lực ứng phó, ra sức mỗi lần tiến vào đều kích thích tuyến tiền liệt. Không cần nhìn cũng biết phân thân của mình cũng đã hoàn toàn cương lên, thậm chí quy đầu đã tiết ra chất lỏng. Không được, thật sự không chịu nổi.

“Ư....a....ừ...” Tay đều đã cắn đến chảy máu, trong miệng tràn đầy vị rỉ sắt, nhưng như vậy cũng không làm thân nhiệt mình hạ nhiệt độ. Phân thân hấn đẩy vào càng lúc càng sâu, càng lúc lại càng lớn.

Không được, phải bắn. Trong đầu hiện lên ý định như vậy, gần như đã đem cả nắm tay vùi vào miệng, ngăn cản thở dốc cùng khoái cảm. Thế nhưng đột nhiên bàn tay thô to của Trọng Thanh liền nhéo một cái ở âm nang(tinh hoàn). “A...” đau quá, lập tức tất cả khoái cảm đều vì cái nhéo này mà tan thành mây khói, đau đến hít thở, muốn dùng tay để che đi hạ thể đau đớn của chính mình, nhưng thoát cái liền bị hấn bắt trụ lấy tay.

“Thế nào? Muốn bắn không? Vậy thừa nhận đi, muốn tôi làm cậu.” Hấn ác liệt mà nói ra lời này.

“Không, có chết tôi cũng không nói.” Tôi tạm thời ngừng thở dốc mà phản bác.

“Được, vậy đừng có trách tôi.” Ngữ khí hấn thập phần âm trầm.

Hấn ngừng ra vào, đem cả người đè lên lưng của tôi, bắt đầu khàn giọng mà cắn vào cổ, hấn dùng hết sức mà cắn khiến tôi thấy mình như bị một tên quỷ hút máu quần lấy, vừa gặm lại vừa cắn lại cảm nhận được khoái cảm dần dần tăng lên.

Tội sự thực sự hận thân thể này, hoàn toàn bị hấn nắm giữ. Nhưng hấn nuông tôi giống gái bán hoa mà cầu hấn, chết cũng không thể.

Dương như cũng giống lần trước, khi sắp bắn liền bị hấn ngăn lại ở chỗ đó, nếu như đàn ông mà không thể bắn, vậy nỗi thống khổ của hấn cũng sẽ không có kết thúc, mà hấn vẫn cứ để tôi một mình giãy giụa trong thống khổ.

Vô số lần xây dựng tâm lý, không thể cầu hấn, có chết cũng sẽ không cầu hấn. Mặc kệ đau khổ thế nào cũng không thể cầu hấn. Sau khi trải qua vài lần sự tình giống nhau, tôi liền từ từ mà rơi vào hôn mê, hấn từ đầu đến cuối cũng không được như nguyện nghe tôi van xin cầu nào.

Thế nhưng càng không nghe được hấn lại càng tàn khốc, mà tôi cũng vì vậy mà càng thống khổ, thậm chí thời gian cương càng ngày càng ngắn, tôi sợ mình trong lúc bị giãn vật đó không thể không đầu hàng. Nhưng cho dù là cả đời này bất lực, cũng không thể cầu xin hấn, không thể trước mặt hấn biểu hiện như một gái điếm.

Cuối cùng tôi ngất đi, mặc kệ hấn có làm gì cũng không tỉnh lại nữa, thật sự quá mệt mỏi rồi. Ở trong tình trạng đã trải qua hành hung, trải qua thời gian dài gần vật sau đó, hiện tại thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, làm tôi thiếp đi.

Cuối cùng tôi cũng tỉnh lại, vết thương trên người cũng đã được xử lý. Quay đầu xung quanh liền thấy Trọng Thanh sắc mặt âm trầm đang ngồi bên cửa sổ mà nhìn tôi.

Nếu như trước đây, ngoại trừ đau khổ cũng chưa từng có vui vẻ, nhất định có thể không sợ mà nói thẳng là hấn cường bạo tôi, thế nhưng những lúc gần đây nhất, lúc phát sinh tình sự kia, hấn đã đem cơ thể tôi hoàn toàn thay đổi, trở nên ngay cả chính mình cũng thấy khác biệt, khiến tôi tự cảm thấy bản thân mình miễn cảm đến đáng sợ, lúc hơi thở hấn ở bên tai sẽ khiến hai chân như nhũn ra, lúc hấn hung hăng mót vào cổ thì có thể làm cho máu dồn lên tới tận đỉnh đầu, khi hấn hôn sâu cơ thể cũng chỉ có thể hoàn toàn trước hấn. Bây giờ thân thể đều như vậy làm sao có thể nói thẳng thừng rằng hấn cường bạo tôi?

Tôi còn lý do gì để nói những lời này đây? Thân thể đã đều không nghe theo ý chí của chính mình, mặc kệ ý chí không muốn cỡ nào, nhưng chỉ cần hấn khê vuốt, chỉ cần hấn kích thích, cả cơ thể đều hoàn toàn hướng về phía hấn, điều này căn bản là cường bạo chính mình mà.

Tuy rằng không nói ra như hấn mong muốn, nhưng nói ra những lời đó cũng thấy tự thẹn với lời nói của mình, chính mình ở trên người hấn đạt được khoái cảm là sự thật không có gì để tranh cãi. Tôi thực không có lập trường khi nói cả hai người đều chịu tổn thất, bởi lúc cao trào cũng không chỉ đơn phương một người đạt, vậy nên lúc khó chịu cả hai cũng sẽ khó chịu giống nhau.

Tôi nghiêng người để có thể nhìn thấy hấn, muốn hấn nói rõ chân tướng.

Hấn nhìn thấy ánh mắt cầu xin của tôi, không làm tôi thất vọng hấn liền giải thích rõ ràng mọi việc.

Theo như hấn nói, chuyện cũ nói ra nhất định phải cân nhắc, không biết những gì hấn kể có đúng hay không?

Chuyện này đã là chuyện của 25 năm trước, khi tôi mới được một tuổi. Cha vốn là một cô nhi thật vất vả mới học xong đại học tại một trường sư phạm, mẹ là thiên kim tiểu thư mới từ nước ngoài trở về. Vốn hai người đều không quen biết, vì một tai nạn xe cộ nên mới quen nhau, mẹ lái xe đâm trúng phải cha, từ đó thiên lôi câu động địa hoả(chỉ trạng thái tình cảm mãnh liệt, giống kiểu tình yêu sét đánh), rồi dần dần liền phát triển thành tình yêu, chính là người nhà của mẹ sao có thể chấp nhận một người không tiền lại không thế? Đã trải qua một hồi gian khổ cùng đấu tranh cuối cùng người nhà cũng buông tha cho họ, cũng từ đây người nhà cùng mẹ cắt đứt quan hệ.

Cuộc sống tuy gian khổ lại vất vả nhưng vẫn rất hạnh phúc, chính là tất cả đều bị Hà Nhật Viêm phá hủy. Cha và Hà Nhật Viêm vốn là mồ côi cùng lớn lên ở một cô nhi viện, tuy rằng tình cảm rất tốt, nhưng bởi vì cô nhi viện bị người ta thu hồi, đành lập tức phải đóng cửa, bởi vậy bọn họ đều phải ly khai lúc đó cũng đã 15 tuổi, sau này chỉ biết Hà Nhật Viêm muốn thi cảnh sát, mà cha vừa muốn làm thuê vừa muốn đọc sách nên thời gian qua lại cũng không nhiều, lúc liên lạc đều qua người khác rồi dần dần mất liên lạc.

Cha chính là trăm triệu lần không ngờ tới Hà Nhật Viêm cuối cùng lại lặn lội chốn hắc đạo, lại một mình có cả băng đảng riêng. Càng không ngờ tới là Hà Nhật Viêm dùng trăm phương nghìn kế để tìm mình (Du ba ba). Thì ra lúc ở cô nhi viện ông ấy đã thích cha tôi, vì vậy lúc nghe được cha tôi đã kết hôn lại còn sinh cả con ông ấy liền phát điên, đem cha tôi trời lại. Mà mẹ tôi căn bản còn không biết tại sao lại như thế? Là ai trói buộc ai căn bản là không thể nào biết được. Bởi vậy gặp lại ngẫu nhiên này, mẹ tôi chỉ biết một bên làm việc, một bên chăm sóc tôi, một bên đem hết hết hy vọng gửi vào cảnh sát, hy vọng cảnh sát có thể tìm ra được cha tôi.

Hà Nhật Viêm đề tiện ấy đem mẹ con tôi ra để uy hiếp cha, yêu cầu cha không được rời xa hấn, nhưng thời gian dài tâm lý bị buồn bực, lại bị đối đãi bằng bạo lực, cuối cùng làm cho cha bị ngã bệnh, kiểm tra thì ra là ung thư phổi. Hà Nhật Viêm đều tìm bác sĩ giỏi nhất, cùng thuốc tốt nhất, nhưng cha căn bản là không muốn điều trị, người ngoan cố đến Hà Nhật Viêm cũng không có biện pháp, chỉ có thể thấy thân thể cha ngày càng một suy yếu, cuối cùng hấn chỉ có thể nhượng bộ, đem cha trở về bên cạnh mẹ, mà lúc này cha đã gầy đến mức chỉ còn lại xương cốt.

Hắn sắp xếp cho cha nằm viện, cho mẹ rất nhiều tiền, nhưng làm sao mẹ muốn nhận được, với người đã hại cho vợ chồng họ chia lìa đến một năm, lại làm hại chồng mình mắc bệnh, sau đó mới buông tha, đối với hắn bà thật chỉ muốn liều mạng. Chính là nghĩ đến chồng, nghĩ đến con, bà lại chịu đựng nhịn xuống, thậm chí vì để kéo dài sinh mệnh cho cha mà chấp nhận cả sự viện trợ của Hà Nhật Viêm.

Mẹ vẫn luôn chăm sóc cha, vượt qua bản thân được nửa năm, tuy rằng Hà Nhật Viêm mỗi ngày đều đến thăm cha nhưng đều bị mẹ bắt đứng ngoài cửa cuối cùng đến ngày cha gần hấp hối nhìn thấy ánh mắt của cha thủy chung vẫn nhìn về phía cửa, mẹ rốt cục cũng nhận ra cha kì thực vẫn muốn nhìn lại hắn, mẹ đành cho ông ấy tiến vào, cho họ cuộc gặp mặt lần cuối.

Hà Nhật Viêm nhanh chóng bắt lấy bàn tay đã gãy đến đơ xương của cha khóc không thành tiếng, “Thật xin lỗi,...phải,...thực sự xin lỗi,...”

Đôi mắt cha vẫn lộ ra sự điềm tĩnh, “Quên đi, tôi không trách anh, về sau anh nhất định phải đối xử thật tốt với A Nghi.” (Chú thích: Lam Ngọc Nghi mẹ của Trọng Thanh).

Sau đó đem tay còn lại cầm lấy tay mẹ tôi, lúc này mẹ đã lệ rơi đầy mặt, “A Linh,... Anh yêu em,...,đối với em,... anh không thể chăm sóc nữa rồi.”

Đây là lời cuối cùng mà cha tôi để lại, lúc cha chết tôi mới được hai tuổi, căn bản không có chút ấn tượng gì với cha. Mẹ vẫn thủy chung một lòng với cha, vì vậy cho dù sau này đối với rất nhiều người theo đuổi bà vẫn luôn tỏ ra thờ ơ, chính là có thể đem tôi chiếu cố tốt, vậy mà còn chưa đến ngày tôi có thể tự lực cánh sinh đã sinh ra rất nhiều bệnh.

Nếu không phải Trọng Thanh nói, tôi cũng không biết cha cùng mẹ từng có một năm không ở bên nhau, trong trí nhớ, những gì mẹ nói về cha đều là tốt đẹp, đều là hạnh phúc.

Nhưng là khi Trọng Thanh nhớ lại, cha tôi cùng cha hắn chính là nguyên nhân khiến mẹ hắn thống khổ, mẹ hắn yêu Hà Nhật Viêm điên cuồng, cho dù biết cha hắn yêu đàn ông, lại là một người đàn ông hết sức bình thường, cũng vẫn không buông tha, bà ấy nghĩ vẫn có thể chịu được, vẫn ở lại chờ ngày Hà Nhật Viêm mất đi tình cảm, bà ấy cho rằng sau khi cha tôi chết đi Hà Nhật Viêm cuối cùng có thể đối đãi tốt với mình, bà như bông hoa chờ hắn ba năm có thể hồi tâm chuyển ý, thậm chí còn sinh cho hắn một đứa con nhỏ, lại phát hiện chính mình cùng con nhỏ lại không bằng một tấm ảnh chụp của cha tôi, bà đã đến đỉnh điểm không thể chịu được nữa liền đem đứa con mà rời khỏi Hà Nhật Viêm.

Bà ấy cũng không giấu Trọng Thanh đem hết thấy chuyện cũ đều nói cho hắn, mặc dù bà muốn ly khai Hà Nhật Viêm nhưng vẫn hy vọng Trọng Thanh có thể tiếp quản Thanh Bang, hy vọng Hà Nhật Viêm có thể đặt đứa con này vào trong lòng, có thể quên đi phần nào chuyện của hắn.

Mà Trọng Thanh cũng vì làm theo yêu cầu của mẹ hắn mà gia nhập giới giải trí, hiện tại ngược lại lại có tác dụng lớn, Thanh Bang nếu muốn tiếp tục trụ hàng nhất định phải có biện pháp tẩy trắng. Hắn trước kia dùng rất nhiều tiền quảng cáo để mở Tung Hoàn, lại tự mình đứng sau chủ trì. May mà hắn kêu gọi được rất nhiều nhân lực tốt, bởi vậy công ty này rất nhanh đã có thể khởi công. Hiện tại rất nhiều bộ phận ở Thanh bang đã làm việc ở công ty giải trí. Thanh Bang trước đây cũng đã mở hai câu lạc bộ, về sau khi Trọng Thanh tiếp quản thay đổi lại càng được nhiều người yêu thích, đặc biệt là Hắc Sắc đang là trào lưu hiện nay, có thể thỏa mãn những yêu cầu biến thái của những nhân vật cấp cao. Bởi vậy hiện tại trên thực tế Thanh Bang đã gần như ở trong tay Trọng Thanh.

Nhưng chính bởi vì người cả đời mình thích là đồng tính luyến ái, mẹ hắn sao có thể chấp nhận đứa con của mình cũng yêu đàn ông? Bởi vậy mẹ hắn mới vì tin đồn tôi đưa mà bệnh cũ lại tái phát, hiện tại đã qua đời.

Nếu như nói Trọng Thanh hận tôi vì đã làm tan biến nguyện vọng của mẹ hắn, làm cho mẹ hắn qua đời mà làm đủ mọi chuyện tàn khốc với tôi, nhưng hắn cũng vì yêu tôi sâu sắc mà chính mình cũng lâm vào đau khổ. Chính hắn cũng đấu tranh rất nhiều, nếu như trước kia hắn có thể cân nhắc mà buông tôi ra thì hiện tại chính là không thể, bởi vì hắn sẽ không thể chấp nhận tôi, cha hắn vì yêu cha tôi khiến mẹ hắn cả đời thương tâm, mà hắn hiện tại lại yêu tôi sâu sắc đến vậy, nếu hắn lại chấp nhận tôi, mẹ hắn ở thế giới bên kia cũng sẽ không tha lỗi cho hắn.

Tôi cũng đem nguyên nhân của chuyện này nghĩ vô số lần ở trong đầu, cũng không biết Trọng Thanh sẽ đem tôi biến thành như thế nào? Nhưng hiện tại nhất định phải biết mẹ hiện giờ ra sao.

“ Mẹ tôi thế nào rồi?” Tôi mở lời. Đây là lời đầu tiên nói sau khi tỉnh lại, có chút khàn khàn.

“ Yên tâm tôi sẽ không làm gì mẹ cậu, vốn chỉ định giam lỏng bà ấy ở trong Thanh Bang, ai ngờ tuần trước trốn thoát được lại đâm ngay phải ba tôi, ba tôi liếc mắt một cái liền nhận ra mẹ cậu nên muốn tôi mang cậu qua đó.”

“ Lời của ba tôi không thể không nghe theo, thế nhưng cho dù thả cậu về cậu cũng đừng mong trốn thoát khỏi tôi, cậu đừng quên ảnh chụp của cậu vẫn ở trong tay tôi. Cho nên cứ nghĩ xem mình nên làm thế nào?”

“ Anh rốt cuộc là muốn làm gì? Tôi rốt cuộc phải làm thế nào anh mới bằng lòng buông tha tôi?” Tôi quả thực muốn điên rồi, hắn vì cái gì mà không để tôi được sống yên ổn? Hắn không phải yêu tôi sao? Vì cái gì muốn tôi đau khổ?

“ Cậu làm sao hiểu được cảm nhận của tôi, yêu thương một kẻ hung thủ hại chết mẹ mình, chẳng lẽ tôi còn có thể cùng cậu sống cuộc sống hạnh phúc sao? Tôi muốn làm rất đơn giản, bản thân tôi cũng sống không tốt, cậu đừng nghĩ sẽ được sống yên ổn.” Nội tâm hắn thực sự lộ ra hận ý khiến tôi cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

“ Anh đừng có luôn mồm nói tôi hại chết mẹ anh được không?” Lần này thực sự muốn vùng lên, “ Cha tôi không phải bị ba anh hại chết sao? Tôi đây cũng muốn báo thù?” Tôi cảm thấy được hắn cố chấp đến đáng sợ.

“Như vậy càng tốt, chúng ta liền cả đời cùng nhau dây dưa một chỗ.” Hắn thế mà lại nở nụ cười

A, người này sao lại khó lý giải như vậy.

10. Chương 10

Không nghĩ tới hắn bề ngoài tao nhã lịch sự như vậy bên trong lại ẩn dấu một tư tưởng cực đoan tính tình hung bạo.

Hắn vẫn đem tôi nhốt trong biệt thự khiến tôi chịu áp lực rất lớn, ba hắn đã chờ đến sắp mất đi kiên nhẫn mà hắn vẫn kiên quyết không buông tha. Khi hắn cảm thấy áp lực luôn lấy tôi làm chỗ phát tiết.

Nếu như nói trước đây, hắn biết tôi có bệnh liên vì thế mà thương tiếc tôi thì hiện tại liền không có kiêng dè cổ kị như vậy, hắn luôn lấy tôi làm chỗ để hắn dồn tức giận, mỗi lần đều khiến tôi đau khổ thật nhiều. Loại đau khổ này cũng không chỉ đau khổ là thân thể bị ngược đãi, mà lúc cường bạo hắn cũng không quên đem tôi giày xéo, khiến tôi tham gia vào hàng ngũ cường bạo, khiến cho tôi cường bạo chính mình, không chỉ là chà đạp ý chí của mình, lớn hơn cả là chà đạp tôn nghiêm của mình (giải thích: Chỗ này có chút khó hiểu có nghĩa là khi Tiểu Du bị Trọng Thanh cưỡng gian Tiểu Du cũng có phản ứng cũng cảm thấy thích nên e ấy cảm thấy như tự cường bạo chính mình).

Mặc kệ tôi khóc cầu xin hắn như thế nào hắn đều thờ ơ, hắn coi sự giãy dụa của tôi chính là lạc thú của hắn, nhìn thấy tôi ban đầu kháng cự lúc sau lại hòa theo hắn, từ lúc đầu ủ rũ, gào khóc, lúc sau lại sung sướng thờ dốt, mà hắn cảm thấy thú vị nhất là phần thân của tôi không cần trải qua âu yếm lúc đầu, chỉ cần kích thích hậu đình phía sau liền có thể xuất ra, mà lúc đấy chính là lúc cảm thấy sỉ nhục nhất, không chỉ có sự vũ nhục của hắn làm tôi thống khổ mà trong thâm tâm cũng đối chính mình mà miệt thị, đối với chính mình chán ghét sống không bằng chết.

Căn bản không thể tin được hắn luôn nói yêu tôi, nếu có thể đối với người mình yêu làm ra những chuyện tàn khốc như vậy, có thể thấy tình yêu của hắn sâu sắc như thế nào. Nếu như cả đời phải dây dưa với người như vậy, tôi chẳng bằng chết đi.

Tôi đã mất đi động lực để sống tiếp, biết được mẹ là người quen cũ của Hà Nhật Viêm, hắn nhất định sẽ vì nể mặt cha mà chiều cố bà, tôi đã không còn lý do gì để sống tiếp.

Đúng như những chuyện tình khác, nếu yêu phải chính kẻ thù của mình, vậy tình yêu kia sẽ đi đến kết thúc mỹ mãn hay chính là tàn khốc? Mà tôi biết rằng kết thúc của mình cùng Trọng Thanh nhất định không thể là cuộc sống hạnh phúc, hẳn sẽ không quên được sự đau khổ mà mẹ hẳn đã phải chịu, mà tôi cũng không thể quên được hẳn đã tổn thương lòng tự trọng của tôi như thế nào, vì vậy chúng ta ở cùng nhau chỉ có thể cho nhau dần vật, nếu như với người yêu của mình mà cũng không thể tự mình đối tốt được thì tôi còn lý do gì để sống tiếp đây?

Hiện tại Trọng Thanh thấy tôi nhất định sẽ mang lên giường, tôi đơn giản sẽ không xuống giường nữa, mặc cho mọi người lúc đó phải cố sức, ngay cả ba bữa cơm cũng nhất quyết không xuống giường, người hầu trong nhà mang đồ ăn đến tận giường nhưng đối với một người đã mất đi cảm giác muốn ăn, người đó lại phải dọn nguyên bàn ăn đó xuống, kỳ thực cũng không phải tôi tuyệt thực mà nhìn thấy đồ ăn đều không muốn ăn, ngay cả như vậy cũng không thấy đói, không biết có phải hay không luôn ở trên giường không hoạt động nên không có nhu cầu đối với đồ ăn.

Trọng Thanh cho rằng tôi đang giả bộ, vì vậy dưới tình huống như vậy hẳn chẳng thêm quan tâm, cho dù cân nặng giảm mạnh, thể lực cũng giảm sút so với trước đây, thậm chí lúc làm tình tôi vẫn như thường lệ mà mất đi ý thức, ngay cả lúc xuất ra cũng là trong tình trạng hôn mê. (cái này thật hư cấu ngắt mà cũng có thể ra được !!!)

Tôi có thể thấy trong mắt hẳn dần có sự bất an, lo lắng nhưng không nói ra, giữa chúng tôi hiện tại đến đối thoại cũng rất ít, ngoại trừ lúc làm tình hẳn hầu như đều không ở bên cạnh, cũng không biết hẳn vội vàng cái gì, mà tôi cũng không quan tâm.

Lúc ân ái, động tác của hẳn càng ngày càng thô bạo, giống như muốn đem tôi đập vỡ vụn. Tôi biết hẳn chịu không ít áp lực Hà Nhật Viêm khiến hẳn ngày càng gấp. Từ đối thoại của hẳn với Vân Thường tôi biết được, Hà Nhật Viêm đã cho hẳn thông điệp cuối cùng. Nhưng hẳn vẫn ỷ lại nhân lực trong tay mà giam cầm tôi ở chỗ này.

Có thể cảm nhận được mạng sống của mình từng chút từng chút một dần tiêu tan, không biết người khác đối với cái chết của mình có cảm giác thế nào, có thể nói hiện tại trong lòng mừng rỡ đến mong chờ. Bác sĩ đã chuẩn đoán tôi bị chứng kén ăn mức độ nhẹ, nếu như tiếp tục không muốn ăn nhất định sẽ đối mặt với tử vong.

Lúc Trọng Thanh nghe được kết luận của bác sĩ như vậy hẳn suýt chút nữa là kéo tôi từ trên giường đứng lên mà hành hung, “ Cậu muốn chết sao? Đâu có dễ dàng như vậy? Cậu đừng nghĩ có thể chết dễ dàng như vậy!” Giọng nói của hẳn dữ dần mà còn có chút run rẩy.

“Tôi biết thực lòng anh không muốn tôi chết, đơn giản không vì cái gì khác, vì anh yêu tôi, nhưng anh lại không thể chịu được mình hạnh phúc, càng không thể chịu được người làm hại mẹ con anh đau khổ mấy chục năm có được hạnh phúc, vì vậy thông qua hành hạ tôi mà cũng là hại chính mình, cũng nhất định hành hạ ba anh khiến ông ấy cũng cảm nhận được thống khổ, nói như vậy tôi còn lý do gì để sống đây? Để cho tôi thoát khỏi sự đau khổ của anh cũng chính là giải thoát khỏi đau khổ của chính tôi.”

Hắn hiện tại đều tự mang ba bữa đến ép buộc tôi ăn, thể nhưng ăn chưa được hai miếng liền bắt đầu nôn ra, tôi ăn thấy thống khổ, hẳn thấy vậy lại càng đau hơn. Cần gì phải thế? Để cho tôi đi, chính hẳn cũng được giải thoát không phải sao?

Bất kể là ăn cái gì đến cuối cùng cũng đều bị tôi nôn ra, thậm chí đến dịch dạ dày cùng mật cũng đều nôn ra, thật sự không có biện pháp nuốt xuống. Hẳn suy nghĩ rất nhiều biện pháp như lúc ăn đặt cái thì ở đầu lưỡi, thậm chí cuối cùng dùng tay bịt miệng của tôi lại nhưng vẫn không được, đồ ăn từ thực quản không tìm được đường dẫn liền chảy vào khí quản thiếu chút nữa khiến tôi bị sặc chết. Trọng Thanh rất cục cựa cũng hiểu lần này tôi không giả bộ, nhìn tôi nhiều ngày không ăn uống mà cơ thể gầy đến trơ xương, trong mắt hẳn tràn đầy thương xót.

Cuối cùng hẳn vẫn là khóc, quỳ xuống trước giường, nắm lấy tay của tôi, “ Cầu xin em, tôi thật sự bỏ qua cho em, thực sự tôi để em đi, em đừng như vậy, ăn một chút cũng được, không ăn em sẽ chết!”

Hắn lệ rơi ứ đầy mắt, đem khuôn mặt tràn đầy nước mắt chôn vùi vào bàn tay tôi, “ Tôi không thật sự muốn hại em chết, chỉ cần cho tôi chút thời gian tôi sẽ nghĩ thông suốt, vì sao em lại biến thành như vậy, vì

sao phải cố gắng rời xa tôi?”

Tôi đem tay còn lại nhẹ nhàng đặt lên đầu hấn, ngay cả động tác như vậy đối với tôi cũng là vô cùng gắng sức, thay vì nói là nhẹ nhàng đặt trên đầu hấn chẳng bằng nói đến cuối cùng bởi vì không có lực mà đánh rơi tay lên đầu hấn.

Hấn nắm lấy tay tôi, ngẩng đầu nhìn, trong mắt ngấn lệ nhưng lại không thể tuôn ra, thực lòng rất chua xót, có thể nói tôi thật sự cũng không muốn thấy hấn như vậy, không phải tôi không cho anh thời gian mà anh vẫn bị thù hận làm mờ mắt, “ Anh,...cho...cho phép tôi... được gặp mẹ... được không?” Tôi dứt quãng nói.

“ Được được, em đáp ứng tôi ăn nửa bát mỳ này được không?” Hấn vội vàng gạt đầu còn nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

Nhìn bộ dạng của hấn thành như thế này thật sự là giống một đứa bé, “ Được.” Tôi gạt đầu mặc dù biết ăn bát mỳ này xong sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng tôi không muốn làm hấn thất vọng.

Như dự liệu đang nhanh chóng nốt xuống thì đã nôn thốc nôn tháo, cả người ngã ra giường ngay cả động một cái cũng không có sức để động.

Khi tôi hồi phục ý thức mới biết mình vậy mà lại hôn mê đến bất tỉnh, vừa mở mắt liền thấy bóng dáng một người phụ nữ, thì ra là mẹ.

“Tiểu Du, Tiểu Du sao con lại biến thành thế này?” Mẹ khóc, thật lâu không gặp bà đã thêm rất nhiều tóc bạc, xem ra nửa năm gần đây đã khiến cho bà già đi rất nhiều.

“ Tiểu Du con không nên dọa mẹ sợ, con nghìn vạn lần đừng dọa mẹ.” Trên mặt mẹ hiện rõ vẻ lo lắng, xem ra thời gian này Trọng Thanh đã đem tình huống của tôi nói cho mẹ.

“ Mẹ...mẹ đón con về...con...muốn ...về nhà” Gặp được bà ủ khuất trong lòng tích lũy bao lâu nay thoáng cái đều trào ra. Bất cứ người nào đối mặt với người thân mà nhất là đối với mẹ của mình, năng lực chịu đựng đau khổ dường như sẽ đều bị giảm bớt, đều muốn nằm vào ngực mẹ mà trút hết tất cả thống khổ.

“Được, mẹ mang con về nhà.” Mẹ một tay gạt đi nước mắt nghiêm túc mà trả lời tôi.

“Không được, em ấy không thể rời khỏi tôi.” Bên kia truyền đến âm thanh lo lắng lạ thường, thì ra Trọng Thanh cũng đã tiến vào.

Hấn bước một bước liền bước đến bên giường, không để ý sự phản đối của mẹ, cầm lấy tay tôi, “ Em sẽ không về nhà đúng không?” Hấn tha thiết và chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi bị hấn lắc vô cùng khó chịu, chỉ kịp quay đầu sang nhìn mẹ, “ Mang con... về nhà.”

Sau đó chính là cái gì cũng không biết.

Lần này tôi có thể cảm giác được chính mình đã ngủ thật lâu, thật lâu cũng không ngủ được sâu như vậy, không lo lắng.

Tôi mở mắt, nhìn thấy xung quanh quen thuộc, thì ra là căn phòng ngủ đã mấy chục năm, thì ra cuối cùng cũng được trở về. Để tôi chết ở trong nhà mình đi.

Mẹ đẩy cửa vào thấy tôi đã tỉnh liền đi đến ngồi trước giường hỏi, “ Con đã tỉnh?”

Nhìn khuôn mặt gầy gò của tôi, nước mắt của mẹ vẫn là không nhìn được mà chảy xuống. Từ trước đến nay vẫn luôn thấy mẹ kiên cường, cho đến bây giờ cũng không nhìn thấy bà ở trước mặt tôi mà biểu hiện sự mềm yếu, hiện tại là không nhìn được nữa sao? Lẽ nào bà biết tôi đã qua đại nạn?

Được rồi, tôi cũng không biết nửa năm qua bà đã trải qua những gì đây?

“Mẹ, nửa năm này...” Tôi cố sức hỏi ra.

“ Nửa năm qua mẹ vẫn luôn ở Thanh bang, được Trọng Thanh trợ giúp. Chính là ngày đó vị kia đến nhà chúng ta, hấn nói với mẹ con đã đồng ý cam kết của hấn, làm trợ lý gì đó của hấn, lại đưa mẹ một phong thư từ chức, muốn mẹ giao giúp con đến tòa soạn báo, con không phải là đã đi cùng hấn rồi sao? Vì vậy mẹ

liền tin hẳn, hẳn còn đặc biệt đưa mẹ đến tòa soạn giúp con đưa đơn từ chức, sau đó hẳn nói cái gì con ở đây đợi hẳn cùng đi ăn, rồi đem mẹ đi, biết không, hẳn liền đem mẹ dẫn đến một căn phòng lớn.”

“ Đến đó rồi mẹ mới biết mình bị lừa, nhưng bọn hẳn không cho ta ra ngoài, chỉ đem ta nhốt ở đó, thương thay mẹ con chúng ta cô nhi quả phụ đến báo cảnh sát cũng không thể.

Cứ như vậy qua hơn bốn tháng, có một ngày ta chạy được ra, vừa lúc lại đụng phải Hà Nhật Viêm, mà Trọng Thanh lại là con của hẳn với A Nghi.”

“Sau chuyện của cha con, ta trăm phương ngàn kế ẩn núp bọn họ, chính là không hy vọng Hà Nhật Viêm lại đến quấy rầy cuộc sống của mẹ con chúng ta, không nghĩ tới con tại sao lại chộc tới con hẳn chứ?”

“ Hà Nhật Viêm đáp ứng ta làm con hẳn thả con. Đã đợi hơn một tháng Trọng Thanh cũng không thả người, mãi cho đến ngày hôm qua hẳn mới chạy đến chỗ ta, nói rằng con sắp chết, con muốn gặp ta.”

“Tại sao lại như vậy, nhà chúng ta đã tạo nghiệt gì cha con các người đều bị bọn họ dẫn vật như vậy. Lẽ nào bọn họ không ép chết hai người thì không được?”

Mẹ đã khóc đến không thành tiếng

“Thế,... vậy tại sao Trọng Thanh lại thả con về?” Làm sao Trọng Thanh có thể cho tôi rời xa hẳn?

“Đó là Hà Nhật Viêm bắt buộc hẳn làm, hẳn đem Trọng Thanh ra ngoài, chẳng biết nói gì sau đó, sau khi về liền đem chúng ta trở về.

Trở về nhà tâm tình cuối cùng cũng được bình phục, tận lực không để nghĩ đến những chuyện khuất nhục trước kia, mẹ mỗi ngày đều vì bữa ăn của tôi mà lo lắng.

Hiện tại đã có thể ăn một ít đồ, không giống lúc đó ăn một ít liền nôn ra, có thể ở chỗ đó tôi vẫn không thoát khỏi được ý nghĩ muốn chết ở trong lòng.

Ăn rất khổ cực nhưng mỗi ngày mẹ nhìn tôi có thể ăn được vài miếng liền cao hứng muốn chảy nước mắt, nhìn bà như vậy nếu là khó ăn hơn nữa, đau khổ hơn nữa tôi vẫn phải ăn, vẫn phải bình phục.

Mà tôi cũng rất nhanh liền có thể xuống giường đi lại, thậm chí có thể xuống lầu đi dạo ở vườn hoa. Tôi cũng chỉ có thể nói mơ hồ về những chuyện đã qua, chỉ nói mình bị bệnh rất nặng, hiện tại chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh, mà về trọng tâm câu chuyện mình mất tích chỉ có thể nói mình phải nằm ở bệnh viện.

Nhưng với đông đảo hàng xóm tốt xung quanh tâm tình của họ đối với tôi lại thấy có chút uể oải, đặc biệt đám học sinh cấp 2, bọn chúng nhìn thấy tôi còn lớn tiếng nói, “Lâm Đại Ngọc ca ca” Đối với sự trêu trọc của bọn họ tôi chỉ có thể cười khổ.

Bởi vì rất lâu không gặp ánh sáng mặt trời, làn da màu đồng nay đã trở thành trắng xanh yếu ớt, mà thân thể cường tráng nay cũng gây đến đáng sợ, ngay cả tản bộ cũng không thể đi nhiều, điều này chẳng trách đám nữ sinh gọi tôi như vậy.

Tôi không biết Trọng Thanh tại sao chỉ vì một câu nói của ba hẳn mà thả tôi ra mà tôi cũng chẳng có hứng thú muốn biết.

Không muốn cùng hẳn bởi vì ân oán mà tiếp tục dây dưa, chỉ hy vọng hẳn sẽ trả lại cho tôi sự bình yên, trong lòng tôi yêu hẳn sâu sắc, nhưng cũng không thể ở bên hẳn, bởi vì kèm theo yêu đến cuối cùng sẽ thoát không khỏi sự sỉ nhục cùng đau khổ. Nếu như hẳn còn muốn tôi sống tiếp cũng không cần lại đến bên cạnh tôi, như vậy mới có thể từ từ quên hẳn, quên tất cả những chuyện đã phát sinh nửa năm qua.

Tôi tin tưởng đây là một thói quen, chỉ cần trong hoàn cảnh thoải mái, tôi liền có thể thoát khỏi ác mộng mà Trọng Thanh đem lại. Nếu như sau này có thể tôi sẽ cùng mẹ rời khỏi nơi này, bắt đầu lại một lần nữa. Cho dù cả đời không lập gia đình tôi vẫn có thể sống tốt.

11. Chương 11: Kết Thúc (1)

Cho dù đã ba năm từ lúc xảy ra chuyện kia, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn bị giật mình từ trong mộng mà tỉnh giấc. Tôi biết Trọng Thanh đã để lại trong lòng tôi vết thương quá lớn, khiến vết thương đó vẫn thủy

chung mãi chưa tiêu tan.

Ba năm này tôi đều không xem báo giải trí, không xem ti vi có tin tức giải trí, cũng không xem bất cứ phim điện ảnh, bởi không muốn lại nhìn thấy Trọng Thanh, dù chủ quan hay khách quan đều không muốn thấy. Về công việc tôi cũng bỏ qua nghề phóng viên mà làm một nghề ít tiếp xúc với nhiều người hơn – nghề vận chuyển hàng hóa vào kho, cũng là nghề giữ kho. Mặc dù nghề này tiền lương không được nhiều nhưng như vậy cũng đủ nuôi sống được tôi và mẹ, mà quan trọng nhất là nó sẽ không khiến tôi nghĩ về những truyện đã trải qua.

Ngẫm nghĩ một chút tôi cũng không biết chính mình tại sao lại yêu hắn, là vì hắn trong lúc lơ lửng toát ra sự ôn nhu, hay là hắn tràn ngập hận ý trong lòng nhưng lại thể hiện sự yêu thương làm tôi cảm động? Tôi không biết. Nhưng điều duy nhất hiểu chính là mình không những yêu hắn mà cũng có phần sợ hắn, ngoài hai loại tình cảm này cũng có một loại cảm giác khác nữa là hận, sợ hắn sẽ không biết lúc nào lại xuất hiện trước mặt tôi, sợ hắn lại lần nữa đến làm tổn thương, hận hắn chính là vì sao có thể đối với tôi gây ra thương tổn như vậy mà vẫn có thể vùng vằng mà nói yêu tôi? Hận hắn vì sao khiến tôi yêu hắn? Hận hắn vì sao lúc nào cũng nói yêu mà lại hết lần này đến lần khác vũ nhục lòng tự ái của tôi khiến tôi không thể không hận hắn?

Những loại tình cảm này đan xen vào nhau cùng một chỗ, khiến ban đêm tôi cũng không thể ngủ, vì vậy ban ngày ở công ty chỉ có thể bán mạng mà làm việc, không để cho mình một chút thời gian nghỉ ngơi, chỉ có như vậy lúc lên giường mới có thể ngủ liên tiếp vài giờ liền.

Thế nhưng tận lực trốn tránh như vậy cũng không ngờ rằng tin tức của hắn lại phủ sóng khắp nơi như vậy, từ màn hình ti vi lớn ở đầu đường, đến mấy cô gái bên cạnh luôn bàn tán dạo này hắn gây đi rất nhiều,... Hắn lại làm việc trở lại, cũng chưa nghỉ ngơi lại lần nào, bài viết về hắn mỗi ngày đều tràn lan, hắn làm việc đến độ phóng viên viết bài cũng muốn “gây lưòi”, đặc biệt có thể dựa vào việc làm paparazzi của hắn mà kiếm cơm, cứ liên tục như vậy bọn họ cũng thấy khổ cực không biết hắn vì cái gì lại liều mạng như vậy?

Tôi không muốn biết chuyện của Trọng Thanh, vẫn luôn tin tưởng chỉ cần có thời gian xóa bỏ, bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở nên mờ nhạt, bất kì thương tổn gì cũng sẽ tiêu tan, mà ái tình cũng sẽ trở nên mai một, vì vậy tôi cố gắng hết sức để có được kết quả này.

Tôi không biết ba năm nay đã có hiệu quả như thế nào? Nhưng dường như ít nhiều cũng có hiệu quả, tôi hiện nay có thể lơ đãng mà xem quảng cáo của hắn, có thể vô ý nhìn hắn mà tâm không rung động.

Mỗi khi tan làm đều phải đi qua một cửa hàng điện máy, bọn họ đặt mấy cái tivi dài trước tủ kính, những tivi đó thỉnh thoảng lại cho phát tin tức giải trí, trước đây mỗi lần đi qua tôi đều phải chạy thật nhanh, hiện tại đã có thể chậm rãi mà đi qua.

Tiểu Du cậu chờ tôi một chút tôi đi mua một ít máy móc. Đồng nghiệp Lưu Đông vỗ vai tôi một cái rồi xoay người bước vào cửa hàng, tôi đứng ở cửa nhìn bên ngoài trên đường phố kẻ đến người đi.

“ ... ”

“ ... Không có dự định gì, tôi đã nhận ba bộ phim đều là cuối năm sẽ công chiếu.” Thanh âm quen thuộc dần truyền vào lỗ tai.

“Trọng Thanh tiên sinh tôi là phóng viên của tạp chí Ngu Vọng muốn hỏi ngài: Vì sao lại nhận liền nhiều chương trình như vậy, thậm chí liều mạng không quan tâm thân thể, lại nghe nói anh phải trả gánh nợ lớn trên lưng, lại có tin đồn nói anh muốn kết hôn nên chuẩn bị kiếm nhiều tiền một chút. Đối mặt với những nghi vấn này anh có muốn trước mặt đông đảo người hâm mộ làm sáng tỏ một chút không? Anh có thể nói một chút nguyên nhân vì sao không?”

“ Tôi muốn nói là, không phải vì cái gì trả nợ, cũng không phải bởi vì muốn kết hôn, mà tôi mong muốn có người luôn luôn đều có cơ hội nhìn thấy tôi, mặc dù tôi không thể ở bên cạnh người đó cũng có thể để người đó thấy được hình ảnh của tôi. Tôi không hy vọng người đó có thể quên tôi.” Thanh âm của hắn vô cùng trầm thấp.

Tôi không dám quay người nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn đến biểu tình của Trọng Thanh, hắn làm sao có thể nói như vậy, hắn rốt cuộc có hay không suy nghĩ đến tâm tình của tôi, chân tôi đã muốn nhũn ra,

chân muốn đi nhưng xung quanh vừa vặn chật ních nữ sinh mới tan học, mấy cô gái vừa nghe đến điều này lập tức phát sinh một trận “Gi?” Giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Không biết có phải Trọng Thanh thản nhiên nói ra như vậy khiến trong một thời gian ngắn giới truyền thông không biết phải làm sao, chính là hồi lâu trong tivi đều không có âm thanh truyền ra, sau đó lại bắt đầu âm ỉ ồn ào.

“... Xin hỏi người đó là ai?”

“ Xin hỏi người anh nói đến có phải là vợ của anh?”

“ ... ”

“ Người đó là người duy nhất tôi từng yêu thế nhưng tôi đã làm tổn thương người đó,...” Hần nói có chút nghẹn ngào, “ Tôi muốn xin người đó tha thứ, nhưng cũng có thể... người đó sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, tôi yêu người đó, thật sự rất yêu người đó, thế nhưng tôi vì sao lại đối với người đó,... tôi rất hối hận,...”

Mắt của tôi đã ngấn đầy nước mắt. Vì sao đến bây giờ anh vẫn không buông tha cho tôi? Anh coi tôi là cái gì? Vui vẻ thì dễ, không vui liền đá đi như sủng vật sao? Anh hiện tại đang hối hận muốn tôi tha thứ? Anh phát hiện vẫn rất yêu tôi, chỉ hy vọng tôi vĩnh viễn nhìn anh? Tôi cũng có tự tôn không cần quỳ gối mà cầu xin tình yêu của anh.

“Trọng tiên sinh như anh nói người đó sẽ không tha thứ cho anh, vậy tại sao anh không ở tivi kêu gọi một chút để nghị sự ủng hộ từ các fan? Thuận tiện thông qua truyền thông để nói lại chuyện cũ của hai người,...”

“... Tôi không dám hy vọng xa vời sẽ được người đó tha thứ, tôi hiện tại chỉ có thể nỗ lực làm việc, nỗ lực mỗi ngày trên màn ảnh đều có tôi, mỗi ngày hình ảnh của tôi đều có thể xuất hiện trước mặt người đó là được rồi...”

Tôi không cách nào lại nghe tiếp, tựa mình chạy thoát khỏi đám đông, bộ dáng hiện tại nhất định làm nhiều người nghĩ kỳ quái, một đại nam nhân lại để lệ rơi đầy mặt.

Hần có biết hay không nói vậy sẽ làm tôi phải chịu đựng nhiều khó khăn, có biết làm như vậy sẽ làm tôi vĩnh viễn không có khả năng quên,... Hần sẽ không biết, cái gì cũng không biết. Từ lúc mới bắt đầu đã áp đặt thù hận lên người tôi, sau đó đến chuyện ái tình cũng không để ý đến cảm nhận của tôi mà tự mình thông báo, mà đáng giận nhất là tôi đối với người như vậy lại cứ nhiên nảy sinh tình cảm.

Theo dòng nước mắt chảy xuống, dần dần tôi cảm giác mình dần thả lỏng, thậm chí còn cảm nhận được một loại cảm giác khác, có một tia mừng rỡ nhộn nhạo trong lòng, thì ra thời gian tôi nghĩ chỉ mình thống khổ thì anh cũng cảm thấy như vậy, tôi chịu đựng những ngày này,...thì ra cũng có giá.

Anh muốn được tôi tha thứ sao? Tôi sẽ không tha thứ cho anh, sẽ không tha thứ anh từng vũ nhục tôi như vậy, tôi sẽ không tha thứ cho anh luôn miệng nói yêu tôi lại cứ như vậy mà tổn thương tôi.

Để chúng ta tiếp tục như vậy, anh cho tôi sự tổn thương sâu sắc thì sẽ lấy việc vĩnh viễn anh cũng không có được tôi làm hình phạt đi! Đây cũng chính là điều duy nhất tôi có thể làm để trừng phạt anh, với tôi yêu anh là sự trả giá rồi!

Ngoài ra – Anh làm sao có thể khiến tôi dễ dàng tha thứ cho anh.

Trong kho hàng trước sau như một lúc nào cũng nhiều việc, vận chuyển hàng ra đến cổng lại vội vàng từ trên xe dỡ hàng xuống, phía trước của tôi chật ních người tài xế lái xe chờ nhập kho hàng.

“ Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.” Mặc kệ anh có bao nhiêu vội, mặc kệ anh có hạn dùng hai tay để tăng tốc công việc hay không, luôn có người còn ngại không đủ nhanh liên tục thúc giục.

“ Đừng nóng vội, đừng nóng tôi nhanh đây.” Tôi từ từ đáp nhưng động tác trên tay cũng không chậm lại. Từ máy tính in ra hóa đơn đưa đến người cầm đơn nhập kho để xác nhận, sau đó đóng dấu lại nhập kho, sau đó một lần nữa lại tiếp tục quy trình như vậy. Mỗi ngày tôi đều phải làm việc như vậy hoàn toàn không cần dùng đến đầu óc để làm việc, tuy rằng đơn giản nhưng khiến tôi an tâm.

Lúc kết thúc công việc cũng đã hơn 5 giờ hơn chiều, theo như quy định đến 4h30' sẽ dừng nhập kho, vì vậy sửa soạn một chút trên bàn xong hôm nay công việc cũng không khác mọi ngày mà kết thúc. Tôi vươn dài

người một cái, ngồi lâu trước máy tính người của tôi dường như muốn biến dạng, thắt lưng đau đến không đứng dậy được.

“Tiểu Du ngoài cửa có người tìm!” Lưu Đông ở ngoài cửa rống to, theo như quy định kho hàng sẽ không tùy tiện cho người ngoài ra vào, vì vậy có khách tìm đến cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài chờ. Tôi trái lại thấy có chút kỳ quái, mỗi ngày người tìm đến không phải chỉ có bạn gái của Lưu Đông sao? Vì vậy vừa đến thời gian liền trực tiếp đứng ra cửa.

Chẳng lẽ là mẹ tôi? Không phải chứ cho đến bây giờ bà cũng chưa từng đến công ty tìm.

Tôi nghi ngờ nhìn ra bên ngoài nhưng là không thấy người quen mà? Tôi đang muốn hỏi Lưu Đông thì một người đàn ông trung niên xuất hiện trước mặt tôi, có điểm nhìn quen biết thế nhưng trong trí nhớ dường như không quen biết người này. “

Ngài? Ngài là?” Tôi nghĩ chắc là hắn đến tìm tôi chứ

“Tôi là Hà Nhật Viêm!”

Tôi mở to hai mắt nhìn, “ Ngài tìm tôi có chuyện gì?” Tôi phòng bị mở miệng, tôi thực sự sợ, sợ hắn đến bắt tôi đem đến bên Trọng Thanh, tay bắt tri bắt giác mà nắm chặt sau lưng.

“Chúng ta chưa từng gặp mặt chẳng trách cậu không nhận ra tôi. Tôi đã nhìn thấy cậu chỉ là lúc đó cậu đang hôn mê”. Hắn dừng lại một chút. “ Tôi biết Trọng Thanh có lỗi với cậu, thế nhưng,...” Hắn không có nói tiếp bởi vì đôi mắt của tôi đã toát ra sự đau khổ.

“ Tôi không muốn nghe những chuyện....này!” Tôi cố sức mở miệng, “ Nếu như có thể mời các người dừng đến tìm tôi nữa, tôi không muốn gặp lại hắn, cũng không muốn nghe đến chuyện của hắn.” Nói xong liền xoay người đi vào trong kho hàng.

“Tiểu Du! Tiểu Du!” tiếng gọi của ông ấy ở phía sau khiến tôi không cách nào trốn thoát, gia tăng tốc độ chạy về phía trước, công nhân xung quanh thấy tôi như vậy liền tưởng có chuyện gì liền vây xung quanh.

“ Làm sao vậy? Làm sao vậy? Đó là người nào? Đến gây phiền phức cho cậu sao?” Bọn họ mặc dù không có cái gì văn hóa đều là người làm bằng thể lực nhưng người nào cũng tràn đầy tình nghĩa, cũng có người nhiệt tình như đứa trẻ, tôi thích bọn họ, vì vậy cũng tiếp thu ý tốt của bọn họ, chỉ là lần này bọn họ cũng không giúp được gì.

“ Không có gì.” Tôi mạnh mẽ kéo ra nụ cười.

Thừa dịp mọi người đang chuẩn bị tan làm, tôi liền tranh thủ trốn vào nhà vệ sinh, mạnh mẽ chống giữ hơn một giờ, cũng không chống đỡ được nữa, ngồi trên bồn cầu úp mặt vào tay trong lòng khóc không lên tiếng.

Đã ba năm rồi, đã ba năm mà sao tôi chưa thoát được cái ác mộng này? Vì sao vừa nhìn người liên quan đến hắn đã không kiềm được run rẩy? Tôi hận hắn! Tôi hận hắn nhưng vì cái gì cũng yêu hắn? Ông trời còn muốn dẫn dắt tôi đến khi nào? Yêu một người cũng được, hận một người cũng tốt chỉ cần một loại tình cảm là đủ rồi, cơ sao tôi lại cùng lúc bị hai loại tình cảm dày vò? Ba năm vẫn chưa đủ sao?

Cửa nhà vệ sinh lại một lần nữa bị mở ra âm thanh của Lưu Đông ở bên ngoài vang lên, “Tiểu Du tan làm rồi mà, cậu làm sao vậy? Dạ dày không thoải mái sao?”

Tôi nhịn xuống, gắng sức trấn định tâm tình của mình, nỗ lực phát ra âm thanh bình thường, “ Không có việc gì có thể buổi trưa ăn phải cái gì đó làm đau dạ dày.

“ Chúng tôi muốn cùng nhau đi KTV, cậu cũng đi đi, tôi chờ ở ngoài!”

“Không được, mấy người cứ chơi đi, tôi đáp ứng với mẹ hôm nay về nhà sớm rồi!”

“ Bọn tôi đi trước đây.” Tiếng đóng cửa làm tôi trầm tĩnh lại.

Dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, tự nói với mình, đã qua, những khuất nhục Trọng Thanh gây ra hắn cũng đã bị trừng phạt, cho dù mang theo ý tứ hết sức hàm súc, nhưng chỉ cần hắn không quá tốt, trong lòng cũng sẽ thấy tốt một chút, chính là dùng chính tình cảm của mình làm vật hy sinh thì như thế nào.

Từ trong phòng đi ra, nhìn vào gương có thể thấy được đôi mắt sưng đỏ của nam nhân, thật không cần mà, tôi cười khổ. Lấy tay hắt nước lên mặt, mượn nước rửa mặt để che dấu vết tích của nước mắt.

Lúc chào tạm biệt bảo an của khu nhà đi ra bên ngoài đã không có người nào, bởi vì đây là khu công nghiệp cùng với giờ tan làm không có sai biệt lắm, đi tới trạm xe buýt phải mất 15 phút.

Đang quẹo qua một góc đường, rất nhanh sẽ nhìn thấy trạm xe buýt thì trước mặt xuất hiện hai người mặc tây trang ngăn cản, tôi lập tức phản ứng được rằng đây là thủ hạ của Hà Nhật Viêm, khi hấn đến cổng tìm thì phản ứng đầu tiên là lập tức xoay người chạy, tôi không rõ vì sao chuyện đã đến ba năm rồi mới đến tìm tôi, nhưng không muốn lại cùng bọn họ có liên hệ là phản ứng bản năng.

Nhưng chạy bền không phải điểm mạnh của tôi, còn chạy chưa đến 100m đã bị bọn họ đuổi theo, tôi không biết bọn họ có hiểu hay không nguyên nhân Hà Nhật Viêm tìm tôi, nhưng bọn hấn không buông tha chút nào khiến tôi có điểm run rẩy toàn thân. Tôi im lặng không còn sức dấy dựa, bọn họ hợp lực suýt nữa thì không bắt được một người trong đó nhếch miệng một cái, đánh một quyền vào bụng dưới.

Tức thì liền bị đánh bại, thần trí lúc tỉnh lúc không, ngũ tạng có điểm lộn xộn, tay chân hoàn toàn không có cảm giác, nhưng là cổ họng có chút buồn nôn.

Tôi bị bọn họ khiêng đến trước xe dựng trước đường cái, có thể nghe được tiếng trách cứ của Hà Nhật Viêm với hai người thủ hạ, trách bọn họ dùng bạo lực với tôi, mặc dù bọn hấn giải thích do tôi phản kháng cũng không làm giảm cơn tức giận của Hà Nhật Viêm.

Cần gì phải vậy, bọn họ làm đều không phải chủ ý của ông sao? Tôi mơ hồ nghĩ. Tính toán thời gian từ lúc đồng hồ sinh lý đình chỉ động tác, từ lúc mơ màng tỉnh lại, thấy được vẻ mặt lo lắng của Hà Nhật Viêm đang quan sát tôi.

Tôi mạnh mẽ chống người ngồi dậy, bỏ đi, dường như thấp giọng nói, “Được rồi, Hà tiên sinh ngài tìm tôi có việc gì sao?” Nếu như không có biện pháp chống cự đành phải học cách tiếp thu.

“Rất xin lỗi hai người thủ hạ kia hiểu sai ý của tôi rồi!”. Hấn mang theo bộ dạng lúng túng. “Tôi đây không phải mang thân phận Thanh bang chủ đến gặp cậu, chỉ là làm một người cha, tôi muốn xin cậu đi gặp Trọng Thanh một lần!”

Tôi không nói gì, thậm chí ngay cả mí mắt cũng chưa từng nhìn lên chỉ nhìn ngang về phía trước.

“Tiểu Du, hiện tại bộ dạng Trọng Thanh đã không còn giống người rồi, cậu đi gặp nó một lần đi. Được không? Tôi biết chỉ có cậu mới cứu được nó!” Thấy được Hà Nhật Viêm khẩn thiết như vậy mới thấy được lại nhìn ra hấn cũng là một người cha mà không phải bá chủ của hắc bang, thế nhưng điều này cùng tôi đâu có quan hệ.

Tôi biết hấn đang chờ đợi phản ứng của tôi, đối với tôi còn có thể có phản ứng gì? Tôi không biểu hiện ra sự vui vẻ đã là cấp cho Hà Nhật Viêm một chút mặt mũi, con của hấn đối với tôi như vậy tôi còn muốn tôi phải như nào? Cuối cùng hấn yêu tôi đây chỉ có thể coi là báo ứng tôi cũng không áp đặt cái gì trên người hấn không phải sao? Lẽ nào người phạm sai lầm không phải trả một cái giá thật lớn sao? Cho dù tôi yêu hấn thì sao? Tự tôi cũng bị nghiêm phạt, nghiêm phạt đã yêu hấn.

“Tiểu Du!” Giọng nói của Hà Nhật Viêm lộ ra hàm ý thê lương

“Xin gọi tôi là Lý Vân Du chúng ta không có thân thiết, Hà tiên sinh!” Một câu của tôi lạnh như băng.

“Được rồi Lý Vân Du xem như tôi và cha cậu là chỗ quen biết, cậu không thể nể tình lời của một lão nhân gia sao?”

“Im miệng ông đừng có trước mặt tôi mà nhắc đến cha tôi, ông không làm chuyện... có lỗi với cha tôi sao? Nếu không phải vì ông sao cha tôi lại chết sớm như vậy được?” Tôi nhất thời kích động, viền mắt đều đỏ.

“Phải, tôi có lỗi với cha cậu, thực sự có chút chuyện cậu không biết.” Giọng hấn mang chút khổ tâm.

“Ông đừng nhắc đến cha tôi, tôi cũng không muốn nghe, ông còn có việc sao? Không có chuyện, tôi phải đi mong ông đừng lại tới quấy rầy tôi”

Hắn đè xuống tay của tôi, bi ai mà nhìn tôi, “ Tôi và cha cậu lúc đó chính là bi kịch, không nghĩ tới lại phát sinh đến bi kịch của cậu với Trọng Thanh. Cậu coi như hận Trọng Thanh cũng không muốn biết tình hình của nó hiện tại sao? Nó đã suýt mất mạng!”

Cái gì? Lời của hắn khiến trong lòng tôi được phen dậy sóng, không khỏi buông lỏng tay.

Hà Nhật Viêm cũng buông lỏng tay ra, “ Nó hiện tại phim gì nhận, nhiệm vụ gì cũng dám làm, ngay cả chuyện trong tổ chức nó cũng muốn nhúng tay, thế nhưng tôi cũng đã đè ép vị trí của nó trong tổ chức, vậy mà nó lại liều mạng, giống như một hai ngọn nến, vội vã bùng lên rồi xong. Từ đầu năm nó đã không dùng đến diễn viên đóng thế, nguy hiểm trên màn ảnh gì cũng đều tự mình đón nhận, đạo diễn khuyên đều không được. Ở một bộ phim nó vì ngã từ trên gác xuống xương sườn bị gãy làm hai nhưng hắn vẫn giống như người không bị gì cứ chạy như bay, nếu như không phải Vân Thường lên nói cho tôi biết, thực sự cũng không biết nó định làm gì.” Giọng nói của Hà Nhật Viêm nghẹn ngào, “ Nó cũng giống như tôi yêu thương một người không nên yêu sao?”

“Ngày hôm qua, lúc nó ở phim trường lái xe quá tốc độ va vào xe khác, đoạn xương sườn liền cắm vào phổi trái, nửa đêm qua đã hấp hối thế nhưng trong miệng vẫn luôn gọi tên cậu, tiểu Du coi như cậu thương cảm tôi, đi gặp hắn một chút thôi. Trong lòng cậu sao có thể chịu được người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh?”

Từ lâu lệ đã quanh đầy mắt, cũng không thể không thừa nhận được, từng giọt, từng giọt lại rơi xuống, đem về mặt đó chôn xuống lòng bàn tay, lúc nghe được anh thống khổ tôi chính là có một tia mừng rỡ, thế nhưng nghe được anh muốn chết tại sao tôi lại khó chịu như vậy? Trọng Thanh Trọng Thanh anh muốn dẫn vật tôi tới khi nào?

“Hài từ, tôi tin tưởng cậu vẫn có điểm quan tâm Trọng Thanh, lẽ nào cậu không để các cậu có thêm một cơ hội sao?” Hà Nhật Viêm vỗ nhẹ đỉnh đầu tôi.

Tôi hận tôi hận gương mặt lên rống to với hắn, “ Tôi quan tâm hắn, vậy lúc đó hắn có quan tâm tôi sao? Hắn coi tôi là cái gì? Hắn có tôn trọng tôi sao? Hắn đáng chết nhất, đáng chết nhất,...” Tôi gắng sức đẩy cửa xe, xuống xe chạy như bay.

Một người ở đầu đường vắng vẻ chạy trốn, dường như chỉ có chạy đến khó thở, phở muốn xé rách mới ngăn chặn được đau nhức trong lòng, lúc chạy đến toàn thân vô lực, còn không nhận được nghĩ phải tiếp tục, khi tay chân đều bước đến không xong vẫn muốn tiếp tục, nghĩ hết biện pháp chính là muốn dừng...đau lòng nữa, đường lớn 3,5 km tôi vẫn chạy, lúc chạy đến nhà trọ dưới lầu thì không còn sức lực nữa. Tê liệt ngồi ở trên bậc thang trước cửa nhà trọ, xem ra đã gần đến thang máy nhưng không còn khí lực bò vào.

Âm thanh từ tivi của bảo vệ Lưu bá mở rất lớn, ngay cả cách lớp kính bên ngoài vẫn nghe được rõ ràng, bên trong đang phát ra tin tức.

“... Thông tin đáng tin từ bệnh viện, hôm qua bởi vì chạy xe như bay mà ngôi sao diễn viên điện ảnh Trọng Thanh đến bây giờ phải chuyển sang dùng phòng điều trị chuyên dụng, hiện nay vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, về phía đại diện công ty của Trọng Thanh cũng chưa nói rõ đã xảy ra chuyện gì, đồng thời cự tuyệt tất cả dò hỏi của giới truyền thông, cho đến xế chiều tầm 4 giờ hôm nay mới thôi, ở cửa bệnh viện Marry, ở cửa bệnh viện đã tụ tập hơn một nghìn fan điện ảnh từ cả nước đến, bọn họ đều lặng lẽ đứng ở cổng bệnh viện vì thần tượng trong lòng mình mà cầu nguyện. Phóng viên đài*** đưa tin.”

Đây là thật, hắn muốn nhanh chết? Hắn rất muốn chết phải không? Tôi vùng dậy chạy ào tới bàn làm việc của Lưu Bá ở tòa nhà, thế nhưng tivi đã phát sóng đến tin tức tiếp theo.

Báo chí, báo chí đâu? Báo chí cũng sẽ đăng đi! Tôi lật xung quanh mọi thứ ở trên bàn.

“Lý tiên sinh, Lý tiên sinh cậu muốn tìm cái gì? Chỗ của tôi không có đồ của cậu!” Lưu bá sốt ruột mà ngăn tôi lại.

“Báo chí, báo của ngày hôm nay!” Tôi nóng này hướng ông ấy rống to.

“Được được, báo ở chỗ này?” Ông ấy từ trong ngăn kéo lấy ra liền bị tôi đoạt mất

Tôi lật thẳng đến trang giải trí, chỉ thấy toàn bộ tin tức trang báo đó, “Ngôi sao điện ảnh ở phim trường gặp tai nạn, duy trì sinh mệnh chỉ là chuyện sớm tới!” Chân như nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Lưu bá từ bên trong đi ra, đỡ lấy tôi hướng đến ghế bên cạnh mà ngồi xuống, “ Cậu làm sao vậy? Cậu Lý xảy ra chuyện gì?”

Tôi chăm chú nhìn mặt tờ báo, mắt trước là ảnh đang được mang lên xe cứu thương, biểu tình tràn đầy thống khổ, khóe miệng tràn đầy máu. Rất đau đi, Trọng Thanh anh rất muốn chết phải không?

Anh tìm cách giải thoát như vậy sao? Anh sao có thể ích kỷ như vậy, anh giải thoát rồi khiến tôi lưu lại nơi này một mình chịu thống khổ phải không, nếu anh nghĩ chết như vậy, tôi quyết không tha cho anh, tôi nhất định không tha thứ cho anh.

12. Chương 12: Kết Thúc (2)

Chẳng biết từ lúc nào mẹ đã đứng bên cạnh, nhẹ nhàng lấy ra tờ báo kia đã bị tôi vò đến biến dạng, ôn nhu mà nói, “ Tiểu Du chúng ta lên đi.”

Tôi ngây ngốc nhìn mẹ, phảng phất không nhận ra người đã sinh ra và nuôi dưỡng mình, con mắt mờ mịt nhìn chăm chăm

“Tiểu Du chúng ta đi về nhà!” Mẹ lại mở lời lần nữa tôi mới có ý thức

“Được, chúng ta về nhà.” Cứng nhắc lặp lại câu nói của mẹ hành động hoàn toàn không nghe theo mình sai khiến

Cuối cùng khi ngồi xuống ghế xô pha cũng không nhin được nữa gào khóc, “ Anh làm sao có thể chết, anh làm sao có thể chết,...”

Mẹ khẽ khàng vỗ lưng của tôi, “ Con trai, vậy là con đang quan tâm hấn sao?”

“Con không biết, mẹ, con hận hấn nhưng con không muốn hấn chết, mẹ!” Tôi nằm sấp xuống đùi mẹ, nước mắt mãnh liệt trào ra.

“Mẹ biết, mẹ biết!” Giọng của mẹ tràn đầy khổ tâm lẫn bao dung.

“Hấn còn chưa có chịu đủ trừng phạt mà, hấn còn chư a chịu đủ những thống khổ mà con phải chịu mà, hấn như thế nào lại không chịu trách nhiệm? Hấn tại sao có thể vứt bỏ con?”

“Tiểu Du, Tiểu Du con hãy nghe ta nói!” Mẹ ôm chặt tôi, “Hấn dần vật con như vậy không phải chết sẽ tốt hơn sao? Hấn không phải chết mới tốt sao? Tiểu Du!”

“Con không hy vọng hấn chết, mẹ con yêu hấn! Thế nhưng con cũng không thể trở lại bên cạnh hấn! Mẹ con phải làm thế nào bây giờ? Con thật đau khổ!” Tôi gục vào ngực mẹ muốn tìm đáp án.

“Ai! Thực sự là oan nghiệt!” Hơi thở bị ai của mẹ gõ thẳng vào lòng khiến tôi thật khó chịu.

Dùng dằng ngồi xuống, một bên vừa lắc đầu vừa nói, “ Con không muốn hấn, không muốn hấn, con không muốn nghĩ, không cần nghĩ!” Tôi đứng lên muốn đi vào trong phòng, chưa đi đến cửa một mảng đen tối thoáng cái đã đánh bại tôi.

Lúc tỉnh lại thì đã nằm ở trên giường, sao mẹ lại có khí lực lớn đến vậy

“Mẹ” Tôi một bên gọi một bên quay đầu cũng không nghĩ là Hà Nhật Viêm lại ngồi ngay cạnh giường, về mặt hấn lo lắng nhìn tôi.

Tôi vội vàng ngồi dậy đầu dựa vào đầu giường, “Ông sao lại ở chỗ này?” Giọng của tôi biểu hiện sự kinh ngạc.

“Tôi có chút lo lắng cho cậu nên mới tới đây.” Hấn muốn giúp tôi nhưng lại bị cự tuyệt.

“Ông vẫn là nên lo lắng một chút cho con của ông đi.” Chịu đựng đau lòng rồi lại cố mở miệng.

“Nó còn có một món đồ khác muốn đưa cho cậu, còn chưa kịp đưa cậu đã chạy đi.” Nói rồi hấn liền lấy ra một chiếc đĩa đưa tôi.

Tôi không có nhận chỉ nhìn theo DV ở trong tay hắn.

Hắn thở dài tự mình mở DV đem đến trước mặt tôi.

Tôi có một dự cảm bất thường, phi thường không xong, ôm lấy chân mình, con mắt cũng nhắm chặt, dường như như vậy có thể ngăn cản tất cả không may ập tới.

Con mắt nhắm lại có thể không xem, thế nhưng âm thanh của Trọng Thanh lại không thể không nghe thấy, trong lòng đã xoắn chặt thành một đoàn, ngay cả mở miệng ngăn cản Hà Nhật Viêm cũng không được.

“Tiểu Du tôi biết em không muốn tôi lại xuất hiện, vì vậy tôi cũng không dám xuất hiện trước mặt của em, thế nhưng đối với tôi mà nói chuyện này dần vật đến mức nào? Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ biết việc gì mình thích nhất định phải nắm chặt trong tay, có thể mấy tháng ngăn ngừa giam giữ em đã suýt nữa khiến em chết, đối với em tôi không dám lại dùng thủ đoạn cưỡng ép, lúc thấy em nằm trước mặt tôi mặt không có biểu tình tức giận, lúc tôi dứt đồ ăn cho em, em lại không chịu được mà nôn ra, lòng tôi đau lắm, em cứ như vậy bỏ qua hoàn toàn ham muốn sự sống, em khiến tôi vô lực, tôi làm sao có thể cùng tử thần đánh nhau? Nhìn em mỗi ngày đều suy yếu, nhìn em mỗi ngày đều cách xa tôi, tôi rất lo lắng, sợ hãi, còn nữa tôi cũng không thể cùng em hít thở cùng một bầu không khí, cũng không thể nhìn thấy hình dạng rực rỡ của em. Tôi chưa từng thất bại như vậy bao giờ, đối với em tôi căn bản không biết làm thế nào cho phải, tâm tình mâu thuẫn khiến tôi đối với em thay đổi thất thường, e rằng vì vậy mà tôi cũng mất đi em. Vì sao luôn phải chờ tới vô pháp cứu chữa thì mới nghĩ đến việc hối hận? Nếu như trên đời thực sự có thuốc hối hận mà nói tôi tình nguyện dùng mười năm, hai mươi năm, thậm chí ba mươi năm tuổi thọ để trao đổi, tiểu Du nếu như chúng ta có thể làm lại một lần, em có thể thích tôi hay không? Em có thể cùng tôi hay không? Tiểu Du, Tiểu Du,...” Thanh âm ngày càng nhỏ, ngày càng nhỏ rồi dần dần tiêu tan, tôi cuối cùng chậm rãi mở mắt thế nhưng nước mắt cũng vì mất đi vật cản mà xuôi dòng chảy xuống.

Hắn ngồi ở ghế salon, hai tay che trên mặt mình, qua thật lâu hắn lại ngẩng đầu, nhìn vào ống kính, đôi mắt sưng đỏ, thanh âm run rẩy, “Sự tồn tại của tôi đối với em còn chưa phải là sự dằn vặt? Em thấy tôi có phải còn thấy sợ đúng không? Tiểu Du đừng sợ, dằn vặt rất nhanh sẽ qua đi, tôi mang cho em thống khổ cũng sẽ rất nhanh quên mất, bảo trọng!”

Màn hình biến thành một mảnh hoa tuyết, lời cuối cùng của Trọng Thanh phảng phất lại chính là lời nói khiến tôi không khống chế được, tôi đoạt lấy DV giơ lên cao muốn ném nó thành mảnh vụn, nhưng cuối cùng vẫn là không nện được mà ném lên giường mềm mại. “Có ý gì, anh đây là có ý gì? Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Trọng Thanh tôi cảm thấy vẫn chưa đủ, anh dám buông tay thử xem.

Tôi ngã xuống giường, nắm lấy Hà Nhật Viêm, “Nhanh mang tôi đi, nhanh mang tôi đi, tôi muốn tìm hắn, hắn không thể chết như vậy, hắn chết tôi phải làm sao?”

Khi chúng tôi tránh qua đông đảo báo chí ở trước bệnh viện tiến vào phòng trị liệu bảo vệ nghiêm ngặt thì đã là ba giờ sáng. Cách qua lớp thủy tinh tôi thấy hắn yếu ớt nằm trên giường, thứ duy nhất có thể phát hiện sinh mệnh còn sống là tiếng tích tích của máy móc. Ở trong ánh mắt kỳ lạ của y tá đối quần áo kháng khuẩn, đến khi đến bên giường, quả thật đã không còn tin tưởng vào mắt mình.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm ở khoảng cách gần như vậy mà nhìn hắn, hắn gầy đi rất nhiều, xương gò má cao đến đáng sợ, da thịt đều hõm vào, dưới mắt chính là vàng mắt đen đặc, hắn đã bao lâu không ngủ ngon thật tốt rồi? A? Khuôn mặt của hắn thế nào có chút mơ hồ, con mắt của tôi có vấn đề sao? Tôi đưa tay xóa sách nước mắt trên mặt.

Chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nắm lấy bàn tay vô lực của hắn mà đặt lên má, trong miệng lầm bầm, “Trọng Thanh anh cũng muốn chạy trốn sao? Anh muốn bỏ lại tôi tự mình giải thoát sao? Anh không thể không chịu trách nhiệm như vậy, anh biết không? Anh không thể đối với tôi như vậy?”

Tôi thật đã lâu không nhìn mặt hắn, mi hắn, mắt hắn, mũi hắn nhưng là bị bình dưỡng khí ngăn cản, tôi không được sờ đến môi của hắn.

Tôi chỉ có thể nắm chặt tay hắn phát ra tín hiệu, “Trọng Thanh, anh tỉnh lại đi, anh tỉnh lại tôi sẽ nói cho anh một bí mật được không? Tôi dự định cả đời này sẽ không nói ra bí mật này. Anh tỉnh dậy đi có được không? Tôi van cầu anh mà Trọng Thanh.

“Gặp gỡ giữa chúng ta đã định trước là bi kịch sao? Để anh đối với mẹ tôi như vậy tôi cũng không tha thứ được, anh lúc đó sao có thể buông tay mặc kệ? Anh nói yêu tôi chính là như vậy sao? Tôi không thể không muốn. Đừng mà! Anh phải sống, chỉ có sống tôi mới có thể làm cho anh thống khổ, lại có thể trừng phạt anh, anh có hiểu không đây, đây là anh nợ tôi, anh cần dùng cả đời trả lại, có biết không?”

Hồi ức ba năm trước dần dần trở lại trong đầu, tôi ghé vào tai hắn mà nói hết, chính là lên án những thủ đoạn của hắn, lại tưởng tượng lại cả hồi ức ngọt ngào giữa chúng tôi. Cho dù sự tàn khốc của hắn đến nay đều khiến tôi run rẩy, nhưng nghĩ đến hắn ôn nhu chăm sóc lại làm tôi thấy hạnh phúc, hắn chính là như vậy cho tôi cảm nhận cùng lúc địa ngục lẫn thiên đường.

“... Nếu như anh tỉnh lại, tôi liền tha thứ cho anh có được không? Tôi đã nhượng bộ rất lớn rồi anh còn không đáp ứng sao? Vậy chỉ cần anh tỉnh dậy tôi còn nói cho anh một bí mật, như vậy cũng có thể đi!” Thời gian dài khắc chế tiếng khóc làm giọng tôi khàn hẳn đi.

“Tôi nên bắt anh làm gì bây giờ? Muốn quên anh tôi làm không được, trở lại cạnh anh lại càng không được, anh bảo tôi phải làm thế nào mới tốt? Anh có biết tôi rất khổ cực hay không, tôi thực sự rất đau khổ!” Dem mặt chôn ở bàn tay lạnh băng của hắn mong có thể mang đến ấm áp cho hắn.

Cảm giác của tôi có phải lầm hay không, mặt của tôi bị ngón tay vuốt nhẹ, toàn thân cứng ngắc, chờ xác nhận lại.

Là thật, thực sự ngón tay hắn đang động, tôi mừng rỡ như điên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Trọng Thanh.

Tôi thậm chí ngay cả hô hấp cũng dừng lại, rất sợ thối đi một tia mong muốn không xác định. Trọng Thanh sau nhiều lần cố gắng cuối cùng cũng mở mắt, nước mắt lại lần nữa bắt đầu chảy ở viền mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống tay hắn.

Trong miệng hắn có nói gì đó, tôi nghe không rõ đành bỏ cái dưỡng khí ra, “... Tôi, tôi nghe thấy rồi, Tiểu Du em nói sẽ tha thứ cho tôi,...có... đúng không?...” Hắn dùng hết lực thở dốc để nói ra mấy câu đó, thanh âm thấp đến mức phải ghé lại gần miệng hắn mới nghe được.

Tôi vừa khóc vừa cười mà gật đầu, “ Ừm, đúng vậy, đúng vậy, tôi đồng ý rồi, tôi đáp ứng.”

“...kia, vậy em không thể không giữ lời, em đừng lại trốn tránh tôi,...Tiểu Du,... em đừng trốn tránh tôi...!” Trong mắt hắn toát ra mong muốn mãnh liệt, dường như sinh mệnh chỉ đợi mỗi lửa cuối cùng.

Vào lúc này tôi sao có thể đã kích hắn, vừa không đành lòng vừa tình nguyện, “ Được, tôi sẽ một mực bên cạnh anh, anh đừng bỏ đi được không?” Tôi hôn một cái lên mu bàn tay hắn.

“ Được,... tôi cũng đáp ứng em,...” Âm thanh sau cùng biến mất, dường như tất cả sức lực của hắn đã được dùng hết, dường như cũng đã buông bỏ tất cả gánh nặng, mí mắt dần dần khép lại.

“Trọng Thanh, Trọng Thanh, anh làm sao vậy?” Tôi điên cuồng hét, “ Bác sĩ, bác sĩ mau đến, bác sĩ,...”

Tôi rất nhanh bị nhóm bác sĩ và y tá đẩy ra bên ngoài, qua lớp kính có thể nhìn bên trong một đoàn người đều đang bận rộn. Nếu như anh còn muốn bỏ đi, tôi nhất định không tha thứ cho anh.

Vừa lúc bên trong bình tĩnh lại, Hà Nhật Viêm khẩn trương hỏi bác sĩ từ trong đi ra, “ Bác sĩ hắn thế nào rồi?”

“Đã vượt qua nguy hiểm, đợi quan sát 24 tiếng nữa là có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường.”

“Vậy hắn thế nào vừa tỉnh dậy lại tiếp tục hôn mê?”

“Lần này là đang ngủ, không có chuyện gì. Bác sĩ vỗ vai hắn, trở về phòng làm việc. (lời tác giả : nếu như chỗ này có bất cứ vấn đề gì về y học, xin đừng hỏi tôi, tôi không biết, mờ hơi

~, tôi biết như vậy là rất không chịu trách nhiệm nhưng mọi người cứ chấp nhận xem như vậy đi! Trốn,...)

Toàn thân căng thẳng, cuối cùng cơ bắp cũng có thể thả lỏng, dựa vào tường đi xuống, mẹ tiến đến đỡ lấy tôi, “Tiểu Du làm sao vậy? Đến ngồi bên này một chút!”

“Cuối cùng cũng sống lại,” Tôi vừa khóc vừa cười, “ Mẹ cuối cùng hắn cũng sống lại!”

“Đúng, đúng vậy, Tiểu Du con cũng mệt mỏi cả ngày rồi, đi về nghỉ ngơi đi có được không?” Mẹ lo lắng ôm tôi vào trong ngực.

“Vâng” Tôi gật đầu, “đúng vậy, hấn không sao con cũng có thể yên tâm.”

Từ bệnh viện trở về cũng đã hơn nửa tháng, tôi cũng không lại đến bệnh viện thăm hấn, tuy rằng đã đáp ứng tha thứ hấn nhưng cũng không đáp ứng lại lần nữa cùng hấn tiếp tục, tôi vẫn không thể đối mặt với hấn. Tôi không biết như vậy có tính là đang trốn tránh không, tôi biết mình rất đa điều, nhưng tôi tìm không ra đáp án.

*đa điều : không nhìn vào sự thật, dựa theo câu chuyện đa điều khi gặp nguy hiểm sẽ giấu đầu vào trong cát.

Tôi lại đi làm công việc ở kho hàng, khôi phục cuộc sống trước kia, bất đồng duy nhất là mỗi ngày tôi đều xem tin tức báo chí, thấy hấn đang dần khôi phục mỗi ngày hấn khỏe mạnh tôi liền thấy yên tâm. Cuộc sống chính là như vậy, chỉ là trải qua bao nhiêu sóng gió thủy chung vẫn phải tiếp tục.

Đương nhiên, cũng dự đoán được hấn sẽ đến gặp tôi, vì vậy một ngày đang trên đường về nhà thấy gương mặt hấn tái nhợt xuất hiện, tôi cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc gì. Chỉ là xoay người hướng đến công viên gần khu nhà tôi biết hấn sẽ đi theo.

Chúng tôi ngồi rất lâu ở trên xích đu, rất lâu đều không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng đong đưa của xích đu.

“Lúc tôi hôn mê, nếu không phải em đến nói chuyện với tôi có lẽ tôi đã thực sự đi rồi, tôi có thể thấy được tia sáng trước mắt, liệu có phải không chính là địa ngục? Thanh âm của hấn rất trầm thấp, còn có cả tiếng thở dốc, chính là phổi bị tổn thương đi.

“Tiểu Du đã rất nhiều ngày rồi em cũng không có đến gặp tôi, nếu không phải ba tôi luôn đứng ra đảm bảo có lẽ tôi còn tưởng những gì ngày đó nghe được là ảo giác. Kỳ thực đến bây giờ tôi cũng hoàn toàn không thể tin được em thực sự tha thứ cho tôi, em đến nhéo nhéo tôi, tôi thật sự không phải đang nằm mơ chứ?” Bộ dáng hấn như trẻ con khiến tôi có chút buồn cười.

Tôi duỗi tay hung hăng dấm trên mặt hấn một cái, thẳng đến khi nước mắt đều bùng lên, “Đau quá!” Hấn làm bộ đáng thương mà nhìn tôi.

Tôi liếc mắt một cái, vỗ tay nhìn hấn, tiếp tục dung đưa xích đu.

“Đều không phải đang nằm mơ, thật không phải đang nằm mơ.” Giọng nói của hấn tràn đầy hạnh phúc khiến trong lòng tôi cũng cảm thấy ấm áp.

“ Kỳ thực tôi là một đứa ngốc phải không? Nhưng chúng ta còn có thể vấn hồi đúng không?” Hấn từ từ ngồi xổm trước mặt tôi, bắt được tay tôi ở tay vịn xích đu, ngửa đầu nhìn.

Tôi lắc đầu, lại lắc đầu, “ Tôi không biết, không biết.”

Hấn cố gắng lên, nặng nề thở dốc, thậm chí bắt đầu ho khan, sắc mặt phồng lên đỏ ửng.

Tôi lo lắng vỗ nhẹ lưng hấn.

Hấn nắm lấy tay của tôi, “ Vì sao không thể cho tôi một cơ hội, tôi sẽ không lại làm tổn thương em, tôi tình nguyện thương tổn chính mình cũng sẽ không làm tổn thương em, em không tin tôi phải không?”

Tôi tin tưởng tin tưởng anh sẽ không làm tổn thương tôi. Thế nhưng trước đây tôi đã chịu khổ như thế nào, tôi không cam lòng, Trọng Thanh anh nói tôi hẹp hòi cũng được, nói tôi không đàn ông cũng được, thế nhưng anh có hay không cho tôi cân nhắc qua, anh đối với tôi như vậy, tôi có thể tha thứ cho anh đã là nỗ lực rất lớn, anh muốn tôi dùng lập trường gì để đối với anh đây? Có chút khổ sở, vì hấn cũng vì do dự chính mình, trời mới biết tôi nói ra những lời này đã có bao nhiêu tự chủ.

“Nếu như anh không nhìn lầm, kỳ thực em,...” Ánh mắt của hấn như được toại nguyện, trong lòng thoáng cái trùng xuống. “Em là quan tâm tôi, bằng không em căn bản sẽ không tới cứu tôi. Đúng hay không?... Tôi kỳ thực nhớ kỹ em đã nói sẽ cho tôi biết một bí mật, đừng nói tôi ảo tưởng, bí mật này rất quan trọng với tôi.” Hấn vội vàng nhìn tôi.

Mặt dần đỏ ửng lên, còn chưa biết phải mở miệng thế nào, hần thấy bộ dạng tôi như vậy mừng rỡ như điên, “Chậm chậm đỏ mặt, để cho tôi đoán, em yêu tôi đúng không? A? Có đúng hay không Tiểu Du, em trả lời đi, nói cho tôi biết đi được không,...? Đờng... dần vật tôi nữa được không?”

Hần vừa đắc ý vừa mong đợi bộ dạng thực giống như đang mắc nợ, tôi nhin không được liền muốn đả kích hần, “Đúng, đúng vậy nhưng là đúng thế thì đã làm sao? Cái này cũng không thể đại biểu cho cái gì”

Về mặt của hần dường như từ thiên đường nháy mắt rơi xuống địa ngục, đau khổ quay mặt về phía tôi, “Vì sao, đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, còn...”

Tôi nhất thời vô cùng kích động, “Đờng dùng biểu tình kích động mà nhìn tôi, tôi không muốn để mình quay vòng.”

Hần thoáng cái trở nên lúng túng gãi đầu, “Tuy rằng em chỉ đáp ứng vấn đề của anh, nhưng tôi biết em thực sự yêu tôi, điều này thật sự khiến tôi hạnh phúc rồi, ba năm nay chúng ta đều cho nhau dần vật, thời gian lâu như vậy cũng nên đủ rồi chứ. Vì sao chúng ta không thể cùng hạnh phúc? Chúng ta có thể dùng mấy chục năm sau này để bù đắp tổn thương mà, em tin tưởng tôi, tôi tình nguyện tổn thương chính mình cũng sẽ không làm tổn thương em.”

“Làm sao có thể có cuộc sống hạnh phúc, anh chính là một thần tượng mà.” Tôi có chút khó chịu muốn nghiêng đầu sang chỗ khác, lại bị hần nắm được khuôn mặt, nhẹ nhàng mà ôn nhu bao phủ lên môi. “Tôi chỉ muốn làm thần tượng của mình em” Ngôn ngữ bị đôi môi của cả hai lấp mất.

Tách một tiếng rất nhanh làm tôi giật mình, theo phản xạ muốn đẩy hần ra, suýt chút nữa đẩy hần ngã ra mặt đất, vậy mà hần cũng chỉ cười, đứng lên cố gắng ôm tôi vào trong ngực, “Sợ cái gì, tôi ước rằng cả thế giới đều biết.” Quả nhiên hần lớn mật khiến bốn phía phóng viên đều xúm lại cản rỡ chụp liên tục.

Tôi cũng không dám từ trong ngực hần mà ngẩng lên, chỉ có thể dựa vào tai mà nghe động tĩnh xung quanh.

“Trọng tiên sinh đây có phải người trong lòng mà cậu từng nói? Anh từng nói ba năm này đều cố gắng xuất hiện trên màn ảnh là để vị này thấy được sao?” Giọng nói người này thế nào có chút quen tai?

Tôi lặng lẽ nhìn lên, chính là Tiểu Quý của tuần san Ngu Vĩng, hần như thế nào không chịu thua kém mấy năm nay vẫn làm một cầu tử. Hần cũng liếc mắt kinh ngạc nhìn tôi, “A, là anh Lý Vân Du!”

Trong nháy mắt tôi bị đèn huỳnh quang chiếu đến chói mắt, trước mắt một mảnh bạch quang, cái gì cũng đều không thấy. Tin rằng ngày mai báo chí đưa tin bộ dạng tôi sẽ là há mồm ngu xuẩn.

Tôi tránh ra cái ôm ấp của Trọng Thanh, ra sức thoát ra khỏi cái ôm chặt, trốn về nhà. Về phần tin tức muốn đưa tin thế nào, cái đấy tôi cũng không quan tâm được.

Trốn trong nhà, không đi làm, không xem tivi cũng không xem báo, dường như như vậy có thể trốn tránh tất cả, báo chí đánh giá tôi ra sao, tivi làm sao hình dung tôi? Bằng hữu trước kia, đồng nghiệp, chủ biên làm thế nào mà đối đãi tôi? Tôi cũng không biết phản ứng duy nhất chính là cái gì cũng không muốn biết.

Điện thoại nhà đã bị đập hỏng, về sau nhất định phải rút hết dây điện thoại, chuông cửa trung bình 5 phút lại vang lên một lần, mẹ luôn phải ra cửa cự tuyệt phỏng vấn của bọn họ, bằng không không thể đảm bảo họ phá cửa mà vào.

Chẳng biết từ lúc nào âm ỉ ngoài cửa cũng đã biến mất, mẹ đem dây điện thoại cắm vào cũng không có cuộc gọi từ phóng viên gọi đến.

Bà đi tới ngồi xuống bên cạnh, nhìn tôi nói, “Tiểu Du, mẹ biết thực ra con rất quan tâm Trọng Thanh, thậm chí có thể nói con yêu hần. Đương nhiên làm một người mẹ ai cũng không mong muốn con mình là đồng tính luyến ái, thế nhưng làm một người mẹ lại càng không hy vọng nhìn thấy con mình rơi vào đau khổ không thể tự thoát ra được. Kỳ thực ba năm này lòng của con đã thất lạc ở nơi nào chính con có thể tìm được sao? Một hài tử giống cái xác không hồn ta cũng không muốn, con đã bao lâu không cười? Con đã bao nhiêu lâu không cùng bạn bè ra ngoài chơi đùa rồi? Con đến bây giờ đến một người bạn thật sự cũng không có, con xem đã gây thành cái dạng gì rồi? Tiểu Du con đang sợ cái gì? Nếu con thật sự yêu Trọng Thanh hần là nên tin tưởng hần, chuyện lần này còn chưa đủ cấp cho con một chút lòng tin sao?”

Tôi lắc đầu, “Hắn là nhân vật của công chúng, là minh tinh điện ảnh, giữa bọn con sẽ không có kết quả.” Tôi thở dài.

Mẹ bật cười: “ Con chính là vì nguyên nhân này?” Bà đứng dậy từ trong phòng khách ôm ra một chồng báo đặt trước mặt tôi, “ Tự mình xem rồi suy nghĩ đi.”

Tôi tùy ý lật vài cái tất cả tiêu đề đều là tin giải trí mấy ngày nay, bên trong tất cả đều là ghi chép bài phỏng vấn của Trọng Thanh.

Hắn lúc phỏng vấn đều nói ra chuyện giữa chúng tôi cũng không sai biệt lắm,tất nhiên không thể tránh màn ảnh được. Hắn nói rõ, giọng điệu thâm tình khiến ký giả đều trở nên cảm động, mỗi nhà báo đều cố ý dùng phần phía sau để nói rõ mong muốn Trọng Thanh cuối cùng có được hạnh phúc.

Không biết có phải không trong lòng cảm thấy trống rỗng, đối với nội dung đưa tin tương tự, mỗi một tờ đều xem từng chút một, cảm thấy chưa từng có lương tâm tương duyệt.

Mẹ đẩy cửa tiến đến, “Tiểu Du ra ngoài một chút.”

Ở phòng khách tivi đang phát sóng trực tiếp cuộc họp báo của Trọng Thanh.

“Các vị truyền thông bằng hữu, buổi chiều tốt lành, hôm nay công ty của nghệ sĩ Trọng Thanh mở cuộc họp báo cho biết Trọng Thanh sẽ tạm dừng sự nghiệp điện ảnh, trước hết mời Trọng Thanh tiên sinh lên tiếng, sau đó sẽ có thời gian cho các phóng viên đặt câu hỏi.”

“Các bạn truyền thông, buổi chiều tốt lành, tôi là Trọng Thanh, ngày hôm nay tôi mở cuộc họp báo mục đích chỉ có một, đó là từ biệt giới nghệ sĩ, sẽ không bao giờ... làm người của công chúng nữa. Ba năm trước đây bởi vì rất nhiều hiểu lầm khiến tôi suýt chút nữa hối hận cả đời, tôi đã cho rằng cả đời này sẽ không được người đó tha thứ, vì vậy tôi liều mạng đóng phim, liều mạng làm việc, nhằm vùi dập đi những thống khổ kia, cũng mong muốn người đó có thể đừng quên tôi. Nếu như không phải xảy ra sự cố này, tin rằng trở ngại giữa chúng tôi vẫn cứ như vậy không tiến triển, vì vậy tôi phải cảm tạ trời xanh đã an bài cho tôi một hành trình gần đến quỹ môn quan này, khiến tổn thương vừa đủ, cũng vừa vãn hồi được người yêu của tôi, có thể để tôi sống mà yêu người đó.” Tôi nghe đến đó hiển nhiên là thấy buồn cười nhưng là rõ ràng trong mắt còn chứa lưng tròng nước mắt.

“Tuy rằng người đó vẫn chưa đáp ứng theo tôi, nhưng có thể tha thứ đã là may mắn của tôi, mà bây giờ làm người của công chúng nhất định sẽ ảnh hưởng đến em ấy, vì vậy tôi đành phải buông tha thân phận này, tôi muốn trở thành người bình thường, tôi muốn bắt được hạnh phúc này, tôi không thể để mất đi em ấy.”

Câu hỏi kế tiếp của phóng viên làm hội trường rơi vào mảnh hỗn loạn, cục diện thật là không thể khống chế được nhưng là được Trọng Thanh khôi phục lại yên tĩnh.

“Tôi là phóng viên của tòa soạn Ngu Vọng, kỳ thực tôi biết người anh yêu là một người đàn ông, vì nguyên nhân này anh mới rời bỏ màn ảnh sao?”

“Hiện người bình thường là đồng tính luyến ái còn bị chịu chỉ trích, huống chi là một người nghệ sĩ, tôi không hy vọng thân phận của mình ảnh hưởng đến người đó, vì vậy tôi đi đến quyết định này. Tôi không thể để giữa chúng tôi và em ấy bị cản trở, em ấy là một người dễ xấu hổ, tôi cũng không hy vọng vì một nhân tố không khống chế được mà mất đi em ấy.”

“Thế nhưng anh không cảm thấy như vậy rất ích kỷ sao? Nhiều fan điện ảnh rất thích anh, anh thuộc về công chúng cũng chính là một thần tượng tốt, vì một người mà buông tha nhiều kỳ vọng như vậy, anh cho rằng điều này thích hợp sao?”

“Em ấy chính là toàn bộ của tôi, tôi cũng không cần có nhiều mong chờ như vậy, chỉ cần em ấy kỳ vọng vào tôi như vậy là thỏa mãn, hơn nữa nếu nói thần tượng kia cũng chỉ là mọi người tự nghĩ ra một nhân vật lý tưởng mà thôi, tôi rời đi còn có rất nhiều người sẽ đến thay thế, mà tôi mất đi hắn ngay cả dũng khí sống tiếp cũng muốn mất đi, như vậy còn có thể nói tôi ích kỷ sao?”

“Nghe nói người đó trước đây cũng là một phóng viên giải trí, hai người từ lúc đó đã tình đầu ý hợp sao? Vì sao hôm nay người đó không đến dự cuộc họp báo, dù sao biểu hiện của anh ngày hôm nay mà nói kỳ thực càng giống như một màn tỏ tình. Anh không muốn người đó nghe được một chút sao?”

“Tôi mong mọi người không nên quấy rầy em ấy, em ấy ở ngoài vòng tròn, em ấy đã sớm rời khỏi cái nghề phóng viên này. Mọi người phải hiểu hành động muốn bảo vệ người mình yêu, cái này là bản năng, nếu như em ấy đồng ý tôi đương nhiên mong muốn cùng em ấy xuất hiện trước mặt các vị, thế nhưng tôi lo lắng em ấy sẽ bị mọi người làm cho kinh sợ, vậy lúc đó tôi tìm ai đến bồi thường cho người yêu tôi?” Giống như vui đùa nhưng lại tuyệt đối không buồn cười.

Những cái còn sót lại tôi cũng không muốn nghe nữa, tiếp đến chỉ cần quay về phòng chờ là được, chờ một kẻ ngốc sẽ đến đón người yêu của hắn đi...

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-phuc-tra-thu>